DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 93

Ple del Parlament

Sessió 44, segona reunió, dimecres 29 d'abril de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de resoldre la crisi del sistema educatiu i atendre les demandes dels docents
317-00256/15 4

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva credibilitat democràtica amb relació al reconeixement del conflicte polític entre Catalunya i Espanya en el marc de la cimera internacional de líders polítics progressistes organitzada a Barcelona
317-00254/15 6

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de prohibir el burca per a respectar els drets de la dona
317-00249/15 7

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva legitimació de les agressions a militants de VOX per part de l'extrema esquerra separatista
317-00251/15 8

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de resoldre els conflictes als centres educatius amb mesures que combatin la pobresa infantil i altres problemàtiques socials i no amb l'aplicació del pla pilot que incorpora agents dels Mossos d'Esquadra als centres
317-00252/15 10

Pregunta al president de la Generalitat sobre la falta de transparència i consens en l'aplicació del pla pilot que incorpora agents dels Mossos d'Esquadra en diversos centres educatius
317-00255/15 11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la passivitat del Govern davant els assetjaments a militants d'Aliança Catalana i la manca de garantiment del dret de representació política
317-00250/15 13

Pregunta al president de la Generalitat sobre el desplegament del pla Cura, destinat a reduir el temps d'espera per a rebre les prestacions de dependència
317-00253/15 14

Pregunta al Govern sobre la gestió del sistema de protecció social
310-00409/15 16

Pregunta al Govern sobre l'augment dels delictes
310-00411/15 18

Pregunta al Govern sobre el suport de la Generalitat als clubs esportius
310-00412/15 19

Tres fascicles, fascicle primer

Pregunta al Govern sobre l'Escola Sanfeliu, de l'Hospitalet de Llobregat
310-00416/15 21

Pregunta al Govern sobre els centres educatius
310-00417/15 23

Pregunta al Govern sobre la seguretat als centres educatius
310-00410/15 25

Pregunta al Govern sobre el suport al món local
310-00419/15 27

Pregunta al Govern sobre les prioritats en matèria de drets socials
310-00420/15 29

Pregunta al Govern sobre el compromís amb el diàleg del Departament d'Educació
310-00421/15 30

Pregunta al Govern sobre les polítiques de suport als catalans a l'exterior
310-00413/15 32

Pregunta al Govern sobre el català en el marc de la regularització extraordinària
310-00414/15 34

Pregunta al Govern sobre les noves unitats fiscals
310-00415/15 35

Pregunta al Govern sobre els drets dels catalans
310-00418/15 37

Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya
200-00011/15 38

Projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal
200-00019/15 52

Decret llei 1/2026, de 17 de març, pel qual es regulen les prestacions econòmiques per a les persones amb grau III+ de dependència extrema i de modificació de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials
203-00030/15 64

Proposició de llei per a garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques
202-00065/15 77

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament
270-00006/15 87

Proposició de llei de protecció i promoció de la salut mental infantil i juvenil a Catalunya
202-00070/15 97

Interpel·lació al Govern sobre les actuacions en la prevenció i l'extinció d'incendis forestals
300-00292/15 108

Interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del Govern al dret de manifestació, als drets col·lectius i a les llibertats públiques
300-00293/15 116

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de començar la sessió de control, vull compartir amb la cambra, amb tota la cambra, una excel·lent notícia: el diputat Jaume Veray Cama es reincorpora... *(Aplaudiments forts i perllongats.)* Sí, el diputat Veray, que ha hagut d'afrontar una recuperació d'una malaltia important, severa, però que afortunadament és aquí, demana la paraula i la té.

Jaume Veray Cama

Demano paraula per al·lusions. *(Rialles.)* No; gràcies. Bon dia, president. Presidents, consellers, conselleres, companys i companyes diputats, avui és per a mi un dia molt especial. Després de quatre mesos i mig de baixa i, tots ho sabeu, per una segona operació de càncer a la boca el mes de novembre, un procés intens de quimioteràpia i radioteràpia, torno a aquest Parlament amb emoció, amb gratitud i amb una mirada un pèl diferent. Permeteu-me, doncs, fer alguns agraïments.

En primer lloc, vull donar gràcies de tot cor a l'equip mèdic de l'Hospital Josep Trueta: als cirurgians maxil·lofacials, als plàstics, als oncòlegs, als especialistes de ràdio, infermeres, tècnics i a tot el personal, especialment el de la sisena planta, que em van haver d'aguantar setze dies i alguns que em coneixeu sabeu que setze dies aguantant en Jaume Veray a vegades es fa difícil. És veritat que van ser moments molt difícils, alguns –alguns ho sabeu– crítics de veritat, i la seva professionalitat, però sobretot la seva humanitat, han estat fonamentals, perquè quan un passa per un procés així no només es tracta la malaltia, sinó que es cuida i es tracta la persona, i això no s'oblida. De fet, el tracte ha sigut molt bo, però també els hi he dit que no els vull veure mai més, almenys allà.

També vull agrair el suport rebut per part de consellers i conselleres, de molts diputats i diputades d'aquest Parlament, perquè més enllà de les diferències polítiques, he rebut trucades, missatges, paraules d'ànim que m'han acompanyat molt i que precisament, per venir d'on venen, han sigut molt importants per a mi. En moments de vulnerabilitat com aquestos, aquests gestos tenen un valor immens, almenys per a mi, i avui vull reconèixer aquesta actitud i donar-vos a tots, sinceramente, les gràcies.

Moltes gràcies també, com no pot ser d'una altra manera, als companys diputats del meu grup, el Grup del Partit Popular de Catalunya, pel suport, per les facilitats, per l'escalfor i la complicitat que heu tingut envers la meva persona; als diputats sí, però també a tots els membres del grup parlamentari, als assessors, a la gent de comunicació, a tota aquesta gent que ens ajuda cada dia a fer la nostra feina i que sense ells seria complicat de fer.

I vull fer un agraïment molt especial a la meva amiga i companya diputada Eva García. Eva, has agafat o vas agafar..., em vas substituir en la meva responsabilitat

de portaveu d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. M'has tingut al corrent. M'ha tingut al corrent de tot el que passava i m'ha fet sentir, des de casa, més implicat, tot i estant de baixa.

Aquesta experiència m'ha ensenyat moltes coses –moltes–, però sobretot el valor del temps, de la salut i de les persones. I també m'he reafirmat en la importància de la sanitat pública i dels seus professionals, que cada dia donen el millor que tenen de si mateixos. Conselleres, el nou Trueta és molt important per a les comarques de Girona –sí, moltíssim–, però igual ho és la formació i el bon tracte cap als professionals que l'han de fer funcionar. I tindrem temps de parlar d'això. Ja tocarà.

Torno amb ganes de treballar, amb responsabilitat i amb respecte per a aquesta cambra i per a tots vosaltres. Però també torno amb una convicció més profunda que, per sobre de tot, som persones, som persones que compartim una vocació de servei.

I acabo, president, abans de que no em renyi i em cridi a l'ordre. I veient les cares dels consellers i del president frisant per sotmetre's a la sessió de control, no vull dir res més. Moltes gràcies a tots per ser-hi, de veritat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Obrim, tal com insinuava el diputat Veray, la sessió de control.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de resoldre la crisi del sistema educatiu i atendre les demandes dels docents

317-00256/15

I comencem amb la primera pregunta, que és sobre els darrers esdeveniments polítics. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia, president. Catalunya patix una crisi en el sistema educatiu, una crisi de país, i vostè n'és el màxim responsable. El clam dels mestres ja no és un avís, és una esmena a la totalitat a la seua gestió. Queden trenta-set dies lectius i n'hi haurà disset de vaga, gairebé la meitat del que queda de curs amb aules buides. Segurament ja és el president de la Generalitat que acumula més vagues d'educació en menys de dos anys. De fet, era difícil empitjorar la gestió del conseller Cambray, però vostè i la consellera Niubó ho han aconseguit.

Vostès, que fan tanta bandera del diàleg, estan enrocats i estan aïllats. No escolten unes demandes justes: millors salaris, menys burocràcia, millors condicions, ràtios més baixes i una educació inclusiva real. Sense condicions dignes, els docents no podran revertir els mals resultats en competències bàsiques ni el fracàs escolar. Estan posant en risc l'educació del país i sectors com el del lleure educatiu, social i cultural, afectat per l'impacte de les vagues.

Mentre el seu Govern aquest cap de setmana ha tornat a anar de colònies, molts alumnes aquest curs i el que ve es quedaran sense fer-ne. I vostè, en lloc de solucionar problemes, en genera de nous. Lluny de resoldre les necessitats dels docents, decidix posar Mossos de paisà a les aules. És un despropòsit. La propaganda ja no aguanta més un govern sense pressupostos, sense rumb i de fracàs en fracàs.

President, com pensa resoldre aquesta crisi educativa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, president. Benvingut, diputat Veray. Una alegria retrobar-lo aquí al Parlament, a l'hemicicle.

Catalunya és un gran país i un gran país necessita una educació excel·lent. I el meu Govern està treballant perquè l'educació a Catalunya sigui una educació excellent. I vull començar agraint la feina a tots els docents, en aquest sentit.

S'ha signat un acord en matèria d'educació amb dos sindicats, que és el millor acord que s'ha signat mai, que posa la retribució dels docents del nostre país en la tercera posició. Estàvem a la cua i es posa a la tercera posició. Mai s'ha arribat a un acord... Mai s'ha signat un acord d'aquestes característiques i que, a més a més, comporta un seguit de compromisos acordats per millorar l'educació: parla de reforçar la infraestructura, parla de disminuir la burocràcia als centres educatius. I, en aquest sentit, el Govern ja ha pres decisions per invertir en centres educatius, revertint una tendència de deu o dotze anys de disminució de la inversió en centres educatius.

Aquesta és la línia que segueix el meu Govern i la que seguirem fent: màxima confiança en els docents, màxima prioritat per a l'educació, inversions per revertir dècades, com a mínim, de desinversió i treballar perquè l'educació tingui nivells d'excel·lència. A demanda d'alguns sectors educatius –a demanda d'alguns sectors educatius–, posem en marxa una prova de concepte, a demanda de certs sectors educatius; una prova de concepte sota el principi de voluntarietat –només aquells centres que ho demanen ho faran– i que, en funció del resultat, es decidirà si aquesta política s'estén o no s'estén. Per cert, la meitat dels països de l'OCDE tenen agents d'aquest tipus per ajudar en la mediació a les escoles. Per tant, és una prova de concepte, sotmesa al principi de voluntarietat d'aquells centres que ho demanen i feta a demanda de certs sectors educatius.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, sap què passa? Que quan hi ha un problema, en comptes de posar-hi lideratge, vostè hi posa policies i sense consens. Ja vam veure durant la pandèmia que li agradava fer rodes de premsa acompanyat de l'exèrcit, però li demanem que no aplique aquesta mateixa recepta.

A les escoles cal autoritat, sí, la dels mestres, no la dels policies; ells ja fan bona tasca on toca. I així no es governa un país. Fa mesos que els docents reclamen recuperar aquesta autoritat i disposar de recursos i de condicions dignes per fer bé la seua faena. I la seua resposta ha estat el silenci, la inacció o decisions equivocades.

Per això, avui demanem la seva compareixença al Parlament. Deixi d'amagar-se i, sobretot, rectifique, perquè aquesta crisi té una causa clara i és la seva falta de lideratge, president.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Demano respecte pels mestres i pels Mossos. Són servidors públics i crec que d'entrada han de gaudir del principi de confiança, almenys el meu el tenen tot, u. Dos, el meu Govern el que fa és afrontar les situacions que es troba; per exemple, en matèria d'educació. I tres, crec que puc parlar amb certa autoritat. Jo no vaig formar part del Govern del que formava part el senyor Cambray, vostè sí. Es van trobar amb un cap de l'oposició en aquell moment –era jo– que mai va secundar reprovacions al conseller Cambray. Vam ajudar a millorar l'educació...

El president

Se li ha acabat el temps, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva credibilitat democràtica amb relació al reconeixement del conflicte polític entre Catalunya i Espanya en el marc de la cimera internacional de líders polítics progressistes organitzada a Barcelona

317-00254/15

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, fa dues setmanes els socialistes espanyols van organitzar a Barcelona una cimera de líders polítics internacionals autoproclamats progressistes. Va aprofitar-ho vostè o el president espanyol, amfitrions de la trobada, per explicar-los la realitat política i social de Catalunya, el país que els acollia? Per explicar-los que vostès dos són presidents perquè van reconèixer que entre Catalunya i l'Estat espanyol existeix un conflicte polític i que es van comprometre a resoldre'l donant la veu al poble de Catalunya de manera referendària, i que això vostès ho van pactar amb Esquerra Republicana, un partit independentista? Els van explicar que la demoscòpia diu justament que els independentistes són més progressistes que els constitucionalistes, o que defensen la democràcia més que els unionistes? Que un antecessor seu va ser l'únic president democràtic assassinat pel feixisme a Europa? O que Catalunya sempre s'ha mobilitzat contra el feixisme, com vam veure amb Sarajevo, amb el «Volem acollir» o amb el «No a les guerres», a totes les guerres?

Probablement no, president. I encara menys els devien recordar com, l'1 d'octubre del 17, més de 2 milions de ciutadans van votar per decidir pacíficament i democràtica el futur de Catalunya, malgrat ser agredits per la policia, perquè llavors vostès es feien fotos amb els que ara diuen voler aturar. I tampoc que encara avui hi ha un president i dos consellers a l'exili, líders polítics inhabilitats per culpa d'una judicatura prevaricadora que es nega a aplicar l'amnistia.

President, si vol liderar una alternativa que freni l'ascens del feixisme, el primer que hem de fer és ser coherents i no comprar-los els seus discursos. A les escoles hi ha d'haver més mestres i llibres, i no policies i porres. I, sobretot, han de ser honestos i creïbles, i no ho seran si no impugnen el règim del 78, el pilar del qual és una monarquia coronada per un dictador feixista. I no seran creïbles si no denuncien l'amnèsia que imposà la Transició i que permet que avui els hereus del franquisme controlin la judicatura, l'exèrcit, la policia o l'alt funcionariat de l'Estat, si no superen un règim que nega el dret a l'autodeterminació dels pobles, perquè aquest és el dèficit democràtic més gran de qualsevol sistema institucional, tal com els recordava la presidenta de Mèxic en aquella cimera.

President, si volen ser democràticament creïbles, han d'acceptar que el conflicte polític segueix vigent i que només es resoldrà votant. Com pensa fer-ho possible?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Jové, crec que la trobada que va haver-hi a Barcelona, a Catalunya, fa dos caps de setmana amb la Global Progressive Mobilisation va ser una trobada important. Jo estic content que es celebrés a Barcelona i a Catalunya, crec que és un reconeixement també a algunes de les tradicions que vostè ha esmentat en la seva pregunta del nostre país.

Crec que la gent que va venir, molts líders que van venir –tres caps d'estat de tres països del G-20– van poder copsar una realitat plural a Catalunya. Hi va haver

oportunitat de que tothom qui volgués pogués interlocutar amb ells o amb els seus equips. Jo els hi vaig explicar quina és la realitat de Catalunya amb tots els que em vaig poder entrevistar, d'un país plural que té una voluntat de lideratge a Espanya i a Europa, amb unes posicions de defensa de l'ús de la força dels arguments i no de l'ús de la força en el món, amb una voluntat de renovar els organismes multilaterals, però no de suprimir-los i anorrear-los.

Vaig, efectivament, defensar, com he defensat des del primer dia de la meva tasca, del meu acompliment com a president de la Generalitat de Catalunya, que s'apliqui de forma efectiva allò que ha acordat el Congrés dels Diputats, que és l'amnistia per a totes les persones beneficiades. I jo penso resoldre les coses –crec que en això podem estar d'acord– fent política. I, efectivament, hi ha qüestions de fons polítiques que s'han de resoldre fent política. I crec que fer política és escoltar, fer propostes i intentar resoldre les qüestions que ens planteja la ciutadania. Aquest és el meu enfocament, senyor Jové.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de prohibir el burca per a respectar els drets de la dona

317-00249/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Benvingut, amic Jaume.

Señor Illa, así que dice usted que nunca ha visto un burka. ¿Es así?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí, sí; he vist un burca, però no em trobo... La imatge que em trobo quan passejo pels..., passejo bastant pels carrers de Barcelona i no hi ha burques a cada cantonada, però si que sé lo que és un burca i n'he vist. I no m'agraden, i ho he dit també.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Cuando parecía imposible superar a Ada Colau comparando el burka con los nazarenos de Semana Santa, aparece usted en el programa de Alsina y efectivamente suelta lo siguiente –cito textualmente–: «No me gusta el burka, pero no entraré en marcos porque cuando paseo no veo burkas.» Bien, además de lo ridículo del argumento, resulta preocupante el narcisismo galopante que se le escapa casi sin darse cuenta, que es peor.

En primer lugar, porque, al parecer, en Cataluña solo suceden las cosas si Salvador Illa, paseando, las ve; si no las ve mientras pasea, no existen, son imaginaciones de la plebe. Pero aún resulta más inquietante que suelte, para ventilar el asunto, lo de que «no me gusta el burka». Con el debido respeto, señor Illa, pero nos importa un pimiento si no le gusta el burka o los mocasines de borlas. Esto no va de los gustos personales de su excelencia Salvador Illa. Esto va de si el burka somete, degrada y humilla a la mujer y de si eso es tolerable o no en democracia; pero de eso se niegan siempre a hablar. Se atreven a decir incluso que el burka es una elección libre de la mujer, pero también se niegan a responder la pregunta esencial, funda-

mental: ¿qué les pasaría a esas mujeres si se negaran a ponérselo? ¿Qué represalias sufrirían? ¿Quién las protege?

A diferencia de ustedes, señor Illa, sus compañeros del PSC de Lleida al menos reconocen que hay burkas, que los ven; pero también se equivocan: en vez de prohibirlos, los regulan, permitiéndolos en nombre de la libertad religiosa. Y eso es inadmisible. En toda democracia, la libertad religiosa está sometida a los derechos humanos y a la igualdad entre hombres y mujeres, y ese es el asunto crucial que tenemos entre manos, no hay más. El burka atenta contra la igualdad de la mujer, contra los derechos de la misma y contra la Carta universal de derechos humanos, y por eso debe ser fulminantemente prohibido.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. La meva posició en aquesta qüestió crec que ha quedat clara per a tothom, fins i tot per a vostè. Ara, jo he de correspondre'l, senyor Fernández, vostè m'ha citat literalment i jo he de correspondre amb una cita literal també, seva: «Nosaltres no defensem principis que vagin en contra dels drets liberals; allò que en diuen ells de "prioritat nacional", nosaltres no ho defensem. En el moment en què una persona està treballant i és legal, tu no li pots negar una ajuda social pel seu origen. Lo següent què és? Començar a analitzar cognoms de la gent o de consanguinitat?» Això ho va dir vostè el 30 de març. I el seu partit –i el seu partit–, que és el Partit Popular, pacta amb VOX *(remor de veus)* –pacta amb VOX.

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No em doni lliçons. A calzón quitao, *senyor* Fernández.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva legitimació de les agressions a militants de VOX per part de l'extrema esquerra separatista

317-00251/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, ¿sabe qué es esto? Esto es un manual que ha publicado Arran, la sección juvenil de la CUP, en el que llama a boicotear las carpas informativas de VOX, Aliança Catalana, y da instrucciones precisas para robar, intimidar y agredir a los militantes que están en esa mesa informativa. Eso no pasa porque sí, eso es fruto de la violencia política que ejerce su partido, junto a muchos otros en esta cámara, que se traduce en violencia en la calle.

En febrero del 26, un grupo de okupas de extrema izquierda separatista agredieron a militantes de VOX en Montcada i Reixac; el pasado 21 de abril fue condenada una activista de un medio, *La Directa*, por agredir también a unos militantes de VOX en una carpa, en el distrito de Barcelona de Horta-Guinardó, y el pasado 23 de abril, día de Sant Jordi, toda España asistió a un ataque coordinado por parte de la extrema izquierda separatista en numerosas carpas de VOX en Barcelona, Ma-

taró, Sabadell, Cabrils, en las cuales, por cierto, fueron agredidas dos diputadas de esta cámara, Mónica Lora y Júlia Calvet, ante el silencio institucional de esta cámara.

Y yo le pregunto: ¿no le da vergüenza disfrazarse de humanista y, a la vez, legitimar el incremento de la violencia en la calle?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Jo condemno i he condemnat sempre tota violència en l'àmbit polític i fora de l'àmbit polític –sempre.

Abans de que el seu partit, VOX, fos constituït, molt abans, el meu partit, el PSC, ja rebia atacs, molts, de la formació o del grup que vostè ha mencionat i de molts altres, molts –abans de que el seu partit fos creat.

Sap quina diferència hi ha entre nosaltres i vostès? N'hi han moltes, però en aquest capítol sap quina és? Que nosaltres no anem de víctimes per la vida, ni fomentem un llenguatge violent ni fomentem polítiques d'odi. Dues diferències de les que hauria de prendre nota.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No se equivoque, señor Illa, la gran diferencia entre ustedes y nosotros es que usted tolera, ampara y permite las agresiones de la extrema izquierda separatista contra diputados, afiliados y cargos orgánicos de nuestra formación política. Y lo digo, entre otras cosas, porque su formación política, el Partido Socialista, quiere amnistiar a un delincuente, un tal Dani Gallardo; por cierto, responsable de las agresiones en Montcada i Reixac. Es decir, es usted el principal responsable de las pedradas y de las agresiones que se producen en la calle.

Pero, claro, estamos acostumbrados a que usted diga una cosa y haga la contraria. Usted nos señala por deshumanizar, supuestamente, cuándo es usted el principal instigador de los cordones sanitarios. Usted nos señala como antidemocráticos cuando es usted, de la mano del presidente de esta cámara, quien bloquea sistemáticamente la posibilidad de que nuestra formación política pueda debatir proyectos de ley en esta cámara. Usted nos señala que vamos en contra de la ley cuando es su partido el que ha amnistiado a delincuentes, indultado a agresores confesos. Y es usted quien instiga verdaderamente la violencia porque es usted quien se ampara detrás de los medios de comunicación que le hacen el trabajo sucio.

No nos dé ni una puñetera lección más, señor Illa. Y le aseguro que hay ya una mayoría social de catalanes que están dispuestos a recuperar la seguridad y la prosperidad que su política migratoria les ha arrebatado.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. No l'hi accepto. No li accepto res del que ha dit –no li accepto res del que ha dit.

La majoria de grups polítics d'aquesta cambra podrien..., no en tindríem prou amb dos minuts i mig per repassar les agressions que han sofert molt abans de que el seu partit polític es fes, justament per combatre el que el seu partit polític vol recuperar, que és un règim de manca de llibertats i de feixisme. *(Aplaudiments.)* No es faci la víctima –no es faci la víctima. Condemno i condemnaré

sempre tot acte de violència, en sigui víctima qui en sigui víctima, cosa que vostès no fan.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de resoldre els conflictes als centres educatius amb mesures que combatin la pobresa infantil i altres problemàtiques socials i no amb l'aplicació del pla pilot que incorpora agents dels Mossos d'Esquadra als centres

317-00252/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, la setmana passada coneixíem la notícia que el Departament d'Interior i el d'Educació han dissenyat un pla pilot per incorporar Mossos d'Esquadra en tretze instituts de Catalunya, i ja li dic que en aquest tema jo tinc la sensació d'estar vivint el món al revés.

Ahir la consellera de Educació deia que no hi ha problema de convivència als centres educatius de Catalunya, però que cal passar de la reacció a la prevenció. Aleshores, en què quedem? N'hi ha conflictes o no n'hi ha conflictes? Ja l'hi dic jo: sí que hi ha conflictes. De fet, només cal mirar un informe de la USTEC que assegura que el seixanta per cent dels docents a Catalunya han patit agressions físiques o verbals per part dels alumnes i un trenta per cent per part de les famílies. I també, en lo que portem de curs, Educació ha rebut més de cinc mil denúncies, 1.700 per assetjament escolar.

Per tant, clar que hi ha conflictes i estaria bé que vostès no ho neguen i ho reconeguin, perquè estan directament relacionats amb que un de cada tres infants a Catalunya està en situació de pobresa, que alguns infants dormen amb les sabates posades perquè tenen por de ser desnonats, en que hi ha problemes de salut mental i en que n'hi ha molt de patiment en algunes famílies al nostre país.

I davant d'aquesta realitat, què fan vostès? Acaben convertint un problema que és social en un problema individual i policial. I faltava la consellera de Drets Socials ahir, en una entrevista a la SER, dient que els que estem en contra d'aquesta mesura estem estigmatitzant els policies. Miri, no, res més lluny de la realitat, jo no vull estigmatitzar els Mossos d'Esquadra, lo que crec és que la policia ha d'estar perseguint els delinqüents. I aquí el que està passant és que s'està estigmatitzant alguns centres educatius. Aquests centres no necessiten policies, el que necessiten són psicòlegs, educadors socials, integradors, baixar les ràtios, que els coordinadors de convivència i benestar tinguen dedicació exclusiva i formació específica, i que el pla contra la pobresa infantil funcione; això és el que necessiten.

I també l'hi dic, president, per últim: només cal mirar qui està a favor de posar Mossos d'Esquadra en els col·legis, en les escoles, en els instituts. Qui hi està a favor? Jo l'hi diré: el Partit Popular i VOX. Jo crec que això també l'hauria de fer reflexionar.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Reflexionar, tot el que sigui necessari, però tots –tots–, no només el Govern.

Miri, si algun centre educatiu diu que no necessita aquesta prova pilot, no la tindrà. Miri què fàcil. Tot centre educatiu que tingui aquesta prova pilot és perquè la va demanar; però el que no la necessiti, no la tindrà. I si els centres educatius diuen «no ho vull», no es farà. És a demanda d'alguns centres educatius, i per respecte callo quins ho han demanat. Sí, sí, ho callo. És a demanda d'alguns centres educatius. I jo confio en els docents i confio, naturalment, en els Mossos. I si demanen que provem de posar agents, que no entraran en cap cas a les aules, per veure si això pot millorar la situació del centre educatiu, crec que val la pena fer una prova de concepte; limitada en el temps i sotmesa a una avaluació. I és el que s'ha fet.

A partir d'aquí, jo admeto tots els punts de vista, només faltaria –els del seu partit polític, les altres formacions polítiques–; però també crec que tinc l'obligació, si hi ha una demanda i ens prenem seriosament l'àmbit educatiu, d'intentar donar-hi resposta. Hi insisteixo, no és una política decidida, no és una política que s'estengui a tot el país. Veurem com va, si és que hi ha gent que ho vol posar en pràctica. I confio en els docents que m'ho demanen i confio en els professionals dels Mossos que ho faran. I miro què està passant en altres llocs i veig que un de cada dos països de l'OCDE té programes de col·laboració d'aquest tipus. I, per tant, crec que val la pena fer una prova de concepte. I crec que val la pena que compartim com això funciona. I si no funciona, doncs no ho fem. I si la gent no ho vol fer, si cap centre educatiu ho vol posar en pràctica, no es posarà en pràctica. Miri que senzill.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, no són un proveïdor de serveis a demanda, són el Govern de la Generalitat i han de tindre un model educatiu.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I el tenim, el model educatiu. I si els docents, o una part de docents, ens demanen que explorem aquest camí que a d'altres llocs s'ha explorat, crec que no fem res mal fet d'explorar-lo i de veure si funciona o no funciona.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la falta de transparència i consens en l'aplicació del pla pilot que incorpora agents dels Mossos d'Esquadra en diversos centres educatius

317-00255/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

President. A veure, què els fa pensar que la resposta als problemes educatius és posar-hi policia? Què els fa pensar que és millor introduir de manera estructural policia a escoles i instituts en lloc de fer allò que tota la comunitat educativa fa temps que reclama, que és incrementar el personal de suport educatiu: posar-hi més psicòlegs, posar-hi educadors, posar-hi orientadors? I, sobretot, què els fa pensar que això ho poden fer d'aquesta manera, com ho estan fent, sense parlar-ho, sense trans-

parència. Avui mateix estem parlant d'una mesura que no té cap instrucció publicada, cap decret, cap resolució. No hi ha res escrit –res–, només correus, improvisació i, ahir, un brífing. Diu que els docents ho estan demanant. Els docents estan votant de manera majoritària en contra d'això, de manera unànime als claustres.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El meu Govern, en matèria d'educació, crec que té una línia bastant clara. Els docents de Catalunya, que estaven a la cua de retribució de tot l'Estat, estan en posicions d'estar al capdavant, els tercers amb major retribució. Sí, sí, em poden dir vostès que els hi sembla poc o molt; és així. És un acord que ha fet el meu Govern. Sí senyora.

Les ràtios estan baixant a les aules. Vam aprovar l'altre dia un paquet d'inversió de 5 milions d'euros per revertir la manca d'infraestructura educativa. Hem ampliat les places de centres d'educació especial. Estem disposats a disminuir la burocratització als centres. Per favor, toquem de peus a terra. Vostès han donat suport a governs anteriors que han retallat en educació. Vostès, el seu grup, els ha investit. *(Aplaudiments.)*

Jo accepto que vostès no vegin clar això, ho accepto. Si jo ho hagués vist clar, com a president, diria endavant, i ho fem a tot Catalunya. Estem dient que fem una prova de concepte. Això és el que estem dient. I si els centres no ho volen fer, no es farà. Quina por tenen a provar-ho? I la concepció que jo tinc dels cossos i forces de seguretat, en particular dels Mossos d'Esquadra, és una concepció positiva i crec que en matèria de mediació fan molt bona feina. I vostès a vegades en són coneixedors directes.

El president

Gràcies, senyor president. Hi ha dificultats amb el seu micròfon. No sé si seria possible que agafés el micròfon del conseller de la Presidència. I demanaré també als serveis tècnics que mirin exactament quins problemes hi ha.

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies, president. Miri, això no és una mala decisió, és una mala manera de governar. Dilluns vam tenir protestes a l'Hospitalet per aquesta prova pilot; ahir les vam tenir a Vic. I els claustres, com li he dit abans, estan votant de manera majoritària en contra d'aquesta prova pilot. La seva resposta no és retirar-la, si ho demanen. No senyor. La seva resposta és més imposició. Inspecció torna a convocar els claustres per a avui mateix, passant per sobre de la comunitat educativa i del professorat. Això és el que fan. I per això tenen la situació com la tenen: més d'un mes de dies laborables de vaga convocat pel professorat educatiu.

Aquesta és la solució que vostès estan posant sobre la taula i aquesta és la línia del seu Govern en educació; una línia que el que forma és una ofensiva contra l'escola catalana. Primer contra la immersió, contra la llengua, negant el debat; després contra el professorat, negant el diàleg amb els sindicats majoritaris, i ara contra la convivència i contra la democràcia als centres, negant la realitat. I una cosa que ens preocupa molt, una cosa que va molt més de fons, i és que vostès estan assumint un marc mental i una manera de fer que no és pròpia de l'escola pública, sinó que és pròpia de l'extrema dreta. I això ens preocupa molt. Ens preocupa molt que compri aquest marc mental.

La pregunta és molt clara, president: si els hi sobren mossos, per què no els envien a les fronteres i fem fora la policia espanyola de Catalunya? La pregunta és molt clara, també: retirin aquesta prova pilot ja, o hem de viure un altre serial com el que hem viscut fa uns mesos amb els incentius als CAPs per les baixes laborals?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Miri, tinc molt assumit, des de que soc president, que he de prendre decisions que no són còmodes. Ho tinc molt assumit. I tinc molt clar quin seria el camí de la comoditat, que és, moltes vegades, no prendre decisions, deixar que les coses estiguin com estan. Potser perquè alguns altres han pres aquest camí, estem avui com estem en matèria d'educació. El meu propòsit és que l'educació torni a ser excel·lent a Catalunya, perquè hi ha excel·lents professionals. I és el que farem, i no em tancaré a cap iniciativa. I si se'm demana des del sector educatiu que provem certes polítiques, les provarem. I qui no les vulgui provar i que no ho vegi clar, doncs que no ho faci. I respecto, per descomptat, el dret de vaga. També demano que es respectin els altres drets: el de l'educació que tenen els infants i el de la mobilitat que tenen els ciutadans de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la passivitat del Govern davant els assetjaments a militants d'Aliança Catalana i la manca de garantiment del dret de representació política

317-00250/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Deien que la democràcia era un sistema gairebé perfecte a on restaven garantits el lliure pensament i la representació política. Però heus aquí la dura realitat: l'exigència de milers d'avals, sumada a les retribucions públiques milionàries dels partits que conformen aquest arc parlamentari, impedeixen que noves formacions puguin fer irrupció en aquest hemicicle. Per dir-ho clar i català, ho tenen ben lligat per anar-se rellevant els uns als altres i tancar la porta a nous projectes o formacions.

Els treu de polleguera que Aliança ho hagi aconseguit sense macroestructura, sense subvencions milionàries, sense padrins, recollint milers d'avals als carrers. *(Remor de veus.)* L'auge de la nostra formació posa en risc les guinguetes que vostès han anat construint i consolidant durant dècades. Se'ls veu nerviosos, senyor Illa. Que si pactes antifeixistes per aquí, que si cordons sanitaris per allà. Fins i tot han decretat la mort civil dels seus dos regidors a la comtal vila de Ripoll per haver-se abstingut en una votació de pressupostos.

Però la cosa no s'acaba pas aquí. Els militants d'Aliança Catalana som assetjats quan fem paradetes informatives, insultats i agredits. Ataquen les nostres seus amb pintura i a cops de mall. Ens punxen les rodes de vehicles particulars, escriuen amenaces explícites davant els portals de les nostres llars familiars. L'islamoesquerranisme intenta que els nostres militants i simpatitzants es facin enrere, que no gosin encapçalar llistes locals. Tot això davant la passivitat d'un govern que s'ha mostrat incapaç de garantir el dret de representació política.

Vostè, que és tan llegit i viatjat, senyor Illa, creu que això és democràcia?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Crec que democràcia és que vostè pugui dir les coses que diu aquí i que nosaltres, a diferència del que fa vostè, l'escoltem amb un obligat respecte.

Miri, no deixa de ser revelador –no curiós, revelador– que la seva pregunta sigui la mateixa que la de VOX. Aquells que basen els seus plantejaments polítics en l'odi, en el rancor, se senten víctimes –se senten víctimes. Veuen vostès la palla en l'ull aliè i no veuen la biga en el seu propi ull. No deu ser que vostè, amb la seva actitud, fomenta l'odi? No deu ser que vostè, amb el seu llenguatge, fomenta l'odi? No s'ho ha preguntat, això? No s'ha preguntat per què coincideix amb VOX? Van de la mà. Facin una cimera bilateral, a veure si es posen d'acord en això de la independència i van tots junts ja d'una vegada i els tenim a tots etiquetats en un mateix costat.

I, sap?, jo ja porto alguns anys amb això del servei públic. I el sistema polític nostre, a diferència del que vostè diu –també es beneficia vostè de les retribucions i de les maneres de treballar aquí, en aquesta cambra; també vostè se'n beneficia–..., doncs a diferència del que vostè ha dit, permet que hi hagin expressions polítiques noves. I aquí n'hem vist algunes que han nascut amb molt fulgor i que han mort. És el futur que li espera a vostè com a formació política. Recordi la història de Ciutadans, és bastant alliçonadora.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Jo no sé si vostè és victimista o no, senyor Salvador Illa; el que segur que és, és un oportunista. A la passada sessió plenària va treure pit d'haver reduït un onze per cent els robatoris amb força a Ripoll, com si vos, que no hi poseu mai els peus ni per res, hi tinguéssiu res a veure en aquesta rebaixa a les estadístiques. Li he de recordar que soc jo la màxima responsable en seguretat al meu municipi, senyor Illa? Si milloren les estadístiques, si millora la seguretat, és gràcies a la Policia Local de Ripoll i gràcies a l'ABP de Mossos de Ripoll, que casualment en aquests moments i a nivell local estan comandats per dues dones, igual que batllia. Per tant, menys penjar-se medalles que no li corresponen i més tocar de peus a terra.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I la democràcia, almenys tal com l'entenc jo, és governar per a tothom. El meu és el Govern de tothom, també dels ciutadans de Ripoll. I el màxim responsable de seguretat de Catalunya no és vostè, soc jo; també a Ripoll. *(Aplaudiments.)*

I aquesta coseta de que quan les coses van bé correm tots a posar-nos les medalles i quan va malament no hi són mai, és molt típica, ja ho hem vist; és molt passat de moda, això.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el desplegament del pla Cura, destinat a reduir el temps d'espera per a rebre les prestacions de dependència

317-00253/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, avui li vull demanar pel que serà la primera experiència de l'atenció integrada social i sanitària, el pla Cura, que el Govern que vostè encapçala va anunciar recentment, amb l'objectiu, certament ambiciós, de reduir el temps d'espera entre la sol·licitud de la prestació i la seva concessió dels aproximadament quatre-cents dies –397 en què es troba ara– fins als seixanta dies. Ja li dic que és, certament, un objectiu ambiciós.

Vostès han anunciat una inversió de 25 milions d'euros per al 2026, de cara a reforçar els mitjans personals, més de dos-cents professionals més per reforçar els serveis, quatre serveis més, i per reforçar també els mitjans tecnològics que han de fer possible aquesta reducció del temps d'espera. A més a més, han anunciat que es podria fer la valoració i el PIA, el programa individual d'atenció, en una sola sessió, en un sol acte.

Han anunciat també la possibilitat de que per als casos més greus es pugui fer aquesta valoració amb una videotrucada, i han anunciat, en definitiva, una sèrie de reformes en el procediment que van enfocades a l'agilitat del procediment, a la proximitat i a emprar tota la xarxa que està més present al territori i que coneix millor la situació personal, tant des del punt de vista mèdic com social, de les persones potencialment beneficiàries d'aquestes prestacions, i dels serveis o prestacions que hi puguin estar associades.

En aquest sentit, li volem preguntar com està previst desplegar el pla Cura i, diguem-ne, en quins terminis i de quina forma.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pedret. Hi ha un amplíssim consens a Catalunya i arreu de que el futur passa per la integració dels àmbits sanitari i social, pels canvis demogràfics que hi han, envelliment de la població, per la tipologia de malalties que hi han, moltes d'elles de caràcter crònic. Això és fàcil de dir i difícil de fer.

Hi ha també un consens, crec que molt ampli –potser a vegades els partits d'esquerra hi posem més èmfasi, però crec que supera la frontera, diguem-ne, dreta-esquerra–, en què hem de tenir cura de les persones quan estan en situacions, ja, que necessiten el suport de les administracions. Aquest també és un objectiu àmpliament compartit per molts grups d'aquesta cambra. I, de fet, a Catalunya, les polítiques dels darrers anys, amb governs de diferent signe, han anat en aquest sentit. I crec que ara estem en condicions –i és el que hem acordat posant en marxa el pla Cura– de donar un pas endavant i de fer un pas significatiu endavant, fruit també de la feina que s'ha fet per part de tots. Donar un pas endavant significatiu, no? Es resumeix conceptualment en dir que passem d'una concepció dels serveis de dependència, de les polítiques de dependència, i d'una concepció de les polítiques de dependència com un procediment administratiu, a veure-les com una part més d'un model assistencial. I, per tant, variar l'eix.

I, en aquest sentit, el pla Cura acorda un seguit de mesures: en particular, concedir de forma automàtica l'ajut a les persones que estan en grau de dependència III –unes 18.500–; agilitzar moltíssim els procediments per concedir-ho quan les persones necessiten assistència i vetlladors, i, sobretot, una qüestió que ha generat molts maldecaps i que crec que estarem tots d'acord en que s'ha de resoldre, que és, doncs, impedir que hi hagin reclamacions d'imports quan una persona traspassa a meitat d'un mes; a vegades imports molt ridículs que l'únic que fan és denotar, o la gent almenys ho llegeix –i jo crec que és una lectura encertada– com una manca de sensibilitat de l'Administració, o fins i tot perquè canvia les condicions laborals del

beneficiari i té dret a menys euros, no? Pots resoldre això que generava, hi insisteixo, molts maldecaps, i també, diguem-ne, amb el plantejament que fem, doncs ho tirem endavant.

El resultat final quin ha de ser? Doncs, efectivament, molta més efectivitat en concedir les ajudes en moments de la vida d'una persona i dels familiars d'aquesta persona d'especial vulnerabilitat, com vostè deia, en què s'agraeix que hi hagi un suport àgil i amb una certa sensibilitat de l'Administració. Crec que és un objectiu que el podem compartir tots... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...i és un repte important.

Gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la gestió del sistema de protecció social

310-00409/15

La primera és sobre la gestió del sistema de protecció social, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. *Consellera*, hace unos meses, su departamento hizo una auditoría interna sobre la antigua DGAIA y el escándalo de las prestaciones a extutelados. Me gustaría que nos hiciera un pequeño resumen de los hallazgos de esta auditoría y saber también si se ha producido algún cese tras los resultados.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Aquesta auditoria va ser encarregada pel meu departament. Jo vaig demanar fer aquesta auditoria per tenir, doncs, una foto definitiva de quines eren les àrees que s'havien de millorar. I, arran d'aquesta auditoria, es va plasmar i es va continuar transformant aquesta direcció general, la nova DGPPIA. Hi hem fet canvis molt profunds, molt transformadors, que he explicat en aquesta cambra en diverses vegades, com, per exemple, traspassar la gestió de la prestació a una direcció general especialitzada en prestacions i la provisió de places a una altra direcció general, així com transformar el model de desemparament, avançar cap a la desinstitucionalització dels menors i fer tot un veritable pla endreça d'aquesta direcció general per vetllar pel bon funcionament i la bona configuració de l'Administració.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Le preguntaba lo de los ceses porque lo que estamos viviendo es un insulto a la ciudadanía, y aquí nadie ha dicho ni mu. En casi dos años, su Govern ha

hecho más anuncios que Antena 3 un sábado por la tarde, pero, asunción de responsabilidades, ni una. Hace unos meses, la Sindicatura de Cuentas destapó un agujero de millones de euros en ayudas a extutelados sin justificar. Además, un trabajador de la DGAIA denunció posibles plazas fantasma que investiga la Oficina Antifraude, oficina que ha tenido que abrir una segunda línea de investigación tras nuevos testimonios sobre estas plazas.

Vamos a explicar un poco en qué consiste el fraude. Hablamos de plazas de acogida que la Generalitat paga –y cuando digo la Generalitat me refiero a los catalanes con sus impuestos–, una entidad del tercer sector cobra y un extutelado se supone que la ocupa. Pero, ¡oh, sorpresa!, resulta que esos extutelados ni siquiera vivían en Cataluña –no te lo pierdas. Jóvenes que no pueden ir a la universidad por falta de recursos, jóvenes que no pueden independizarse porque no hay vivienda, jóvenes que no reciben atención en salud mental por falta de profesionales, pero millones de euros en plazas y acogida fantasma. Alguien se está llenando los bolsillos y queremos saber quién es.

Y, sí, le vuelvo a hablar de la UTE Resilis Fontanilles. Ya van dos investigaciones de Antifraude que les señala directamente. Los testimonios de los trabajadores son de juzgado de guardia: afirman que les obligaban a falsificar firmas y a dejar en blanco fechas de documentos oficiales para fingir una actividad que no existía. Educadores que confiesan que en nueve meses no vieron a los jóvenes que supuestamente tutelaban porque vivían en otra ciudad. ¿Dónde está ese dinero, señora Martínez? ¿Por qué no dimite nadie? Y la pregunta que les hace cómplices: ¿por qué, a pesar de todas estas informaciones, le siguen dando dinero público a Resilis Fontanilles? Insisto, ¿quién se está llenando los bolsillos, *consellera*? Sea valiente y conteste.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Miri, senyora diputada, ja comencem a estar farts d'aquest relat que l'únic que busca és desacreditar i deslegitimar l'estat del benestar. En tenen proves? Els hi va dir el president: en tenen proves? Doncs a la fiscalia. El que estem veient són investigacions que s'estan arxivant, auditories que apunten a millores de la gestió, que estem entomant. I, miri, com aquella cançó famosa de la Chenoa: «Cuando tú vas, yo vuelvo.» És que tot això ja està sent endreçat. Ja s'han fet instruccions per documentar les estades dels menors amb un informe que ha de signar el menor, un informe que han de signar els tutors d'aquell centre i ara amb personal que pot verificar que tot això estigui passant. Estem desplegant un pla d'integritat amb els màxims estàndards de l'àmbit jurídic de *compliance* en tota aquesta direcció general.

I, si us plau, per favor, escullin un altre àmbit per fer la seva demagògia barata –si us plau. L'altre dia van dir que no hi havia casos de dificultats en aquesta política pública a les comunitats autònomes on vosaltres governàveu. Se'n recorden del cas Sana, de la Comunitat de Madrid, de menors que s'escapoleixen de centres i cauen en xarxes de prostitució? Doncs això va passar a la Comunitat de Madrid. I van trigar deu mesos a trobar un recurs específic per donar un suport adient a aquestes persones. Si us plau, tornin a la política útil, facin propostes concretes. I, per deslegitimar l'estat del benestar i per fer demagògia barata, escullin un àmbit no tan sensible com l'àmbit de la protecció de tots els nostres infants a Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'augment de delictes.

Pregunta al Govern sobre l'augment dels delictes
310-00411/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Cinco mil manadas, cinco mil violaciones grupales en España desde 2018 a 2025, y eso que se calcula que tan solo entre un cinco y un diez por ciento de los casos llegan a conocimiento de las autoridades. Cinco mil manadas, la mayoría de extranjeros, y, sin embargo, solo la foto de la repugnante manada de Pamplona inundó tertulias y medios de comunicación.

Según el último informe de delitos sexuales del Ministerio del Interior, en el cuarenta y nueve por ciento de los casos los autores eran extranjeros, con presencia significativa de hombres del Magreb, en concreto un veintidós por ciento. Una realidad, la de las manadas, que en Cataluña alcanza cifras dramáticas y que nos preocupa especialmente, a la vista de los datos que he hecho públicos el Hospital Clínic de Barcelona. Un hospital que atiende ya a una mujer violada en grupo cada semana. Repito: una mujer violada en grupo cada semana. Cincuenta y tres mujeres víctimas de agresiones sexuales múltiples entre enero y octubre de 2025. Los profesionales del Clínic advierten de que en los últimos meses las violaciones, particularmente las violaciones múltiples, se han disparado en Cataluña. Cincuenta y tres víctimas de violaciones grupales solo en un centro hospitalario en menos de un año.

Señora *consellera*, en Cataluña hay más de sesenta hospitales públicos y concertados: haga usted los números. Por eso yo le pregunto: ¿qué piensa hacer ante esta alarmante realidad?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. President de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats, diputades i públic que esteu seguint la sessió de control... Doncs, en aquest cas, el Cos de Mossos d'Esquadra el que fa és intensificar la seva tasca, no només preventiva, sinó, en aquest cas sí, reactiva, per detenir-los i posar-los a disposició de l'estament judicial.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Mire, señora Parlon, Cataluña no es segura, a pesar de que usted y el señor Illa, ¿verdad?, se empeñen en decir que la delincuencia baja. Sus políticas disparan las violaciones y los delitos sexuales en Cataluña, donde ya se produce una de cada tres violaciones en España. Sus políticas multiplican las manadas de violadores y sus políticas, en definitiva, aumentan todos los delitos violentos, aquellos que destrozan y marcan para siempre la vida de las personas.

Señora consejera, tenemos la casa inundada, inundada de manadas, inundada de violadores, inundada de bandas callejeras y de crimen organizado. Y lo primero que hay que hacer es cerrar la llave de paso y que no entre ni uno más. Y, una vez cerrado el grifo de la inmigración masiva, responsable del aumento de la criminalidad violenta, empezar a achicar agua, es decir, deportación de todas las manadas de violadores extranjeros, cadena perpetua para los voladores si son nacionales y políticas penitenciarias que protejan a las víctimas, que no regularicen a presos extranjeros y que no suelten violadores a la calle, como han hecho con el preso magrebí de

Montjuïc para que vuelva a violar. Porque la seguridad de las mujeres también tiene que ser una prioridad nacional.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Per no desviar el focus de la temàtica, faré una cunya, que és important remarcar. Malgrat que a vostè no li agrada, perquè sembla que no li agrada –i això és una contradicció flagrant del seu discurs–, els delictes a Catalunya estan baixant. I estan baixant gràcies a la bona feina policial, malgrat que a vostè sembla que no li agrada –té una contradicció aquí, mental, que algun dia me l'haurà d'aclarir–, i la bona coordinació dels diferents cossos de seguretat.

Ara bé, vostè, avui aquí, té el cap inundat d'hipocresia. El seu partit s'ha negat sistemàticament a sortir a les manifestacions que es fan al conjunt de Catalunya per condemnar la violència masclista. Vostè i el seu partit són els que diuen moltes vegades que el feminisme ha arribat massa lluny, que la defensa dels drets de les dones ha arribat massa lluny. Per tant, de lliçons, aquí, les justes *(aplaudiments)*, en aquesta qüestió.

Vostè fa servir les agressions sexuals, que a aquest Govern li preocupen, que preocupen el conjunt dels ajuntaments, que és una tasca transversal que també s'ha de fer des de l'àmbit educatiu –i no els estic carregant més feina als mestres– i comença a les famílies, demanant el respecte cap a les dones, entenent que les dones no són un objecte, entenent que a les dones se les ha de protegir, sí. I no només és una feina policial: és una feina que s'està impulsant des del departament de feminismes; és una feina que s'està impulsant des de l'àmbit de drets socials. Però vostè què fa? Vostè utilitza les dones per fomentar l'odi. L'odi contra qui? Contra la població immigrada. L'odi contra qui? Contra aquells joves que han vingut aquí a Catalunya a buscar una oportunitat. I fica tots els joves que demanen la regularització per tenir una oportunitat a Catalunya en el mateix sac que aquells que són violadors, que els Mossos d'Esquadra els detenen i els posen a disposició judicial. Aquesta és la feina que fem des del Departament d'Interior.

I vostè està utilitzant avui aquí les dones una vegada més. No les protegeix, no les defensa; fa discursos ridiculitzant el feminisme. Però utilitza les problemàtiques que afecten directament les dones i que aquest Govern combat amb polítiques efectives per fer el seu discurs de sempre, el discurs d'odi.

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el suport de la Generalitat als clubs esportius

310-00412/15

La següent pregunta és sobre el suport de la Generalitat als clubs esportius. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. El passat 19 d'abril, en un Narcís Sala ple a vessar –més de 6.500 seguidors–, la Unió Esportiva Sant Andreu assolia l'ascens a primera a la federació. I un any abans ho havia aconseguit l'Europa. I durant tota aquesta temporada, davant de la manca de suport de l'Ajuntament de Barcelona i el silenci de la Generalitat, el futbol popular i de barri ha patit pel seu futur. I ha estat només la pressió popular de l'afició, i en aquest cas també dels seguidors, el que ha aconseguit un acord històric, després de mesos de negatives per part de la Generalitat

i també de l'ajuntament perquè el Narcís Sala i el Nou Sardenya tinguessin gespa natural. Durant mesos, l'ajuntament s'hi ha negat i la Generalitat ha callat. Bàsicament, ha estat aquesta pressió popular qui ha aconseguit que l'Europa i el Sant Andreu es quedin a casa, al Nou Sardenya i al Narcís Sala.

I ara li toca acabar la feina, en aquest cas, a la Generalitat. El Camp Municipal, en aquest cas, del Centenari, l'AISS, on entrena el futbol base del Sant Andreu, és de titularitat de la Generalitat de Catalunya, i actualment es troba en un estat absolutament lamentable. Bàsicament, la situació de deteriorament és generalitzada i posa en risc la salut dels infants i la seva seguretat. Li preguntem, conseller, quan complirà l'acord amb els Comuns i millorarà, en aquest cas, el Camp del Centenari?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé, bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputats. Bon dia a tothom. Diverses coses. Una: primer felicitar el Sant Andreu i a qualsevol equip català que puja de categoria i que assoleix esportivament a la pista una categoria superior. Segon, el que fiquem de manifest: nosaltres sempre hem estat al costat de tots els ajuntaments i jo crec que aquesta és una prova de que amb el que vam fer amb el pla de xoc de millora d'instal·lacions esportives teníem molta raó. Nosaltres hem ficat a disposició dels ajuntaments, amb corresponsabilitat, més de 120 milions d'euros. Clar, cada ajuntament escull els seus projectes i decideix quins projectes són. Tercer: evidentment, en el cas concret del Narcís Sala i de tot el que ha envoltat l'ascens del Sant Andreu, i l'Europa l'any passat, nosaltres ens hem posat al costat, evidentment, de l'ajuntament, en dos línies.

Una, intentar parlar amb la federació –directament he trucat al president de la federació–, perquè realment creiem, no només per aquesta casuística, que la normativa està obsoleta. Els camps de gespa artificial avui en dia ja estan en un altre nivell –a la *champions* es juga en un camp de gespa artificial, per exemple–, i creiem que això pot afavorir, no només –no només– els equips catalans, sinó tots els equips que disputen categories com la primera RFEF, en què la sostenibilitat econòmica és discutible. Segon, nosaltres hem fet amb ells, també, la possibilitat de la moratòria, que si hi ha la gespa natural, com passa ara, que hi hagi una moratòria perquè els clubs puguin ordenar-se a l'hora d'anar-hi.

I a partir d'aquí, nosaltres..., evidentment, aquest camp que vostè diu fa molts anys que requereix una actuació important. Està en un estat deplorable, li dono la raó. I nosaltres..., ahir mateix hi van anar tècnics de la conselleria d'Esports. Ja fa temps que estàvem treballant amb Territori, perquè té una casuística complicada, amb el tema de que estem Territori i Esports implicats. I ahir ja vam fer-ne la valoració i nosaltres arreglarem el camp. I el camp estarà. Perquè el que més ens importa no és només que assolim els objectius esportius i que la gent pugui jugar a la categoria que li correspon, sinó que, també, si això suposa un trasbals perquè la gespa natural suposa que només es pot entrenar un dia, competir el dia del partit, doncs, que els equips de base que han de sortir d'allà tinguin unes condicions bones.

Això ja l'hi hem transmès també a l'ajuntament i tot el nostre suport, perquè si hi ha alguna instal·lació a nivell municipal, a qualsevol municipi de Catalunya, en què nosaltres podem incidir, més enllà del pla de xoc, ho farem. I en aquest cas en concret li dono la raó, està en un estat lamentable. Hem fet ahir el resum d'actuacions que podem fer i les farem abans de que comenci la temporada perquè tots els nens del Sant Andreu hi puguin ser.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

Conseller, ara tot són bones paraules i medalles, però fins fa poc vostès no sabien ni on estava el Camp Municipal del Centenari, ni tan sols sabien que era seu, que era de la Generalitat. Els hi vam haver d'explicar nosaltres, que el camp era seu. Quan els hi vam presentar les preguntes sobre l'estat del Camp del Centenari, ens deien que no era de la Generalitat. I sí, és de la Generalitat, en aquest cas, aquest camp.

I mirin, jo ja sé que vostès són molt de destinar 30 milions a la *ryder cup*; els encanten els grans esdeveniments esportius. Però, com vostè deia, també és molt important, en aquest cas, l'esport de base i el futbol base. I mirin, mou moltíssima gent. Només del Sant Andreu ja som més de 5.500 socis. És tan important el futbol popular i de barri com els seus grans esdeveniments. I, mirin, jo el que els hi dic: és l'hora de que compleixin, que facin, evidentment, el que han acordat amb nosaltres i arreglin d'una vegada el Camp del Centenari i permetin que el futbol base del Sant Andreu estigui en les condicions que mereix, que no són en les que està aquest camp, que està en una situació absolutament deplorable.

Perquè, si no, al final –i acabo, ja–...

El president

Se li ha acabat el temps.

David Cid i Colomer

...els importarà més pagar la *ryder cup*...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Permeti'm que discrepi, perquè nosaltres, evidentment, apostem pels esdeveniments esportius, però hem apostat també i apostem cada dia pels clubs de Catalunya. Hem pujat les subvencions sense pressupost de 4 milions i mig que teníem a principi de mandat, a 6 ja, i amb el pressupost nou...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

La següent pregunta és sobre l'Escola Sanfeliu, de l'Hospitalet de Llobregat.

Pregunta al Govern sobre l'Escola Sanfeliu, de l'Hospitalet de Llobregat

310-00416/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellera, bon dia. Recorden el cas de l'Acadèmia de Cultura a l'Hospitalet de Llobregat? Recorden com en aquell moment la mobilització de la comunitat educativa i la força de la política útil vam aconseguir aportar solucions i resoldre un problema que a ulls de tothom semblava impossible de resoldre?

Esquerra Republicana, des de l'Hospitalet, des del grup parlamentari, des del Govern en aquell moment vam aconseguir aportar llum a una problemàtica que semblava impossible de resoldre. I actualment l'Acadèmia de Cultura forma part de la xarxa pública i és l'Institut Escola Maria Miret. I avui es repeteix la mateixa història. Ara, amb l'escola Sanfeliu de l'Hospitalet. L'any 2021, la propietat va anunciar la voluntat de tancar l'escola, però la mobilització de la comunitat edu-

cativa ho va evitar. Avui ho torna a intentar, i avui, de fet, ha deixat tirades les famílies, els professors i també la pròpia ciutat de l'Hospitalet.

Consellera, nosaltres ja vam mostrar el camí. Ja vam mostrar el camí quan vam aportar la solució, que era l'adequada, amb l'Acadèmia de Cultura. Pensi que, segons dades de Comissions Obreres, hi ha 1.395 alumnes per sobre de la matrícula ordinària a l'Hospitalet. Inicialment, el departament no hi veu sortida, però gràcies a la pressió de la comunitat educativa i de l'acció de la política útil, sembla que sí que hi ha opcions per resoldre el problema. Cent quaranta-vuit nens i nenes prematriculats. La plantilla de dotze mestres i personal administratiu necessiten respostes. I Esquerra Republicana no només les exigim, sinó que les posem sobre la taula. Cal que l'alumnat, el professorat i el personal d'administració i serveis passi a formar part de la xarxa pública.

Consellera, que està fent el Departament d'Educació per resoldre un nou problema educatiu a l'Hospitalet de Llobregat? Quines solucions pensa aportar?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, bon dia. Moltes gràcies, president. Diputat, bé, com vostè ha dit, l'Escola Sanfeliu de l'Hospitalet és un centre que té més de seixanta anys d'activitat i d'implicació en el centre i som perfectament conscients, i penso que ho compartim, del seu arrelament en el territori, en el barri i més enllà de la ciutat, del compromís del seu equip docent i també de la preocupació que ha generat a les seves famílies conèixer, per una comunicació oficial de la seva titularitat, que cessava l'activitat després de tots aquests anys.

Afortunadament, com sap, des d'un primer moment hem estat treballant de la mà de l'ajuntament, que s'ha posat, evidentment, sempre ràpidament a disposició i a buscar solucions, també de la titularitat de l'equip docent i, per descomptat, de les famílies. I amb un objectiu, que és garantir aquesta continuïtat educativa dels infants i, a més a més, fer-ho amb unes premisses: intentar estabilitzar al màxim aquests grups i, per tant, intentar preservar els grups actuals que existeixen per mantenir aquest vincle amb els companys; intentar també buscar un projecte de continuïtat en el barri i, per tant, de proximitat, sense un desplaçament que vagi molt més enllà del que teníem en aquests moments, i procurar al màxim la continuïtat del projecte. I, per tant, això implica també parlar de la continuïtat del seu equip docent.

Sap que estem treballant en això. A partir d'aquí, també dir que, per descomptat, hem de respectar l'opció de les famílies que no vulguin fer, doncs, aquesta mateixa..., i, per tant, som conscients que estem fora ja del procés de preinscripció, però que l'haurem de fer complir amb totes les garanties i ordenar aquestes preferències, doncs, com deia, amb totes les garanties. I sap que en aquest moment hi ha obert un espai d'un procés de mediació, un treball compartit amb aquestes parts. Avui mateix ens tornem a reunir amb les famílies i amb els docents, i ha d'entendre que aquestes solucions, amb aquests criteris que jo li he donat, que penso que els podem compartir, doncs, en primer lloc els volem comentar i traslladar a aquestes famílies i a aquests docents aquesta tarda, per respecte, perquè precisament és l'espai de mediació i treball que s'està fent fins ara.

A partir d'aquí, dir-li que hi ha una diferència molt important amb l'Acadèmia de Cultura. A l'Acadèmia de Cultura teníem una infraestructura, teníem un equipament que complia normativa. No és el cas. I, per tant, ara el que estem treballant és un projecte que doni continuïtat educativa en el barri, mantenint grups i intentant preservar el que podem d'aquest equip docent. I dir que en aquell moment el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que estàvem en l'oposició, vam acom-

panyar el Govern i l'ajuntament, que es va posar a primera fila d'aquesta solució, fins i tot en la modificació de normativa urgent. Jo espero que si calgués fer alguna cosa, vostès també estiguin a l'alçada aquest cop.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, consellera; gràcies per la resposta. Nosaltres..., ho sap des del primer moment. De fet, quan va esclatar, vostè i jo estàvem reunits. I, per tant, ja li vam dir que Esquerra Republicana es posava a disposició de trobar solucions, perquè Esquerra Republicana sempre hi som, i perquè, de fet, possiblement si no hagués estat per Esquerra Republicana i la mobilització de la comunitat educativa, potser avui no estaríem en la situació que estem, que estem a punt de trobar una solució.

El que faci falta, ja ho sap, nosaltres sempre hi serem. Però tingui molt present que la solució de l'Acadèmia de Cultura va ser mantenir i incorporar a la xarxa pública els docents i els nens i nenes i, per tant, trobar solucions en l'àmbit públic.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Jordi Albert i Caballero

Aquesta també ha de ser la mateixa solució.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Doncs, com l'hi deia abans: aquest treball compartit, aquest espai de mediació, evidentment amb els criteris que penso que compartim, i trobarem, n'estic convençuda, aquesta solució.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els centres educatius.

Pregunta al Govern sobre els centres educatius

310-00417/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Consellera, té un escenari de vagues i mobilitzacions fins a final de curs. Té la majoria del sector educatiu que li està demanant que s'assegui, que escolti, que atengui les seves reivindicacions de reforç de plantilles, de recuperació del poder adquisitiu i de menys càrrega burocràtica. Té un Parlament que li demana que prengui mesures per fer efectiva l'educació inclusiva. Té la comunitat educativa que demana més docents, més educadors i educadores socials, més psicopedagogs, més personal d'atenció educativa.

I què ofereixin vostès? Posar mossos als instituts. Per fer què? Per evitar possibles conflictes i agressions. Vostès són conscients del que estan fent? Són conscients del missatge que donen, que emeten als joves del nostre país, als instituts que van adreçades aquestes mesures? Saben vostès que això és estigmatitzador per al centre

educatiu, per a l'institut, per a l'entorn, per a la ciutat, per al poble. Per tant, no és la solució.

Consellera..., consellera d'Educació, vostè creu que la feina dels mediadors no serveix per a res? Vostè creu que els educadors socials no serveixen per a res? Vostès creuen que els psicopedagogs no serveixen per a res? Són conscients del missatge que emeten a la societat i a les famílies? Estan dient que les escoles, que els instituts no són espais de seguretat, que no són espais segurs per als nois i noies del nostre país? Consellera, retirarà aquesta mesura?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Si; gràcies de nou, president. Diputada, miri, com abans penso que s'explicava i s'ha intentat, com a mínim ahir sí que es va poder explicar bé, el que s'està fent és aquesta prova de concepte. Estem parlant realment de sis agents en sis zones educatives, en catorze centres educatius, dels més de 5.400 que tenim en el territori, que el que es vol fer és precisament aquesta ajuda, aquest facilitar les tasques de prevenció i de mediació, per acompanyar aquesta comunitat educativa i, per tant, per acompanyar el personal educatiu, siguin docents, siguin educadors, siguin integradors, que estan en els centres. Per tant, es tracta de reforçar la convivència reforçant aquesta mesura preventiva.

Aquí estem parlant d'agents de convivència que són professionals, dels Mossos d'Esquadra que tenen una especialització en mediació, que tenen aquesta visió comunitària des de la proximitat. Aquí no estem parlant d'escorcolls ni de visions coercitives, punitives, sancionadores ni controladores. És una visió educativa i restauradora, i de la mà d'aquests professionals que han d'acompanyar els que són els protagonistes en el centre, que és aquest lideratge educatiu de tot aquest personal. S'ha dit: aquí ningú anirà uniformat, no s'entrarà a les aules i, per descomptat, no aniran armats. I això ho hem fet no fent una anàlisi freda de l'enquesta de convivència als centres, que per cert és del 23 i també convido a revisar-la, sinó atenent la demanda i les necessitats que ens han traslladat els serveis territorials.

Per tant, aquí jo crec que és important també passar d'aquesta visió reactiva, on normalment, doncs, els Mossos d'Esquadra, quan se'ls requereix, evidentment intervenen al centre quan hi ha conflicte, a fer-ne una de preventiva i, per tant, treballar en aquest àmbit de la prevenció. En cap cas –ho dic perquè tampoc es faci demagògia–, aquí no ha retallat ningú recursos d'educadors socials ni d'integradors, el que s'està fent, de fet, amb l'acord signat fa setmanes amb els sindicats és consolidar aquesta plantilla d'educadors i d'integradors, tres-centes persones, que fa, doncs, uns anys que estan en programes temporals, i a partir del 27 formaran part de la plantilla. I no només això, s'ampliaran aquestes figures socioeducatives.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Allà on s'ha posat en marxa aquesta mesura, com el Regne Unit, va ser un fracàs. Però, en tot cas, els problemes de convivència es resolen amb més professionals educatius i més professionals socials. Per prevenir, lo millor és reforçar els plans d'entorn, que ja els tenim i existeixen. Per prevenir conflictes, el que hem de fer és més comunitat, i el que cal és prioritzar, doncs, la prevenció, que passa per més comunitat.

En una democràcia, l'escola educa; no és la policia que educa. El model educatiu a Catalunya ha de ser: més escoles, escoles confortables, més patis, més mestres, més llibres, instituts escola.

El model que vostès inicien, en aquest programa pilot, és: instituts dotats amb mossos, policia a les escoles i als instituts, instituts pràcticament..., instituts que són no escola, sinó instituts penitenciaris.

Per tant, consellera, retiri el pla pilot. Esquerra li demana que retiri el pla pilot. En democràcia, l'escola educa; no és la policia.

El president

Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, gràcies. Per aclarir-ho: en aquests centres.., és a dir, no s'envia aquests agents de convivència en centres que siguin ni conflictius ni només de màxima complexitat. S'ha fet una tipologia representativa del que és el territori de Catalunya. Ho dic perquè ningú estigmatitza ningú.

A partir d'aquí, visió educativa, visió restaurativa. Qui té el lideratge pedagògic segueix sent la direcció, amb el seu equip docent i amb el claustre, amb el personal socioeducatiu que reforçarem i que estabilitzarem. I, a partir d'aquí, sí que ens sembla que aquesta figura pot aportar..., i ho veurem, perquè és una prova, hi insisteixo, amb sis agents. Pot aportar, doncs, aquesta expertesa i sumar aquesta capacitat de prevenció.

No és un govern que miri els problemes des de lluny. Atenem les necessitats, volem donar resposta. I, a partir d'aquí, tot el que puguem fer per enfortir també la convivència a les aules, ho farem.

El president

La següent pregunta és sobre la seguretat als centres educatius.

Pregunta al Govern sobre la seguretat als centres educatius

310-00410/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan érem petits, no hi havia vigilants ni agents policials als trens, als passadissos d'urgències dels hospitals ni a les aules públiques. No calia. Per què cal ara? Què ha passat? Per què cada cop necessitem més mossos, més vigilància privada i més equipaments protegits?

Ens hem tornat salvatges, els catalans, en el transcurs d'unes dècades? O és que el país s'ha assalvatjat per obra i gràcia de les polítiques proimmigracionistes que vostès defensen? Es pensaven que no tindria conseqüències importar tercer món, deixar entrar massivament immigrants procedents de països on la vida amb prou feines es valora i on tot s'acaba a cops de matxet? Han deixat en un estat d'indefensió total els nostres fills, residualitzant-los dins les aules.

Catalunya lidera el rànquing en casos d'assetjament escolar, al nivell de Ceuta i Melilla. Es pensaven que la seva irresponsabilitat política seria innòcua, que no impactaria de dret en la seguretat del país, en els nostres centres hospitalaris, en els nostres centres educatius? No deu ser que els que fa anys i panys que diem que ja n'hi ha prou, que no volem acollir més, que volem mantenir el grau de civilització assolit teníem raó, senyora Parlon?

El president

Per respondre... És una pregunta per respondre. El Govern ha determinat que ho faci la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera senyora Esther Niubó i Cidoncha. Jo insisteixo en que aquestes generalitzacions, atribuint aspectes

absolutament rebutjables a tots els ciutadans amb caràcter general d'altres països, és simplement inacceptable. Té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Diputada, no hi ha manera de compartir el diagnòstic que fa. Per nosaltres, seguretat és convivència, i convivència, vostè és, precisament, el que no fa.

Jo crec que a partir d'aquí, com deia, no podem protegir els infants si atiem odi, si fem assenyalaments o si mirem, doncs, aquests infants a les sortides dels instituts, perquè em sembla que vostès van tenir un incident la setmana passada que no ens permet que ens donin lliçons de democràcia o de seguretat o de convivència en els centres.

De cap manera podem acceptar que hi hagin, doncs, persones, militants de determinats partits que se situïn a les portes d'un centre educatiu a increpar, insultar i assetjar aquests menors.

Aquí el que treballem és aquesta seguretat amb una mirada de convivència, i això vol dir, precisament, protegir els drets de la comunitat educativa; això vol dir reforçar la convivència; vol dir donar suport i eines al professorat, i, per descomptat, vol dir facilitar respostes coordinades per donar solucions a realitats complexes.

No hi ha un problema de seguretat, no tenim un problema de convivència, però sí que tenim una realitat cada cop més complexa, a partir d'aquí, que acaba tenint un impacte en els centres educatius. Amb això, la voluntat és donar més eines a la comunitat educativa per poder-ho afrontar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra. Té un minut. No té quaranta-tres segons, perquè hi ha hagut un error en aquesta presidència. Endavant.

Sílvia Orriols Serra

Sí, el que és inacceptable, senyor Rull, és que permeti banalitzacions de règims autoritaris i nazis en aquesta sala, en aquest hemicicle, i que, en canvi, doncs, carregui contra d'altres opositors. O es posiciona políticament en les intervencions de tots els diputats o se n'està, perquè ha de ser neutral en el seu càrrec.

Nosaltres havíem dirigit la pregunta explícitament a la conselleria d'Interior, perquè la pregunta era respecte a la seguretat de les aules i del conjunt del país, i volíem saber què en pensa de les declaracions de la comissària i directora de l'Escola de Policia de Catalunya, la senyora Manresa, dient que fan falta més mosses marroquines perquè puguin parlar en àrab amb els delinqüents.

És aquest l'objectiu de la conselleria que vostè encapçala? Islamitzar el nostre Cos Nacional de Policia donant pistola a qui no creu en la separació entre Església i Estat? És aquesta la manera com pensen protegir les futures generacions de catalans, armant amb diners públics a qui no creu en els drets i llibertats occidentals? Veurem agents policials amb vel islàmic?

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Li responc: aquesta presidència i aquesta Mesa sempre tracta, amb caràcter general, tothom igual –tothom. I aportacions a assenyalaments a col·lectius sencers, des que vam aprovar el codi de conducta d'aquest Parlament, no és acceptable. Retrets a diputats i diputades, si es fa amb respecte, el nostre Reglament permet de fer-ho. En qualsevol cas, empararem els drets de tots els diputats i diputades; també els seus drets, senyora diputada, sempre.

Té la paraula, per respondre, la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)
Deixin de soscavar la convivència a Catalunya, l'hi demano si us plau.

El president
La següent pregunta és sobre el suport al món local.

Pregunta al Govern sobre el suport al món local
310-00419/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz
Sí; gràcies, president. Conseller, el Govern espanyol ha obert una via de regularització massiva d'immigrants, per a més de 150.000, sense que el català sigui un requisit, sigui obligatori i col·lapsant els ajuntaments. Quina opinió li mereix?

El president
Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)
Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Me'n mereix bastantes, d'opinions. La primera és que és un procés positiu per al país, perquè permet que molta gent que viu i treballa a Catalunya pugui gaudir de la seva condició de ser català en plena facultat de drets: pugui treballar, pugui integrar-se, pugui cotitzar, pugui pagar els seus impostos, pugui contribuir en el país en el que viu. I, per tant, ens sembla una molt bona iniciativa que aquest Govern acompanya i recolza.

A la vegada, un govern que està al costat de molts ajuntaments, als que avui els hi vull agrair la tasca que estan fent en un procés, que és obvi, de molta tensió, en el que moltíssimes persones veuen que es juguen el més fonamental a la seva vida, que és poder desenvolupar el seu projecte vital en plenes condicions de seguretat, estan dirigint-se a moltes oficines d'atenció municipal per poder finalitzar, per poder realitzar el seu tràmit. I, per tant, doncs, vull agrair a tots els professionals que aquests dies estan atenent a tantíssima gent que espera poder tenir una esperança a Catalunya.

I, a la vegada, el Govern, doncs està plenament compromès, que una persona que vol desenvolupar el seu projecte de vida a Catalunya ho ha de poder fer, no només coneixent, sinó posant totes les facilitats per protegir i defensar el català, que és la nostra llengua, que és la columna vertebral del nostre projecte nacional i que, a més, forma part, diguem-ne, dels compromisos que tenim assumits en el pacte nacional per la llengua.

I és per això que el Govern ha anunciat que posa a disposició cinquanta mil noves places, 18 milions d'euros, per fomentar, per integrar, per acollir aquelles persones que desenvolupen la seva vida a Catalunya, que ho puguin fer amb ple coneixement de la llengua.

Moltes gràcies.

El president
Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz
Conseller, la pregunta de fons queda sense contestar encara. Per què el català, finalment, no és un requisit per poder-se regularitzar? No estem parlant, creiem, d'una exigència desproporcionada. Estem parlant d'un element que és bàsic; és bàsic per a la cohesió, és bàsic per a la igualtat d'oportunitats i és bàsic per a un futur

compartit. Qui arriba i s'integra de debò ho fa molt millor si parla la llengua, i la llengua pròpia de Catalunya és el català.

Vostès han anunciat, efectivament, noves places per aprendre català, però saben perfectament que amb aquest procés extraordinari, i ja amb la situació ordinària que vivia el català, són insuficients.

I més enllà d'això, tot això s'ha fet sense cap mena de planificació ni coordinació amb els ajuntaments, i ho hem de dir, sense parlar de la catifa vermella que li han posat al Govern espanyol, al qual no han qüestionat en cap moment de com s'ha fet.

Estem veient cues a tot arreu, serveis socials desbordats, entitats del tercer sector col·lapsades i ajuntaments al límit. Tot col·lapsat. I més enllà d'això, hem vist imatges aquests dies que són indignes, indignes per a les persones que han hagut de fer hores de cua al carrer i també per als treballadors dels ajuntaments i de les entitats del tercer sector que ho han patit i sense recursos.

Tot això és resultat de la improvisació, d'una manca de planificació. Això és un problema de govern, del Govern d'Espanya i del Govern de Catalunya també, i qui ho pateixen són els ajuntaments, de tots els colors polítics, per cert.

Junts ho hem dit des del primer dia, i crec que avui s'entén més bé que mai: necessitem les competències d'immigració i que les gestioni el Govern de la Generalitat de Catalunya, i necessitem que el català sigui llengua oficial de la Unió Europea.

Jo crec que avui s'entén més bé que mai amb la improvisació i el desgavell que hi ha hagut, perquè, mentre decideixin altres per nosaltres, continuaran passant coses com aquestes: regularitzacions que afecten directament Catalunya sense comptar amb la llengua del país i col·lapsant els ajuntaments. Una altra cosa col·lapsada. És que són el Govern dels col·lapses.

Regularitzar sense integrar no és generositat; és abandonar les persones, és abandonar la gent al mig del camí. I el Govern de Catalunya té l'obligació de dir-ho alt i clar, i, fins ara, no ho ha fet, conseller.

Actuïn, si us plau.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Ho he dit, el Govern, des del primer dia, està treballant colze a colze amb els ajuntaments per acompanyar-los en aquest procés de regularització, que és obvi que ha aixecat expectatives, perquè hi ha moltes persones avui que estan a Catalunya, que viuen a Catalunya, que treballen a Catalunya, que es volen obrir un camí a Catalunya, que estan en situació irregular, que necessitem poder-los obrir aquest camí d'esperança. I per això hem estat treballant.

A dos dies d'haver aprovat el decret, el Govern ja havia format més de 1.200 tècnics municipals per acompanyar en aquest procés. I hem posat en marxa línies de subvenció i de finançament per als ajuntaments per acompanyar-los en aquest procés. I el Govern aprovarà, la setmana vinent, l'addenda del contracte programa per poder acompanyar i seguir acompanyant els ajuntaments en el desenvolupament dels seus serveis socials.

I sé que la seva preocupació pel català és honesta. Jo només els hi puc demanar que ajudin el país i ajudin el català sumant-se al pacte nacional per la llengua, que els necessitem i els trobem a faltar.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les prioritats en matèria de drets socials.

Pregunta al Govern sobre les prioritats en matèria de drets socials
310-00420/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Martínez Bravo, quan reclamaran a l'Estat espanyol el pagament del deute dels anys d'incompliment de la llei de dependència?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, jo mateixa vaig a les comissions territorials del Ministeri de Drets Socials i he plantejat diverses vegades la necessitat de reforçar el finançament de la dependència, així com es fa des d'altres comunitats autònomes.

Val a dir que el Govern del president Sánchez ha multiplicat de manera molt substancial els recursos per a dependència i ha recuperat part de la dècada perduda de les retallades de la dreta en aquesta matèria. Llavors, cada dia, cada mes, estem fent aquestes gestions i ens consta que hi ha una voluntat amb fets: es demostra que s'està reforçant des del Govern d'Espanya el finançament per a aquestes qüestions tan prioritàries per a l'estat del benestar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies. La situació de la dependència a Catalunya és un drama: només el 2025 van morir cinc mil persones esperant les prestacions i els serveis de dependència. Avui el sistema acumula 128.000 persones en espera. Això és: una persona de mitjana espera més d'un any a rebre les ajudes. Això és el doble del que estableix la llei.

No han compartit els resultats del pla pilot de Vic i Castelldefels, i els canvis que han fet fins ara el que han fet és engreixar les llistes d'espera. Ara presenten el pla Cura. Consellera, deixin de jugar amb les expectatives de la ciutadania. Estan esgotats.

El pla Cura no és un canvi de model de sistema de la dependència ni redimensiona els serveis i les prestacions. De fet, és simplement una simplificació de l'entrada al sistema de la dependència. Però de què serveix entrar al sistema de la dependència si t'has de quedar a la porta? Les persones necessiten rebre les prestacions i els serveis, tal com ho tenen establert per dret, i que aquestes siguin suficients per assumir el cost de vida a Catalunya: dos-cents euros no és suficient, consellera.

El pla Cura, a més, promou la sanitarització de la dependència, perquè promou l'entrada al sistema de dependència a través de Salut, i la integració social i sanitària ha de ser una suma de competències, de lideratge compartit i no la imposició de Salut a Drets Socials.

Per transformar el sistema de la dependència i desplegar l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària calen recursos i també suport al món local per prestar els serveis. Sense pressupostos, però sobretot sense un model de finançament que acabi amb l'espoli fiscal, és impossible fer un canvi del model del sistema de la dependència. I Catalunya no pot seguir assumint l'incompliment de l'Estat espanyol.

Consellera, li torno a fer la pregunta: es plantaran davant de Madrid per reclamar el pagament del deute dels anys d'incompliment de la llei de dependència? No ho volem reforçar; volem el pagament complet. Ho torno a demanar, consellera: de-

fensarà els drets dels ciutadans de Catalunya o seguiran governant a cop de titular i amb propaganda?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Miri, diputada, nosaltres el que fem és no defugir els reptes, no defugir les dificultats i no fer demagògia amb elles.

Tenim a Catalunya, com a totes les societats avançades, un problema molt gran, un repte molt gran amb l'envelliment de la població, i el que fem és entomar aquests reptes i prioritzar, que la pregunta que avui em feien era sobre les prioritats del Govern. Les «prioritats del Govern» significa posar per davant la nostra gent gran, posar per davant aquests reptes i prioritzar-los. I ho fem des del primer dia.

I vam fer tot un paquet de mesures que vam posar en marxa des de feia molt de temps que han augmentat la capacitat valoradora. Però que ens està passant? Que nedem a contracorrent, que l'onada de l'envelliment és molt gran. I per això, fa uns mesos vam redoblar i triplicar els esforços, amb la col·laboració del Departament de Salut, amb la col·laboració del Departament de Presidència, amb una estratègia transversal per posar tot el potencial del Govern de la Generalitat a reforçar. I és el que hem presentat amb aquest pla Cura, que aterra per terra, mar i aire: millorem la tecnologia, millorem els recursos, millorem la coordinació, millorem, agilitzen, fem prestacions que compensen.

No tinc temps aquí d'explicar-ho tot, però molt profundament ataquem per terra, mar i aire, però, a més, transformem totalment i fixem un pla de ruta. Fixem un pla de ruta que té un destí. Hauríem d'estar molt contents tots els que estem en aquesta cambra que quan haguem de tramitar les valoracions de dependència, quan siguem grans, doncs tinguem un model basat en les persones, que no sigui un tràmit, que sigui una veritable atenció. I la xarxa d'atenció primària és el que ens permetrà fer aquest canvi de model.

Llavors, davant dels reptes, els entomem, fem les millors pràctiques, i això és una realitat i ho estem demostrant dia a dia.

La pregunta és: quines eren les prioritats que hi havia quan vostès governaven?

El president

La següent pregunta és sobre el compromís amb el diàleg del Departament d'Educació.

Pregunta al Govern sobre el compromís amb el diàleg del Departament d'Educació

310-00421/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Gràcies, president. Bon dia. Consellera, el seu departament ha decidit introduir la figura dels Mossos d'Esquadra en els centres educatius, amb una prova pilot en tretze instituts. A qui s'han escoltat per prendre aquesta decisió? I què és el que pretenen resoldre?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Diputada, doncs, com he dit abans, a qui hem escoltat són precisament les direccions dels centres, els Serveis Territorials d'Educació i Formació Professional, que ens traslladaven aquesta necessitat d'anar un pas més i passar de la resolució o d'afrontar conflictes de manera reactiva a poder-los prevenir. Per tant, donar més eines als equips docents i als equips directius per poder afrontar aquestes eines de prevenció i de mediació de conflictes.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

El que està clar, consellera, és que és una decisió presa sense consens amb la comunitat educativa i amb una manca evident de diàleg amb els grups parlamentaris. I això no ho diem només nosaltres; ho diuen els equips docents, les famílies i els alumnes. No volen policies a les aules; volen recursos.

Vostès diuen que aquesta mesura és a demanda, i les demandes són unes altres; però, clar, són més cares. Perquè fa anys, consellera, que el professorat surt al carrer, fa anys que hi ha vagues i mobilitzacions amb demandes molt clares: menys alumnes per aula, més suport, més orientadors, més educadors socials i més personal als centres. Això sí que és prevenció efectiva.

I què ha fet el departament? Ignorar-ho i optar per una solució, una opció, segons vostès, molt més fàcil i molt més barata. Una opció, per cert, que ha quedat ja obsoleta en d'altres països i que està clar que no ve a resoldre absolutament res. I ara, quan els problemes han crescut, perquè era evident que aquests problemes creixerien –i continuaran creixent–, la resposta és portar-hi policies. El conflicte als centres és un problema educatiu, social i de recursos; uns recursos que el departament es vol estalviar.

I encara més, consellera, aquesta mesura no reforça precisament l'autoritat del professorat; la desplaça. No empodera les direccions dels centres; les debilita. Precisament, el que cal és fer exactament el contrari: retornar l'autoritat al professorat, legitimar les direccions i dotar els centres de professionals educatius per fer prevenció, acompanyament i inclusió reals. I aquí és on rau la gran contradicció: allò que la comunitat educativa fa anys que demana no arriba, però, en canvi, sí que arriba una mesura que ningú ha demanat.

Consellera, potser que escoltin els docents. El nostre sistema educatiu no necessita més proves de concepte ni cops d'efecte. Pensa, consellera, rectificar i prioritzar el reforç real del sistema educatiu, retornar l'autoritat al professorat?

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Anna Feliu i Moragues

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies. Miri, diputada, a aquest Govern li ha tocat, doncs, gestionar i abordar molts reptes de fa molts anys, que venen de molt lluny i, per tant, resoldre moltes qüestions pendents, començant per l'infrafinançament dels centres d'iniciativa social –què li he de dir? Pensant, per exemple, en recuperar la inversió després d'una dècada, com a mínim, de desinversió en centres educatius, hem, per exemple, impulsat les places bressol, que durant molts anys alguns governs del seu partit havien deixat a zero el seu finançament, o el desplegament,

precisament, de figures per reforçar aquesta atenció a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu.

I, en aquest sentit, començarem el proper curs, fruit d'aquesta escolta amb els ajuntaments, amb els sindicats i també amb aquestes titularitats d'alguns centres, doncs, consolidant i ampliant aquests recursos per donar aquesta millor atenció a la diversitat que tenim a les nostres aules, després, hi insisteixo, que hi hagués un decret que algun govern aprovés sense cap recurs. Nosaltres posem i ampliem aquests recursos.

A partir d'aquí, també seguirem desplegant la disminució de ràtios a les aules, després que altres governs les deixessin al màxim. O, com deia abans, doncs, ampliant les places d'escola bressol, després que algú altre les deixés, com deia, amb el finançament a zero.

Ha parlat vostè de l'autoritat docent. Totalment d'acord. De fet, estem ultimant la proposta, perquè també donarem aquest reconeixement a l'autoritat docent. És fonamental i també és fruit d'aquesta escolta.

O, precisament, recuperant les compensacions per pernoctació; és a dir, cada cop que un docent va de colònies, fa una sortida, en aquests moments, és veritat, estàvem demanant un exercici de voluntarisme a aquests docents, que no rebien cap tipus de compensació, perquè algun altre govern anteriorment ho havia eliminat. Doncs nosaltres ho recuperarem el proper curs.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques de suport als catalans a l'exterior.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de suport als catalans a l'exterior

310-00413/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Duch, la setmana passada, per Sant Jordi, les delegacions van portar la diada a més de cent cinquanta ciutats en vint-i-un països per projectar la nostra llengua, la nostra cultura i també per recordar a la ciutadania de la Catalunya exterior, a la qual vaig pertànyer, les nostres arrels i el nostre paper actiu a Catalunya.

Parlant sobre la Catalunya exterior, diumenge va ser el seu dia internacional. Aquesta és una data per difondre la cultura catalana i recordar el rol actiu de la Catalunya exterior com a part activa de Catalunya. Una data també per reivindicar millores per a les més de 400.000 catalanes i catalans que viuen a l'estranger. De fet, gràcies a que per primer cop aquestes dades estan disponibles a través de l'Idescat, sabem el nombre de les comunitats catalanes que viuen a l'estranger.

Conseller Duch, a la compareixença de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes davant de la Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior l'abril de l'any passat, es van plantejar una sèrie de peticions que també compartíem des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Una de les qüestions plantejades: és necessari que la ciutadania catalana que viu a l'exterior pugui accedir als tràmits en línia en les mateixes condicions que els i les que vivim aquí. En els darrers mesos, conseller, hi ha hagut alguna millora al respecte?

Una altra demanda, aquest cop sobre la llengua catalana, és que ens van transmetre la seva preocupació pels pocs recursos que es destinaven a l'aprenentatge del català en general, també per als seus fills i filles, tant a l'escola infantil i primària,

com a nivell universitari o a seminaris sobre la llengua. Conseller Duch, sabem de la importància de la ciutadania de la Catalunya exterior per a aquest Govern, a nivell individual, els casals i les més de cent entitats repartides arreu del món. A totes aquestes catalanes i catalans, conseller, que viuen a l'estranger, podria dir-nos quines mesures de millora a favor de les comunitats catalanes a l'exterior preveu dur el Govern? I ens podríeu avançar algunes de les propostes que el Govern ja té previstes?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Gràcies, diputat Bondesio. Efectivament, estem parlant de 430.000 persones, catalans i catalanes que viuen a l'exterior, però que formen part del país, que mantenen els vincles familiars, professionals, culturals i que, per tant, mereixen poder exercir els mateixos drets que els que vivim aquí.

I és cert, l'acció del Govern envers aquest col·lectiu ha permès, durant aquests últims mesos, una sèrie de millores. Jo diria que tres millores, fonamentalment, que penso que són també tres bones notícies.

La primera, l'accés a gairebé tots els serveis i tràmits en línia de la Generalitat de la mateixa manera que ho podem fer nosaltres des d'aquí amb els nostres mòbils, amb els nostres ordinadors. Estem parlant d'obtenir la targeta sanitària. Estem parlant de l'informe de vida laboral. Estem parlant de demanar programes, estades familiars d'estiu i un molt llarg etcètera de gestions. Com? Doncs, precisament, donant la possibilitat de que utilitzin sistemes d'identificació de signatura digital com l'Idcat Mòbil o l'Idcat Certificat. I això, per cert, gràcies a la col·laboració amb el Departament de la Presidència i amb el CTTI.

Segona, facilitant, efectivament, l'accés a l'ensenyament al català. I aquí hi ha una bona notícia també, i és el fet de que cada vegada hi ha més persones a l'exterior que volen aprendre el català. I això es tradueix en xifres. Per exemple, l'any 2025 hem destinat un quaranta-dos per cent més de diners de pressupostos del departament a cursos de català organitzats per a les comunitats a l'exterior, 186 activitats formatives a quaranta-una comunitats catalanes a altres països del món, amb un impuls molt especial pel que fa, per una banda, a l'ensenyament infantil, i per l'altra, a la consolidació de formats virtuals i híbrids.

I s'ha de fer més, i farem més i aviat. Amb el Departament d'Educació, estem treballant per oferir també cursos en línia, cursos reglats en línia de català com a matèria optativa de l'ESO a les escoles a l'estranger. Començarem amb un pilot. L'Institut Obert de Catalunya està elaborant un curs –A2, B1–, adreçat inicialment al primer i al segon de l'ESO, que es preveu oferir a partir del setembre, com a pilot, a l'escola Vicent Cañada Blanch de Londres. I després ho estendrem a altres escoles pel món.

I la tercera prioritat, continuar donant suport a les comunitats catalanes. Demà es publica les subvencions per a l'any 2026: 1.300.000 euros per donar suport a les seves activitats culturals, funcionament ordinari, ensenyament del català i de l'occità.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre el català en el marc de la regularització extraordinària

310-00414/15

La següent pregunta és sobre el català en el marc de la regularització extraordinària. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Conseller Vila, la setmana passada va començar el procés de regularització de centenars de milers d'immigrants. Un procés de regularització extraordinària que va acordar el Govern d'Espanya i que permetrà resoldre la situació administrativa de persones migrades que ja es troben de fa un temps al nostre país, per tal de donar oportunitats a aquest col·lectiu, millorar les seves condicions de vida i garantir els seus drets i deures.

Aquest és un repte d'envergadura del Govern i del país, i també ho és en termes d'acolliment lingüístic d'aquesta població. En aquest sentit, des del Govern de la Generalitat ja s'han fet molts passos, en el marc del pacte nacional per la llengua, per reforçar el sistema d'acollida lingüística i garantir l'accés a l'aprenentatge de català per part de nouvinguts, com són ara el pla de xoc de l'aprenentatge de persones adultes, amb el rellançament del Consorci per a la Normalització Lingüística, l'impuls de cursos coordinats amb sindicats, patronals o col·legis professionals, la nova subvenció a municipis i entitats per organitzar cursos de català o bé la creació d'un curs A1 i també del certificat d'aquest mateix nivell, que fins ara no existia en la nostra llengua i que és clau per al col·lectiu del qual parlem.

En aquest sentit, i per facilitar l'accés a l'aprenentatge de la llengua, recentment vam conèixer la notícia que, en el marc de la regularització, el Govern impulsarà mesures des de diversos àmbits per donar suport i acompanyar aquestes persones, amb un eix centrat específicament en la llengua. Una de les mesures d'aquest eix proposa la creació de cinquanta mil places noves en cursos de català i acreditacions de nivells inicials.

I és per això, conseller, que li volem demanar com s'efectuarà aquesta ampliació de places i si ens pot donar més informació sobre com es desplegarà la mesura, que és clau perquè tothom que ho vulgui pugui accedir a l'aprenentatge del català en el context d'aquest procés de regularització extraordinària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha un decalatge entre el que surt a la pantalla de la presidència i el que surt en els plafons que vostès veuen. En tot cas, si no s'arranja, jo ja l'advertiré quan li quedin trenta segons. Té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Ferret. Com vostè ha dit, el Govern ha impulsat un paquet de mesures per acompanyar les persones en aquest procés de regularització. I dins d'aquest paquet de mesures, el cinquè és un pla específic d'impuls del català, un pla que té tres objectius molt clars. El primer és garantir l'accés universal al coneixement del català. El segon és afavorir la inclusió social i la integració lingüística de les persones regularitzades. I el tercer, impulsar les competències lingüístiques com a eina clau, també, d'ingrés i promoció al mercat laboral. Fent això, el que aconseguirem també és actualitzar el sistema d'integració lingüística a Catalunya, un sistema que s'ha anat desenvolupant al llarg dels últims vint-i-cinc anys, però que cal acceptar que ara mateix és confús. Ha estat crònicament infradotat i que ha estat també poc transversal.

Per aconseguir tot això, el Govern posarà els recursos econòmics i humans necessaris per garantir que totes les persones que ho necessitin puguin accedir a la

formació i a l'acreditació de la llengua catalana. Ara mateix seran 8 milions d'euros d'entrada. De fet, per al curs 26-27, aquest pla ens permetrà arribar a les 150.000 places, tant d'aprenentatge com d'acreditació, dels nivells inicials, els nivells A1 i A2, que són els més importants per a les persones que s'han d'acreditar. Això implica un creixement d'un cinquanta per cent de cursos i acreditacions, és a dir, cinquanta mil places més.

Em demana com ho farem. Doncs ho farem, en primer lloc, invertint, reforçant els cursos del consorci i de les escoles d'adults. En segon lloc, impulsant la línia de subvencions a la qual acaba de fer referència. Col·laborant encara més intensament amb els altres actors del sistema: els sindicats, les patronals, els centres de formació d'adults. Incorporant altres modalitats d'ensenyament, tant presencials com en línia. I reforçant el sistema d'acreditacions, que és clau per a les persones que fan autoaprenentatge. Això ens permetrà guanyar en capil·laritat territorial per arribar als municipis i a les comarques de més difícil cobertura, per densitat territorial, per exemple.

El pla, a més a més, compta amb uns altres eixos de treball, un impuls a l'aprenentatge no formal, perquè volem que la gent aprengui el català amb els companys, amb els amics, a les places, al carrer, i un impuls a l'aprenentatge del català també en el món laboral. Perquè el món laboral és la porta a la integració, tant laboral com, també, lingüística. Aquest Govern ho té clar: el català...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les noves unitats fiscals.

Pregunta al Govern sobre les noves unitats fiscals

310-00415/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Antoni Poyato Rodríguez.

Antoni Poyato Rodríguez

Bon dia, conseller. La millora del servei públic de Justícia continua sent una prioritat compartida, especialment davant la necessitat de reduir terminis i garantir una resposta àgil, eficaç i equitativa per a la ciutadania. En aquest context, és important posar en valor el paper central de la fiscalia com a peça clau del sistema, un actor essencial en la defensa de la legalitat, la protecció dels drets de les persones i l'impuls de l'acció de la justícia, especialment en àmbits sensibles com és la seguretat pública i la lluita contra la multireincidència.

Per això, l'anunci de la creació de trenta-cinc noves unitats de fiscal a Catalunya per a l'any 2026 representa un pas rellevant. Aquest increment, que permetrà passar de 433 a 468 fiscals, suposa un creixement aproximat del vuit per cent i equival al que s'havia produït al llarg dels set darrers anys. Es tracta, doncs, d'un reforç estructural que contribueix a equilibrar el conjunt del sistema judicial i a millorar la seva resposta.

Aquest esforç se suma a altres iniciatives orientades a enfortir la fiscalia també a mitjà i llarg termini, com són les polítiques de suport i accés a la carrera fiscal. En aquest sentit, cal destacar tant les beques Seré 2026 com les beques impulsades des del Departament de Justícia, que faciliten que més aspirants puguin preparar-se en condicions d'igualtat i contribueixen a garantir un relleu generacional qualificat i compromès amb el servei públic.

Així mateix, és especialment rellevant que la distribució d'aquestes noves places es basi en càrregues de treball i que es treballi de manera coordinada amb la Fiscalia Superior de Catalunya, assegurant una assignació eficient i ajustada a les necessitats reals del territori.

En definitiva, ens trobem davant d'una mesura que reforça una institució clau i que apunta clarament cap a una justícia més eficient, més equilibrada i més orientada al servei de la ciutadania. Per això, conseller, li demanem: com valora l'impacte conjunt d'aquest reforç de places de fiscal i les polítiques de suport a l'accés de la carrera fiscal, en la consolidació d'una fiscalia més forta, més accessible i preparada per donar resposta als reptes actuals del sistema de justícia?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en origen, jo crec que tots els grups de la cambra sense excepció deuen estar d'acord que la justícia requeria reformes i les estem fent, requeria recursos i els estem fent, i requeria sobretot diàleg, també, i una mica de temps per poder aterrar les qüestions.

Ara ens centrem..., venim de l'increment, doncs, ja anunciat i concretat de noranta-una places judicials, ara en l'àmbit fiscal, perquè era un requeriment important. Vostè n'ha donat les xifres. Passarem de 433 a 468, creixement del vuit per cent. Però jo voldria fer un..., subratllar un aspecte tan important com el quantitatiu, que ens permetrà ser més àgils i, per tant, tenir una justícia més eficient, com en els aspectes qualitatius.

La fiscalia, òbviament, té una transcendència rellevant en tot el que és l'àmbit penal. Vostè citava la multireincidència. Podríem també anar molt més enllà, evidentment, de la multireincidència. Per tant, més fiscals és també més eficiència en aquest àmbit penal i en un altre àmbit que estem legislant en aquest Parlament i crec que en la bona direcció. Estem tramitant la llei de suport a la presa de decisions jurídiques en l'àmbit de les persones amb discapacitat. També la fiscalia aquí és una peça clau. Per tant, més enllà dels números, que són, crec, honestament i objectivament, molt positius, la qualitat, l'aportació i el canvi qualitatiu que ens permetrà aquest increment quantitatiu és també molt important.

I molt particularment en l'àmbit penal, també en l'àmbit dels Vido. Aquí hi ha algun grup parlamentari que encara nega les violències masclistes. Fiscalia és una peça també clau, fonamental en l'àmbit de la lluita de les violències contra les dones. I voldria recordar que ja venim de la creació de quatre places fiscals en els nous jutjats especialitzats, tribunals especialitzats en violència de la dona a Barcelona, a l'Hospitalet, al conjunt Lleida-Balaguer-Cervera i al Vilanova-Vilafranca. Per tant, estaríem amb trenta-cinc unitats, més quatre que se n'havien creat, més una altra, que ja s'havia creat en l'àmbit d'infància i adolescència.

Per tant, la síntesi és positiva, quantitativa i, sobretot, qualitativament. I quan deia «diàleg», també diàleg obert l'hem tingut amb el secretari d'Estat, amb el senyor Olmedo; l'hem tingut amb la fiscal general de l'Estat, la senyora Peramato, i el tenim obert amb el fiscal superior de Catalunya per primfilar més aquesta proposta per si s'hagués de matisar en algun sentit. Però, en qualsevol cas, valorem positivament aquests més recursos, al costat d'aquestes reformes i al costat d'aquestes complicitats que fan la justícia, en definitiva, més eficient, que vol dir més àgil, més propera, més útil als ciutadans.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre els drets dels catalans
310-00418/15

I l'última pregunta és sobre els drets dels catalans. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bon dia, conseller. Vostè i jo només ens portem vuit mesos. Per tant, quan aquests dies veia des del Palau les cues que s'estan formant a Sant Jaume, segurament li recordaven les cues d'uns altres anys. Suposo que sap que durant la crisi econòmica..., llargues cues a l'INEM de persones que havien d'esperar hores i hores al carrer, com ara, que havien d'anar de matinada a dormir fins i tot al carrer, com ara. I quan miro aquestes imatges, me'n recordo exactament del mateix, perquè veig el mateix que en aquells anys, que són catalans i treballadors esperant, com ara.

Aquest procés de regularització estava previst i calia preveure els recursos necessaris per atendre tothom sense que haguessin de passar el dia fent una cua i jugant-se la feina. Per tant, han d'augmentar els recursos per a tots els ajuntaments que els necessiten, tal com reclamen les entitats. Però no només. Un cop els ajuntaments tinguin els recursos a la mà, cal mapar que no hi ha absolutament cap ajuntament, com ja han denunciat algunes entitats i companyes, que està entorpint o dificultant aquest procés. Perquè estem parlant de drets fonamentals i perquè la seva consellera va parlar de que es podrien regularitzar en aquest país 150.000 persones. Per tant, és necessari que hi hagi tot allò disponible.

Però hi ha tres preguntes obligades. Poden assegurar que a Catalunya no hi ha més persones sense papers que les que es podran acollir a la regularització? Què passarà amb totes les persones que no arribin a temps? Seguiran vivint amb por per acabar en un CIE? Que no és tan diferent de lo que fa l'ICE als Estats Units. I la més important: com poden decidir quanta gent pot tenir drets i quanta ha de ser esclava?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Ho he expressat en una intervenció anterior. El que demostra aquest procés és que la decisió va ser encertada, perquè obrim un espai d'esperança a aquelles persones que viuen i treballen a Catalunya perquè puguin exercir la seva condició de catalans amb plenitud de drets. I li puc donar el compromís d'aquest Govern de que farem tot el possible i que no deixarem ningú a fora del procés de regularització, que posarem tots els recursos necessaris per acompanyar, que qualsevol persona que estigui en condicions d'afegir-se en el procés de regularització ho pugui fer. També l'hi he de dir: ha d'entendre que és normal en un procés que ha generat tanta expectativa.

El procés durarà tres mesos i és cert que els primers dies s'han generat cues que, jo li he de dir, a mi tampoc m'agraden, però sé que els ajuntaments estan posant tots els recursos. Sé que el Govern de la Generalitat està acompanyant els ajuntaments per posar-hi els recursos. Ho hem expressat, hem obert línia de finançament, hem obert assessorament al conjunt de tècnics municipals. Ampliarem i aprovarem una addenda al contracte programa per garantir el finançament dels ajuntaments en suport als seus serveis socials perquè aquest procés finalitzi amb èxit, perquè s'ho mereixen les persones que viuen i treballen a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Absolutament d'acord en que totes les persones d'aquest país que estiguin en situació irregular haurien de poder accedir a aquest dret i, en aquest sentit, ens podríem trobar.

Ara bé, recordem que l'estiu passat, al juliol de 2025, a Torre Pacheco, hi havia unes manifestacions convocades, unes caceres convocades per Deport Them Now, en les que la diputada Mónica Lora, per cert, s'hi manifesta bastant a gust. En uns dies només, hi havia un atac a un centre de menors amb còctels Molotov a Vallirana. Poc després, nou xavals eren atropellats a Martorell al crit «mataría a todos los negros». Si estem avui parlant d'aquestes cues és perquè els drets i la dignitat no poden dependre d'una cua, perquè és molt insegur que aquestes persones estiguin allà exposant-se. Perquè quan falla la política, com va fallar en aquella crisi, no haurien de ser les persones les que senten que estan al caire de l'abisme.

Per tant, endavant amb tots els recursos aquí, com ha dit, però també endavant amb que cap persona en aquest país no passi per un procés de regularització. Li demanem que exigeixin al Govern de l'Estat que la regularització sigui per a tothom que ho necessita, perquè l'alternativa no és que marxin del país; l'alternativa és que no tinguin drets i aquells que volen abusar d'ells... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. I per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Sap que jo amb el seu grup hi han coses en les que tenim diferències abismals, però en aquesta no. El Govern farà tot el possible per acompanyar aquelles persones que tenen dret a acollir-se al procés de regularització perquè ho puguin fer en condicions de dignitat. I sé que en un moment –que ho he dit– que és rellevant per a la vida d'una persona, costa demanar paciència per a un procés que dura tres mesos. No podrem fer tota la regularització de tothom els tres primers dies i, per tant, per això hi posarem aquest acompanyament. I som molt conscients de quins són els discursos d'odi. Avui mateix n'hem tornat a sentir alguns en aquesta cambra. I és per això que és important aquest front comú de totes les forces democràtiques per defensar la convivència en el nostre país.

I, a més, ho hem dit, volem que les persones que viuen i treballen a Catalunya puguin integrar-se, puguin fer la seva vida en comunitat. I per això, a més, el Govern els acompanya en un dels elements més importants del procés d'integració a la nostra comunitat, que és l'aprenentatge del català. I per això aquestes cinquanta mil places que el Govern de Catalunya ha posat per poder garantir la plena integració, el ple desenvolupament de la vida social, cívica, laboral, amb l'aprenentatge de la nostra llengua, que és el català.

Moltes gràcies.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya

200-00011/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Cultura sobre el projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya. En

primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1, intervindrà la consellera de Cultura, l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, vull començar aquesta intervenció agraint la presència del senyor Roc Villas, director de la Filmoteca entre el 2001 i el 2010; la de Pablo la Parra, actual director de la Filmoteca; d'Edgar Garcia, director de l'ICEC, i d'altres persones del seu equip que avui també ens acompanyen. També del secretari general de Cultura, el senyor Josep Maria Carreté, i del secretari general de l'anterior Govern, el senyor Jordi Foz. Moltes gràcies a tots per ser aquí, per la feina que heu fet durant tots aquests anys perquè puguem ser avui aquí en aquest punt.

Avui és un gran dia per a la cultura i per al departament que tinc l'honor d'encapçalar. Després de quinze anys –sí, després de quinze anys–, el Parlament de Catalunya torna a debatre –i confio, aprovar-ho– una llei de l'àmbit cultural. Des de 2011, en què es va aprovar la llei de creació de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural i de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, aquest Parlament només havia aprovat tres modificacions de lleis i dos decrets vinculats a la pandèmia. Com vaig dir el primer cop que vaig comparèixer en aquest Parlament, tenim un marc legal que cal actualitzar en matèria de cultura, amb lleis que s'adeqüin a les necessitats actuals de l'àmbit cultural. És important disposar de bones normes que regulin el sistema cultural català i que posin les bases per al seu desenvolupament al servei del conjunt de la ciutadania. La llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya, que avui es debat i s'aprovarà, serà un important pas en aquest sentit. I estic convençuda que no serà l'última d'aquesta legislatura, perquè ara mateix hi ha dos textos més en tramitació en aquesta cambra, com vostès saben: la llei del patrimoni cultural immaterial i la llei dels drets culturals, que serà, de fet, la gran llei de la cultura d'aquest país.

Alhora, estem treballant en la nova llei del patrimoni cultural català, també una llei troncal per a Catalunya i per al Departament de Cultura. I n'hi ha d'altres que estan en fase d'estudi, com la llei de museus i la llei d'arxius i documents. Al seu torn, el Departament d'Economia també saben que està treballant en la llei per al foment del mecenatge, que no és estrictament una llei de la cultura o no exclusivament, però, com saben, també tindrà una incidència molt important en aquest àmbit. Ho repeteixo, doncs: avui és un gran dia, almenys des del meu punt de vista, per a la cultura d'aquest país, i estic convençuda que no serà l'últim.

Arribats a aquest punt, vull recordar que la llei de la Filmoteca ja havia iniciat la tramitació parlamentària al desembre del 2023, però que va decaure amb la finalització de la legislatura. Va ser el Govern anterior, doncs, amb l'equip de la consellera Garriga, a qui agraeixo la tasca, qui va redactar el projecte de llei que es va presentar. Vull agrair al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar la bona feina que ha fet durant la tramitació d'aquest text, especialment al diputat José Ignacio Aparicio, que n'ha estat el ponent relator, i a la diputada Rocío García, portaveu de la Comissió de Cultura. Així mateix, vull agrair la bona predisposició de la majoria de grups parlamentaris a l'hora de debatre i de millorar el contingut d'aquesta llei per enriquir-la.

Com saben, aquesta norma respon a un doble objectiu. Un objectiu que és finalista i que és, per descomptat, el principal: la protecció, la conservació i la difusió del nostre patrimoni cinematogràfic. Un objectiu operatiu, aquest segon, que és dotar la Filmoteca de Catalunya de les eines necessàries per fer possible aquesta missió en tant que equipament nacional de primeríssim ordre. Perquè el cinema no és només entreteniment, és sobretot memòria col·lectiva i imaginari compartit, creació i reflexió. I, per tant, és un element cultural i patrimonial de gran valor.

Catalunya és un país amb una llarga i rica tradició cinematogràfica. Des de les primeres projeccions i pel·lícules dels pioners a finals del XIX fins a les produccions

catalanes que avui són a la cartellera i als principals festivals del món, sense oblidar la tradició centenària del sistema amateur català, molt vinculat a l'associacionisme. Conservar tot aquest llegat ens ajuda a entendre qui som i a explicar-nos al món, i en aquesta tasca la Filmoteca de Catalunya hi juga un paper clau i jo diria que imprescindible. A més, aquests darrers anys ha treballat per garantir que aquest patrimoni arribi al màxim de persones. Avui la Filmoteca programa més de 1.200 sessions anuals, acull 100.000 espectadors i ofereix serveis educatius i exposicions i cicles de gran qualitat.

La llei que avui s'aprovarà dotarà el nou Institut de la Filmoteca d'eines de gestió i governança més àgils i eficients que li permetin complir amb la missió que li encomana la llei del cinema del 2010. Una filmoteca moderna, ben estructurada, amb autonomia d'acció i amb el reconeixement legal necessari que l'impulsi com a peça clau del nostre sistema cultural. Els demano, doncs, el suport a l'aprovació d'aquesta llei que permetrà dotar-nos d'una millor institució de referència en l'estudi, la conservació i la difusió del patrimoni cinematogràfic català i universal.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies a vostè. Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, el diputat José Ignacio Aparicio Ciria, que en fou designat relator. Quan vulgui, diputat.

José Ignacio Aparicio Ciria

Moltes gràcies, vicepresident. Consellera, consellers, director de l'ICEC, responsables de la Filmoteca, secretaris generals de Cultura. Avui vull començar amb un agraïment sincer a tots els grups parlamentaris per la seva participació en aquesta ponència; pel to, pel tarannà constructiu i per la voluntat compartida d'arribar a acords en una llei que, tot i ser altament tècnica, és profundament rellevant. I al meu grup parlamentari per deixar-me estrenar com a diputat nou amb una llei tan bonica com aquesta.

Parlem d'una norma que no és menor, parlem de la creació de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya i, per tant, parlem de memòria, de patrimoni, d'identitat i de futur. Perquè preservar el patrimoni cinematogràfic no és només conservar pel·lícules, és garantir que una societat es pugui mirar al mirall del seu temps, és assegurar que les generacions futures entenguin qui vam ser. Com deia Martin Scorsese, el cinema és una qüestió de què està en el marc i què en queda fora. Doncs bé, aquesta llei ens ajuda precisament a decidir què no volem que quedi fora de la nostra memòria col·lectiva. Aquesta norma ha de permetre que la Filmoteca faci un pas endavant, que es faci gran, que assoleixi la seva majoria d'edat institucional i que funcioni millor, amb més eines, amb més claredat organitzativa i amb més ambició de servei públic. En definitiva, que estigui a l'alçada del que el país li demana.

I si avui podem dir que tenim un bon text és sobretot pel procés, perquè aquesta llei és el resultat d'un treball rigorós, compartit i honest. Hem partit de discrepàncies, com normalment passa en la democràcia, com és natural, però hem sabut convertir aquestes discrepàncies en acords. Hem tingut moltes compareixences d'experts, cent dos esmenes, les hem discutit, les hem matisat i la immensa majoria han estat transaccionades. I el resultat és millor gràcies a totes i cadascuna de les aportacions. Vull posar molt en valor totes les esmenes, des de la diversitat ideològica han estat positives i propositives, i això no sempre passa. Quan passa, cal dir-ho i reivindicar-ho.

I també vull fer un reconeixement explícit als equips tècnics, al lletrat –magnífic Ferran Domínguez *(l'orador riu)*–, als gestors, als assessors i a totes les persones que des de la discreció fan possible que aquest Parlament funcioni amb rigor i qualitat legislativa. La seva feina no es veu, però és imprescindible.

Un agraïment especial a la conselleria de Cultura i molt especialment al personal i a la direcció de la Filmoteca, Pablo la Parra, que ens has aportat una mirada estricta, tècnica, rigorosa i profundament professional. Heu ajudat a aterrar el text, a fer-lo viable i a garantir que aquesta llei no sigui només una declaració d'intencions, sinó una eina útil i efectiva. Ha estat, de veritat, un plaer treballar plegats, perquè és en espais com aquests, en les ponències, on es fa la política en majúscules, la que escolta, la que construeix i la que millora els textos des del detall. I potser també és un bon moment per reivindicar-ho. Al Parlament li caldria dedicar més temps a aquesta feina discreta però essencial, perquè és aquí on les lleis deixen de ser només idees i passen a ser bones lleis.

Avui, amb aquesta votació, tots hi guanyem; hi guanya la cultura, hi guanya la preservació del nostre patrimoni, hi guanya la Filmoteca i, en definitiva, guanya Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per ser defensades en el Ple, per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. En primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, diputades, diputats, personal de la Generalitat i públic, bé, m'adhereixo a les dos intervencions que s'han fet prèviament per part de la consellera i del diputat Aparicio, i incidiré en alguns dels aspectes que crec que des del Grup de Junts hem aportat.

D'entrada no ens sembla menor que la denominació passi a ser Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya, seguint els antecedents que ja en els anys noranta van tenir el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica de Catalunya a Terrassa, el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, el Teatre Nacional de Catalunya, la Jove Orquestra Nacional de Catalunya o l'Arxiu Nacional de Catalunya, ja en els anys dos mil.

Més enllà d'aquesta idea clarament política que considerem important, des de Junts també hem intentat incidir, d'acord també amb altres grups, en la funció social i comunitària que ha de tenir aquesta filmoteca, valorant el pes associatiu, especialment el cineclubista i el dels centres d'estudis, que no apareixien en la redacció inicial. Posar el focus també en la importància dels públics; no oblidar que la Filmoteca només no ha de ser un element de conservació, sinó també un element en què hi hagin uns receptors clars, també, com a públics. La incidència en l'entorn social i comunitari, amb la promoció de projectes comunitaris i de mediació cultural, amb treballs participatius amb entitats, col·lectius, memòria oral filmada o documentals col·laboratius per reduir aquelles barreres socials, educatives, territorials, culturals o d'accessibilitat que puguin existir. Per exemple, un programa de concertació de pantalles cinematogràfiques de Catalunya, que creiem que és important aquest equilibri territorial i, sobretot, en el dret d'equitat de l'accés a la cultura i la promoció d'activitats als municipis. També la incidència en matèria d'accessibilitat a les sales d'exhibició cinematogràfica, no sols a la Filmoteca; també hem volgut tenir, a través d'alguna disposició de la llei, algun element en aquest sentit.

Per tant, aquests són alguns dels aspectes en què nosaltres creiem que val la pena incidir. Potser també molt destacat el reconeixement específic de la memòria democràtica, que no apareixia en els continguts inicials, no? I, sobretot, també un respecte pels projectes promoguts per entitats sense ànim de lucre. La introducció

dels conceptes de donacions, llegats o acomodats, la valoració dels elements del patrimoni tècnic industrial moble i, finalment, la introducció del seguiment del Codi ètic de la Federació Internacional d'Arxius Fílmics pel que fa a la política de col·leccions.

I vull acabar amb els agraïments, especialment l'empatia del diputat ponent relator Aparicio, les diputades i diputats ponents dels diferents grups que van presentar esmenes –Raquel Sans, Pau Ferran i Susanna Segovia–; el lletrat, que ja ens hi hem referit, el Ferran Domínguez, peça clau d'aquesta llei perquè ens aporta molt més que el que nosaltres puguem aportar, segur; la tècnica lingüística, la Desiré Serra; el gestor parlamentari Francesc Muñoz, i la tècnica de Junts que m'ha ajudat, que és l'Eli Sala. I tampoc no vull deixar de fer esment de les entitats, algunes de les entitats que per nosaltres han estat claus en la fase de compareixences, perquè aquesta llei, més enllà dels càrrecs polítics i dels funcionaris, també ha de tenir molt present el sector associatiu: els conservadors restauradors associats, l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals, la Federació Catalana de Cineclubs, el Gremi de Cinemes, el Museu del Cinema de Girona, els Productors Audiovisuals Federats o el gestor cultural Joan Boadas. Per nosaltres tota aquesta gent ha posat molt de sentit i ha incorporat molta riquesa a aquesta llei.

I permeti'm acabar, consellera, fent-li una referència al que vostè introduïa sobre les futures lleis, una mica també reivindicant alguna cosa més, no? Evidentment, des de Junts tenim aquesta voluntat de col·laboració, però també val la pena incidir en que en la Comissió de Cultura aprovem tota una sèrie de resolucions, algunes que tenen a veure amb la modificació de decrets que existeixen i n'hi ha alguns que afecten les entitats. Concretament, hi ha el decret de mesures d'autoprotecció, el 30/2015, que depèn d'Interior, però que està molt vinculat a la cultura i a la llei d'espectacles i al reglament d'espectacles. En aquesta comissió, per una àmplia majoria, hem aprovat una sèrie de mesures que poden millorar aquest decret, i nosaltres..., no és aquí la consellera d'Interior, però li encomanem també que, a banda de que compti amb el nostre suport per a les lleis que ha dit, també s'hi incorpori el treball perquè això es pugui modificar, que, total, és la modificació d'un decret i hauria de ser tan fàcil, amb l'empatia que hem tingut en aquesta comissió!

Moltes gràcies a tothom.

El president

Per defensar les esmenes reservades en el Ple del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Consellera, arribem avui al final de la tramitació de la llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya. I ho fem després d'un treball intens en ponència, que des del nostre grup parlamentari hem intentat fer el que creiem que toca, i és millorar el text. Hem presentat més de vint-i-cinc esmenes amb voluntat de negociar, transaccionar i d'aportar, sobretot, sentit comú.

Ja saben que nosaltres no som partidaris de crear més organismes inútils, això és evident, no creiem en fer créixer l'Administració perquè sí, i som partidaris més aviat de la reducció. Però quan una institució és necessària, quan té sentit i pot ser útil, no tenim cap problema en donar-hi suport. I aquest entenem que podria ser el cas. La preservació del patrimoni cinematogràfic, la seva difusió, la seva promoció, tot això és important. Tot això té un valor cultural i té un interès públic que és evident. I, de fet, la pròpia llei ho recull, parla de recuperar, conservar, catalogar i restaurar el patrimoni cinematogràfic, de fomentar la recerca i de garantir l'accés a la ciutadania d'aquest patrimoni. Tot això és positiu i tot això té sentit. I, per tant, la creació d'un institut amb personalitat jurídica pròpia pot ser una bona eina i de tot això nosaltres, evidentment, hi estem a favor.

Ara bé, i dit això, hi ha una cosa que no podem compartir, i és una cosa que per a vostès sembla menor, però per a nosaltres no ho és gens. I es tracta del nom. Vostès han volgut que es digui Filmoteca Nacional de Catalunya, i mirin, això no és quelcom innocent, no és casual ni és una simple etiqueta. Afegir «nacional» és carregar aquesta institució d'un significat polític que, al nostre entendre, no pertoca, és convertir una eina cultural que hauria de ser de tots en una peça més dins d'un relat ideològic. Perquè aquesta filmoteca hauria de ser això: una institució cultural al servei de tothom, sense etiquetes, sense intencions ocultes, sense voler enviar missatges polítics a través del seu nom. I, en canvi, vostès han decidit que no, que aquí també cal estampar-hi el segell amb la paraula «nacional».

I que això ho facin Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, doncs, evidentment no ens sorprèn; ho fan sempre i forma part també de la seva manera de fer i de ser. Però a nosaltres ens ha semblat molt trist el paper que ha desenvolupat el PSC. Perquè avui el PSC torna a fer el mateix de sempre, i és comprar el relat dels partits separatistes i assumir també el seu llenguatge. I els hi dic sincerament, no hi ha, a dia d'avui, ja cap mena de diferència entre vostès i els partits independentistes, perquè fan servir exactament el mateix llenguatge i prenen exactament les mateixes decisions. I la pregunta és, per què fan tot això, vostès? Doncs per mantenir-se al Govern, per no molestar els seus socis i per seguir on són. I tot això, malauradament, té un preu, un preu que vostès no paguen perquè s'asseguren les cadires, però acaben enganyant sempre els catalans i especialment els seus votants, pensant que farien una altra cosa de la que deien que volien fer.

I això és el que avui i tota la legislatura, doncs, està passant. Perquè aquesta podria ser una molt bona llei, una llei útil, una llei compartida, centrada en allò que importa, que és la cultura, però vostès han hagut d'anar, una vegada més, més enllà. Han volgut posar aquesta càrrega política i identitària que no és necessària, i, evidentment, nosaltres no podem seguir amb això i no estem per a això. Perquè una cosa és estar d'acord amb la creació de l'institut, i ho estem, i una altra de ben diferent és avalar aquesta manera de fer. Nosaltres creiem que aquest organisme ha de ser útil, i esperem que ho sigui, però el fet d'etiquetar-lo com a nacional demostra aquesta clara voluntat. Demostra una clara voluntat sobre quin serà el seu enfocament i acabarà responent sempre amb una determinada visió.

Perquè mirin, senyors del PSC, els hi torno a dir, si s'han tornat vostès nacionalistes, no passa res, de veritat, ser nacionalista a Catalunya té molts avantatges, ja ho saben, i si no mirin els senyors de Junts i els senyors d'Esquerra, que sempre els hi va bé. Però siguin clars, quan es presentin a les eleccions, diguin-ho, diguin-ho a la gent i no els enganyin. No diguin que venen a passar pàgina del procés i acabar amb una dècada de polítiques separatistes; no ho diguin més, perquè no és veritat, perquè a la pràctica vostès fan exactament el mateix. Aquí no s'ha passat pàgina de res, el que han fet vostès és assumir el relat separatista i, evidentment, amb nosaltres no comptaran per tot això.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats i diputades... President, li demanaré que sigui una mica clement amb mi i que robi uns minuts de la intervenció, abans de parlar de la llei, per parlar d'una persona que fa uns anys també va ocupar aquest faristol, la Maria Campuzano, a qui vam acomiadar dilluns moltes persones en el seu enterrament. Una persona que ha estat referent en la lluita pels drets de totes les persones en l'accés a l'energia, a la llum, a l'aigua, perquè ningú es quedi sense llum i sense aigua. La Maria va ser una de les portaveus que va in-

tervenir en aquest faristol el dia que es va debatre i aprovar per unanimitat la Llei 24/2015, l'hem pogut sentir diputats i diputades en moltes comissions, en moltes reunions, en moltes compareixences.

Crec que la Maria és una de les persones que fan història i que han fet història a Catalunya, que és una de les persones que han fet lleis a Catalunya sense ser diputada i una de les persones que han encapçalat una lluita que després nosaltres, diputats i diputades, hem convertit en llei. Per tant, crec que des d'aquest Parlament també hem d'aprofitar per retre-li l'homenatge que es mereix. *(Aplaudiments.)*

I ara sí, parlant de la llei de la Filmoteca i de les esmenes reservades, jo crec que és una llei que ja venia d'anteriors legislatures, que efectivament hem pogut treballar en la ponència amb un tarannà i una col·laboració que potser en algunes de les intervencions que se senten avui aquí al Parlament no queda tan reflectit. Però crec que, més enllà del debat sobre nacional o no nacional, hem aconseguit majories importants a l'hora de definir quin ha de ser el model d'aquest institut. Jo vull donar les gràcies també al director de la Filmoteca, al director de l'ICEC, a totes les persones que van comparèixer durant la tramitació, perquè crec que amb aquesta llei el que tindrem segur és una filmoteca més forta, més àgil, més flexible, més capacitat de donar un servei que nosaltres considerem fonamental per a la ciutadania, que és no només l'accés a la cultura cinematogràfica, sinó també la preservació i la conservació de tot el que ha sigut la història del cinema a Catalunya. Estem debatent ara mateix també la llei de drets culturals i en realitat aquesta llei hi està també molt relacionada.

La Filmoteca, segurament molts ho saben, està al mig del Raval. Una de les qüestions que nosaltres hem volgut posar en relleu a la llei és que la Filmoteca al Raval ha de ser també –de fet, ja ho fan en moltes de les accions, però la llei ho recull– un pol per al Raval, també per a la gent que viu al Raval. No ha de ser només la Filmoteca Nacional de Catalunya, sinó que ha de ser també la Filmoteca del Raval, i és una de les qüestions que nosaltres hem pogut posar sobre la taula, perquè aquí sí que s'han de buscar aquests mecanismes d'intercanvi, d'enriquiment mutu entre el que és la Filmoteca i el que és el barri. Nosaltres ho dèiem en algun moment, no pot ser que hi hagi gent que visqui al Raval que no sàpiga que és la Filmoteca i on està la Filmoteca. Per tant, és un dels grans objectius i de les tasques que hem volgut posar en relleu amb aquesta tramitació i amb les nostres esmenes.

Però és que, a més a més, la Filmoteca ha de ser la Filmoteca Nacional de Catalunya, no només al Raval, sinó per a tot Catalunya. Per això també hem volgut treballar i posar de manifest amb les esmenes que hem presentat i algunes de les quals reservem, la importància d'aquesta territorialitat, d'aquesta extensió de la Filmoteca, per tal de que s'arribi a acords amb convenis, amb col·laboracions, amb ajuntaments, amb sales de cinema privades i públiques, amb cineclubs. Tenim una important, gran i potent xarxa de cineclubs a Catalunya i la Filmoteca aquí ha de jugar un paper clau en la dinamització de totes les activitats que fan aquestes entitats, però també en posar els seus recursos i –nosaltres n'estem convençuts– en contribuir a la preservació de tot aquell patrimoni, tot aquell material audiovisual que estigui relacionat amb el cinema. Sabem que hi ha molts festivals de documentals al territori, que pot haver-hi molta gent que tingui un patrimoni fílmic que vulgui preservar, que sovint determinats materials fan que aquesta conservació sigui diferent, i aquí és on crèiem que la Filmoteca ha de jugar també un paper fonamental.

Un altre dels temes que hem volgut treballar i que hem aconseguit a través de les transaccions de les esmenes que vam presentar, és que en el consell de direcció hi hagi també la participació dels treballadors i les treballadores. Ha de ser un consell plural, divers, amb persones expertes en la matèria, però creiem que, com a mínim, sentir els treballadors i les treballadores, que, igual que el director, són els que a l'hora de la veritat –director o directora, perdó– implementaran tot el pla d'acció i totes les activitats de la Filmoteca, és molt important que hi sigui.

I breument, per acabar, les darreres transaccions que hem pogut registrar, gairebé tocant la campana, ahir mateix, tenen a veure amb la limitació dels mandats, amb acotar els mandats tant dels vocals del consell de direcció com també del director o directora de la Filmoteca. En el cas del consell de direcció, creiem que és important que diguem que hi ha d'haver una limitació; és a dir, hem apostat i hem acordat amb altres grups que siguin aquests quatre més quatre, les persones que hi són, perquè l'expertesa s'ha de posar en valor, però també ha d'haver-hi renovació. I en el cas del director, això quedarà a càrrec dels estatuts de la Filmoteca, que s'han d'elaborar després, però com a mínim sí que hi ha un mandat a la llei de que sigui un mandat acotat en el temps.

Per tant, gràcies a tots els ponents amb qui hem pogut compartir ponència; gràcies al relator, que també ho ha posat molt fàcil. I tenim una llei més de cultura; ens en queden dues, que ara mateix estan en marxa.

Gràcies.

El president

Ara és el torn per tal que els grups parlamentaris que no tenien cap esmena reservada puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades... Espero no descuidar-me ningú. Donar la benvinguda al senyor Parra, actual director de la Filmoteca; també al senyor Edgar Garcia, director de l'ICEC; al senyor Villas, exdirector de la Filmoteca, i a l'actual secretari general de Cultura, el senyor Carreté, i a l'anterior secretari general, el senyor Foz, que també ens acompanyen.

És de justícia començar com han fet els meus companys, amb un agraïment sincer al ponent relator d'aquesta llei, el diputat José Ignacio Aparicio, que s'estrenava amb aquesta llei i ho ha fet prou bé, ha tingut una tasca de mediació que ens ha portat a l'entesa. Com han fet també els meus companys, voldria fer un agraïment al lletrat Ferran Domínguez i a la lingüista, la senyora Desirée Serra, per la seva capacitat proactiva, perquè han anat més enllà de les propostes; allà on estàvem encallats els diputats i diputades, ells han estat capaços de fer-nos trobar el punt de sortida i, per tant, és d'agrair.

I també voldria donar les gràcies als companys amb qui hem estat treballant: el diputat Bertran, de Junts per Catalunya, la diputada Susanna Segovia i també el diputat Pau Ferran, amb qui hem treballat a la ponència. I malgrat que cadascú hem tingut les nostres diferències –i, evidentment, sí, senyor Ferran, per nosaltres ha de ser la Filmoteca Nacional de Catalunya–, jo crec que en el gruix de la llei hem arribat a una bona entesa.

Avui ens trobem davant d'una norma que pot semblar estrictament tècnica –de fet, també s'ha dit–, però que acabarà sent una bona llei. Una llei d'aquestes de referència que, quan tenim relacions internacionals, doncs, acaba sent un model d'exemple i un model de referència, i això passa en més lleis de les que ens pensem al Parlament de Catalunya. I ho és en bona part perquè respon a una visió estratègica que transcendeix legislatures.

I voldria destacar, com ho ha fet la consellera, que aquesta llei va ser impulsada per l'anterior Govern, per la consellera Natàlia Garriga. I també celebrem la continuïtat amb la consellera Hernández, perquè la cultura és una política de país que ha de transcendir legislatures, ha de transcendir partits polítics, i aquest és el sentit d'estat que ens permet consolidar polítiques estructurals. Per nosaltres és un element clau.

L'objectiu principal, s'ha dit, és dotar l'Institut de la Filmoteca de Catalunya d'una autonomia jurídica pròpia. Fins ara, com bé saben, la Filmoteca depenia de

l'ICEC, però amb aquesta llei guanya aquesta personalitat jurídica necessària per actuar amb agilitat i amb eficiència. L'ICEC respon a unes altres necessitats, a una altra mirada, i, per tant, era important que la Filmoteca disposés d'aquesta agilitat. Moltes vegades a l'Administració li reclamem l'agilitat i la cintura a l'hora d'abordar diferents qüestions, i calen marcs normatius que ho puguin garantir, i, per tant, amb aquesta llei ho garantim.

Estem consolidant també un equipament com a institució nacional. I jo voldria recordar les paraules de la consellera Natàlia Garriga en el moment d'impulsar aquest projecte, que deia: «La nova llei servirà per reforçar la protecció, la conservació, la difusió i valoració del patrimoni cinematogràfic de Catalunya.» Aquesta ha estat la nostra brúixola. Crec que, com deia el diputat Bertran en el transcurs de la ponència, s'hi ha afegit aquesta funció social, aquesta funció comunitària, que per nosaltres també era un element molt rellevant. Com deia la diputada Segovia, aquesta necessitat d'arribar a tot el territori, de que no ens quedem només en el barri del Raval. Crec que totes les aportacions de tots plegats han anat en aquesta línia i, per tant, ho celebrem.

I, com indica el preàmbul de la llei, la creació de la Filmoteca va fer un gran pas endavant amb la inauguració el 2012 de la seu al Raval. Després, el 2013, amb el Centre de Conservació i Restauració al Parc Audiovisual de Catalunya a Terrassa. I esperem, doncs, que avui, amb l'aprovació d'aquesta llei, fem un altre pas endavant.

M'ha cridat l'atenció, consellera –no n'era conscient–, que des del 2011 no s'aprovava en aquest Parlament una llei en matèria de cultura. Crec que també això ens hauria de convidar a la reflexió a tots plegats. I aquesta necessitat de tenir una mirada que transcendeixi els nostres partits polítics concrets, perquè estem parlant d'institucions que són del país i que són per a tota la ciutadania del país. Per tant, també com a reflexió, que no hi hagi hagut una llei des del 2011, doncs, déu-n'hi-do.

Més enllà dels articles d'aquesta llei, té una càrrega simbòlica profunda. Es tracta d'una institució nacional que explica qui som. És el que dona sentit a aquest tràmit parlamentari. El cinema no és només entreteniment; és memòria col·lectiva, és patrimoni cultural. Cada fotograma recuperat és un tros de la nostra història que protegim també per a les generacions futures. I la Filmoteca no deixa de ser el mirall on ens mirem, la finestra des d'on expliquem Catalunya al món. I amb aquesta autonomia que avui aprovarem garantim que aquest mirall estigui net i que la finestra estigui oberta de bat a bat.

Per tant, moltíssimes gràcies a tots els ponents que hi han participat. Celebrem-ho. I esperem que la llei del patrimoni cultural i la llei de drets culturals, que també són molt importants per al país, siguin una realitat aquesta legislatura.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, molt bon dia. Públic assistent, representants de l'ICEC, representants de la Filmoteca de Catalunya, benvinguts.

Las funciones de la Filmoteca de Cataluña, hasta ahora adscritas al Instituto de Empresas Culturales de Cataluña, el ICEC, son las de recuperar, preservar, restaurar, catalogar todo el patrimonio cinematográfico y documental y, asimismo, promover la difusión audiovisual, la cultura audiovisual, teniendo en cuenta de una manera especial la producción catalana.

El objeto de este proyecto de ley que ahora se presenta a debate y votación es el de crear un nuevo instituto de la Filmoteca de Cataluña, dotándolo de personalidad

jurídica propia y con carácter nacional. Bien, nosotros vamos a votar en contra por cuatro motivos.

Primero, por innecesario. La Filmoteca de Cataluña está estructurada en cuatro áreas: conservación y restauración, por una parte; difusión; documentación; administración. La parte de la promoción audiovisual excede de sus competencias, pero sí recae en el ICEC. Por lo tanto, si hasta ahora se han atendido de manera notable, e incluso excelente, esas cuatro áreas, más la promoción del audiovisual, dentro, en el seno del ICEC, ¿por qué cambiar la cosa?, ¿por qué crear un nuevo instituto de la Filmoteca de Cataluña prescindiendo del ICEC, que tiene esa visión panorámica y multidisciplinar que tanto enriquece?

Segundo, por ineficaz. Nosotros estamos en contra absolutamente de crear nuevos organismos, entidades, que degeneran normalmente en agencias de colocación de la casta política, y más, lógicamente, si está en manos del Partido Socialistas, que son expertos en esto. Entonces, claro, en un contexto como el actual, de grave crisis económica, en donde el encarecimiento del coste de la vida es enorme, nos encontramos con medio millón de niños en el umbral de la pobreza y más de veinte mil niños estudiando todavía en barracones escolares en Cataluña, hombre, crear ahora un nuevo instituto de la Filmoteca de Cataluña es un insulto, porque hay que contratar un nuevo director general, con la categoría profesional de alta dirección, que contratará más personal según su albedrío y, por lo tanto, más gasto político, más gasto superfluo. *(Alguns aplaudiments.)*

Tercero, por su voracidad separatista. Es que el adjetivo de «nacional» lo colocan junto al sustantivo de «filmoteca» de manera compulsiva, obsesiva. Claro, esto deja ver a las claras su intención, su propósito, que es dotar a la Filmoteca de Cataluña o convertirla en una estructura más de estado atendiendo a su interés sectario, particular, separatista. Lo antagónico, vamos, a lo que significa la cultura: la cultura está basada en su carácter universal, no obedece a restricciones de clase, partidistas, y menos ideológicas y separatistas.

Cuarto, porque niega la realidad bilingüe de Cataluña, por su negacionismo del bilingüismo en Cataluña. Este proyecto de ley excluye el castellano. La cultura catalana es la que hemos recibido de nuestros padres, de nuestros antepasados, y que nosotros tenemos la obligación de conservar, de fraguar, para legarla a nuestros hijos. Y esa cultura, mal que les pese a algunos, es en catalán y es en castellano. *(Alguns aplaudiments.)* Y, claro, este proyecto de ley está en contra de la realidad de Cataluña, que es bilingüe desde hace más de quinientos años, con más o menos peso del catalán o el castellano a lo largo de los siglos. Por lo tanto, excluye a la mitad, como mínimo, de los catalanes.

Bien, en definitiva, desgraciadamente, la mayoría de grupos hoy, en lugar de apostar por fomentar una estructura que ya funciona con niveles de excelencia, como es la Filmoteca de Cataluña en el seno del ICEC, van a crear un nuevo chiringuito y van a dotarlo, además, de la característica y categoría anticultural de ser una estructura de estado.

Y, si me lo permiten, acabo con una invocación: «Oh, Calíope; oh, Clío; oh, Euterpe; oh, Melpómene; oh, Talía; oh, Terpsícore; oh, Urania.» Estas son las musas de la cultura y del arte. A estas musas, por favor, les pido yo que nos protejan ante el sacrílego mensaje de estos bárbaros, que corrompen con sus intereses espurios la cultura y el arte.

Muchas gracias.

El president

Per uns moments ens ha fet patir. *(Rialles.)* En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Si volen encomanar-se a les muses de la cultura, que sàpiguen que al Teatre Nacional de Catalunya, que també existeix, estan passant aquests dies una gran obra sobre Antígona i Èdip, i potser aprenen que hi ha lleis més antigues que els homes, com per exemple les que han de protegir també tots els nens del Raval que vostès es dediquen a criminalitzar una vegada i una altra a les seves intervencions. *(Alguns aplaudiments.)*

Hi ha un Teatre Nacional de Catalunya, hi ha una Biblioteca Nacional de Catalunya, hi haurà una filmoteca nacional malgrat que molesti als diputats del PP i VOX. I tinc curiositat per saber si també estan en contra de l'INEFC, perquè si mai han buscat les sigles..., està bé que sàpiguen que és l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya. «Voracidad independentista» a tot arreu, a tot l'esport.

Dit això, la Filmoteca, com s'ha dit, està al barri del Raval, i és qui ha de tenir, per tant, una tasca especialment important, perquè és una tasca..., i és per al conjunt dels catalans, però allà on radiquem institucions nacionals, com ha de ser la Filmoteca, han de saber-se travar en el seu barri, com ja ha estat fent. Perquè potser un dia projecten *La haine* mentre hi ha una ràtzia de la Guàrdia Civil i hi ha joves que decideixen que es poden refugiar allà i entenen una mica millor el que els hi passa. O perquè potser un dia projecten *Roma, città aperta* mentre algun ultra va a gravar-se vídeos tranquil·líssim dient que aquell és un barri amb molta inseguretat. I també la funció del cinema, com la funció de les biblioteques, és aquesta.

Ray Bradbury, que és un gran escriptor, molt reconegut, deia que les biblioteques l'havien educat. Que no creia en facultats i universitats, que creia en les biblioteques, perquè molts estudiants no tenien diners. Que ell mateix, quan va acabar l'institut, durant la Gran Depressió, no tenia diners, no podia anar a la universitat i anava a la biblioteca.

Ray Bradbury, que va denunciar aferrissadament amb la seva obra *Fahrenheit* la censura precisament dels grups ultres, feia aquesta declaració d'amor a les biblioteques. I el nostre desig és que algun dia un noi del Raval, un noi del Gòtic, digui el mateix d'aquesta filmoteca; digui que, precisament, si va poder accedir a un art que creia que estava vetat era per aquesta filmoteca; digui que, precisament, si va poder ser director i va poder narrar certes injustícies que ha viscut de forma directa o indirecta, sigui per aquesta filmoteca. Perquè deia també Charles Chaplin que mirada de prop la vida és una tragèdia, però que vista de lluny semblava una comèdia.

Expliquen –tot i que no sé si és segur, però, si no, és una molt bona anècdota per saber el que ens passa moltes vegades en aquest plenari, les persones que habitem aquest plenari– que una vegada, quan estaven projectant una pel·lícula de Charles Chaplin, on hi ha un moment determinat en el que es menja una sabata, les persones que estaven a les millors zones d'aquell cinema, d'aquell teatre, van riure moltíssim; les persones que estaven a zones ja no tan ben pagades no van riure tant, i que especialment al galliner va haver-hi un esvalotament enorme, perquè allò resultava especialment ofensiu perquè havien passat per escenes similars. Charles Chaplin era perfectament coneixedor d'aquesta situació de precarietat, precisament per això deia aquesta frase.

La funció de la cultura, la funció del cinema, és, d'una banda, la de fer-nos accessible no només el consum, sinó també la producció de totes aquestes arts, però, de l'altra, és també la de sensibilitzar-nos, és també la de saber que no només la nostra vida és el que es torna de forma neutral i per a tothom, és també saber que aquesta sensibilitat és la que ens serveix per mirar els altres i no venir aquí a dir segons quines barbaritats.

Nosaltres esperem que aquesta llei prosperi, com sabem que passarà. Esperem que serveixi per funcionar molt millor un equipament que creiem que és clau en aquest país, especialment en els temps foscos com els que venen. Confiem absolutament en l'equip que hi ha al voltant i confiem molt en el projecte pedagògic que

també desenvolupa al voltant del barri. I esperem que, com a *La haine*, els xavals que estan en aquell barri algun dia puguin reclamar que el món és seu.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El senyor Acosta, de VOX, deia fa un moment que el castellà és llengua pròpia de Catalunya perquè fa cinc-cents anys que es parla a casa nostra. A principis del segle XX, senyor Acosta, el percentatge de catalanoparlants a Catalunya era del noranta-cinc per cent. El castellà no va arrelar a Catalunya fins que en Franco va entrar amb tancs per la Diagonal, i d'això no fa cinc-cents anys, en fa menys de cent. L'única llengua natural i pròpia d'aquest país és el català.

Dit això, i anant al projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya: qualsevol pas encaminat a reforçar la preservació i difusió del nostre patrimoni cinematogràfic i audiovisual comptarà amb el suport d'Aliança Catalana, perquè el patrimoni cinematogràfic català és la memòria viva de la nostra nació i li hem d'atorgar el valor nacional que li pertoca. No parlem d'un simple producte comercial, sinó d'un bé cultural nascut a finals del segle XIX que ha set capaç d'immortalitzar la nostra història i la nostra llengua.

Fa anys que la Filmoteca consolida el seu paper de referència en la conservació i difusió del patrimoni, però sempre subordinada a l'Institut Català de les Empreses Culturals, una entitat que no té per objectiu vetllar pel patrimoni, sinó fomentar el sector a nivell empresarial. Aquesta anomalia s'havia de corregir, perquè la memòria cinematogràfica del país no és cap annex comercial. Cal una entitat autònoma, amb personalitat jurídica pròpia, que gestioni amb agilitat i exclusivitat aquest bé nacional.

Per això avalem la creació de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya, amb voluntat de recuperar, preservar, catalogar i restaurar el patrimoni fílmic català, però també amb l'objectiu de difondre la col·lecció de cinema català arreu del món i dinamitzar el patrimoni mitjançant cooperació amb agents públics i privats.

El que no podem compartir de cap de les maneres és l'ambigüitat o la feblesa que demostra el redactat pel que fa a la defensa de la producció catalana: «amb una atenció especial a la producció audiovisual catalana», diu el text. Quina «atenció especial»? Què són aquests eufemismes? L'atenció de la Filmoteca a la producció audiovisual catalana hauria de ser completa i exclusiva, perquè si no és produïda en català no pot ser considerada catalana.

Aliança Catalana defensa un model de sobirania audiovisual on el català sigui llengua obligada de producció i distribució a tot el territori nacional. I, per fer-ho, ens cal aprovar una llei catalana de l'audiovisual pròpia, deslligada de la legislació espanyola. La llei que avui aprovem és necessària, sí, però no resol els problemes estructurals del nostre sector audiovisual. Caldria avançar cap a un marc legislatiu integral. Els catalans no volem continuar sent espectadors passius, sinó protagonistes de la nostra història.

Votarem a favor d'aquest projecte de llei convençuts que el cinema català no és un complement de la indústria, sinó el testimoni viu de la nostra identitat; un patrimoni que cal preservar damunt Catalunya i que cal difondre arreu del món.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

S'apaguen els llums. President, consellera, diputats, diputades, personal de la Filmoteca i de la cultura que ens acompanyeu, avui podríem començar com comencen les grans pel·lícules, amb un gest senzill però carregat de significat. S'apaguen els llums, es fa silenci i s'encén la pantalla. Però avui la pantalla no projecta ficció; projecta memòria, projecta país, perquè el que estem a punt de votar no és només una llei, és la decisió col·lectiva de no deixar que la nostra història s'esvaeixi en negre.

Cada vegada que es perd una pel·lícula, s'esborra una part de la nostra memòria visual. Ho va dir Henri Langlois, un dels fundadors de la Cinémathèque Française, una de les primeres filmoteques del món. I avui arribem al final d'un camí que, més que legislatiu, ha estat profundament col·lectiu. Un camí per no perdre pel·lícules, per no perdre la nostra memòria visual. Un camí que posa en valor una manera de fer política que sovint reivindiquem i no sempre practiquem prou: la de l'escolta, la del rigor i la de la voluntat d'acord.

Per això el primer que vull fer és agrair de nou i molt sincerament la feina de tots els grups parlamentaris pel to, pel tarannà i per l'actitud constructiva que han mostrat al llarg de tot el procés. També vull reconèixer la feina dels equips tècnics, dels serveis jurídics i de totes les persones que, des de la discreció, han fet possible que aquest projecte tingui la solidesa que avui presenta.

Aquesta llei, a més, no comença avui. Ve d'una feina prèvia important que volem reconèixer i posar en valor. La diputada companya Raquel Sans ho deia: Natàlia Garriga, el Govern anterior ja havia iniciat aquest camí, i és just dir-ho, perquè les polítiques públiques sòlides són sovint fruit de la continuïtat, de la suma d'esforços i de la capacitat de no començar sempre de zero.

Si podem destacar una característica d'aquest procés ha estat l'escolta. Hem escoltat experts, professionals dels sectors, associacions i organismes vinculats al món del cinema i de la cultura. I molt especialment hem escoltat la direcció actual de la Filmoteca, que ens ha traslladat de manera clara quines són les seves necessitats, quines són les seves limitacions actuals i quines oportunitats es poden obrir amb un marc jurídic adequat.

Per això diem que aquesta és una llei tècnica, però no en el sentit fred del terme; és tècnica perquè està ben pensada, perquè respon a necessitats reals, perquè baixa al detall per garantir que les coses funcionin millor. Amb aquesta llei fem un pas endavant en la manera com entenem i gestionem una institució clau del nostre país: la Filmoteca Nacional de Catalunya no és només un equipament cultural; és un espai de preservació de la memòria, és un centre de coneixement, és un punt de trobada per al sector, és una eina de projecció cultural i, sobretot, és una garantia que el nostre patrimoni audiovisual no es perdi.

Com deia Jean-Luc Godard, el cinema no és la vida, però és alguna cosa entre la vida i el somni. I la Filmoteca és, en bona mesura, la institució que custodia aquest espai compartit entre el que hem viscut i el que recordem. Per això és tan important la preservació. Preservar no és mirar enrere amb nostàlgia; és garantir que el futur tingui memòria, és assegurar que les generacions que vindran puguin entendre qui som, d'on venim i com ens hem explicat al llarg del temps.

I per fer-ho bé cal una institució forta. I aquí és on aquesta llei fa la seva aportació més rellevant: l'autonomia. Autonomia per ser més àgils, més eficients i per prendre decisions amb més rapidesa. Autonomia per adaptar-se a un sector que canvia constantment tant des del punt de vista tecnològic com creatiu. I això té un objectiu clar: situar la Filmoteca Nacional de Catalunya com un referent, un referent al nostre país, però també un referent a nivell internacional.

Aquesta llei és un exemple del que podem fer quan treballem bé, quan escoltem, quan compartim, quan construïm, quan posem per davant l'interès general. Avui no aprovem només una llei; avui reforcem una institució, protegim un patrimoni, apostem per la cultura i, en definitiva, fem un pas endavant com a país.

Com a tota bona pel·lícula, avui tanco amb crèdits, els crèdits finals, crèdits per als tècnics, per als lletrats, lingüista; per als equips de la conselleria, per a la direcció i el personal de la Filmoteca i per a tots els grups parlamentaris que han sabut convertir diferències en acords. Però, a diferència del cinema, aquí els crèdits no marquen un final, marquen un bonic començament. Enric Majó ens deia: «Una pel·lícula és un somni que es pot tornar a veure.» I avui aprovarem la màgia que preservarà els nostres somnis.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació del dictamen de la Comissió de Cultura sobre el projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya.

En primer lloc, votarem les esmenes transaccionals presentades després del dictamen de la comissió. La primera votació correspon a l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris de Junts i Socialistes i Units per Avançar relativa a l'esmena 99, amb relació als dos primers paràgrafs del preàmbul.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

La segona votació correspon a l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana de Catalunya i Comuns relativa a l'esmena 65, amb relació a l'article 8.4.

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 109 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

I la tercera votació correspon a l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana de Catalunya i Comuns relativa a l'esmena 77, amb relació a l'article 10.3.

Comença la votació.

L'esmena transaccional ha estat aprovada per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

En segon lloc, votarem les esmenes reservades pels grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari Comuns.

La votació correspon a les esmenes reservades números 29, 39 i 94.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votarem l'esmena reservada del Grup Parlamentari de Junts.

La votació correspon a l'esmena número 96.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 62 vots en contra, 58 vots a favor i 15 abstencions.

Tot seguit, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem, en primer lloc, les esmenes reservades números 11, 18 i 101.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 119 vots en contra, 16 vots a favor i cap abstenció.

Votem, en segon lloc, les esmenes reservades números 21, 97 i 98.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 105 vots en contra, 19 vots a favor i 11 abstencions.

I, en tercer lloc, votem les esmenes reservades números 8, 28 i 60.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 120 vots en contra, 15 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votem el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya queda aprovat per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal

200-00019/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació sobre el projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal. En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió el diputat senyor Manel Ezquerra Tomàs, que en fou designat relator.

Manel Ezquerra Tomàs

Gràcies, president. Bon dia, consellera, consellers, diputats, diputades, i a les entitats que ens acompanyen del sector forestal. Bon dia a tothom. En nom dels participants en la ponència, i com a ponent relator d'aquest projecte de llei de modificació del decret llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal, permetin-me iniciar aquesta intervenció amb un agraïment sincer. Vull agrair, en primer lloc, la voluntat de consens i el treball de tots els grups parlamentaris que han fet possible arribar avui a aquest Ple un text àmpliament compartit.

També vull reconèixer especialment la feina dels lletrats, dels serveis de la cambra, així com dels tècnics jurídics i del personal de gestió parlamentària, pel rigor, la professionalitat i la dedicació amb què han acompanyat tota la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa.

Permetin-me fer un breu repàs de la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei. El passat 19 de novembre de 2025, aquest Parlament va convalidar el Decret llei 21/2025, de 14 d'octubre, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal. En aquella mateixa sessió plenària es va acordar la seva tramitació com a projecte de llei, amb la voluntat que els diferents grups parlamentaris poguessin fer-hi aportacions i millorar-ne el contingut, especialment en el punt modificat. Aprofito per donar les gràcies a les entitats que han participat a la ponència: gràcies al Consorci Forestal de Catalunya, a les associacions Boscat, Elfocat i Dones de Bosc; gràcies per la vostra implicació.

Durant la tramitació es va sol·licitar que la iniciativa es tramités com a procediment d'urgència extraordinària, ateses la necessitat i oportunitat de les mesures que incorpora, això sí, mirant de ser sempre el més àgils possible i tenint en compte les garanties que prestigien aquest Parlament.

Dit això, en la primera fase de tramitació cal destacar que aquesta iniciativa no va rebre cap esmena a la totalitat, fet que evidenciava ja d'entrada un ampli acord de la necessitat de la norma. Això va permetre passar directament al tràmit d'audiències, que es va substanciar en una sola sessió, publicada el passat mes de febrer.

Posteriorment, en la fase d'esmenes a l'articulat, es van presentar un total de cinc esmenes: una esmena conjunta pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana, PP i CUP, i quatre esmenes del Grup Parlamentari dels Comuns. En el si de la ponència es van estudiar i valorar totes aquestes propostes. El resultat d'aquest treball va ser la recomanació d'incorporar al dictamen l'esmena conjunta presentada pels grups abans esmentada i la recomanació de

no incorporar les quatre esmenes presentades pel Grup Parlamentari dels Comuns. Avui tindran l'oportunitat d'elevar-ho al Ple per a la seva votació.

La idea, consensuada per una àmplia majoria, era no entrar en debats que poguessen allargar la tramitació d'aquest projecte. L'esmena incorporada modifica l'apartat 1 de l'article 12 del projecte de llei, que, al seu torn, fa referència a l'article 39.5 bis de la llei forestal de Catalunya. Aquest article fa referència a la col·laboració entre els propietaris dels terrenys forestals i l'Administració per a la conservació i la gestió d'aquests espais, una esmena que reforça la seguretat jurídica i la cooperació institucional en un àmbit especialment sensible i estratègic per al nostre país i, evidentment, per a la gestió forestal.

Posteriorment, a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el dictamen va ser sotmès a votació i va obtenir un ampli suport, motiu pel qual avui arriba a aquest plenari per al seu debat i, si s'escau, per a la seva aprovació definitiva en aquesta mateixa sessió.

Diputats i diputades, aquesta llei és fruit del diàleg, del treball compartit i de la responsabilitat política de tots plegats. Considerem que hem construït una norma útil, eficaç i jurídicament sòlida; una llei capaç de donar resposta als reptes actuals de la gestió forestal, de la protecció del nostre medi natural i també dels desafiaments que afronta la nostra indústria agroalimentària i el conjunt del sector agrari, ramader i forestal.

Acabem reiterant el nostre agraïment a tots els ponents dels diferents grups parlamentaris que han participat activament en el treball de la ponència per les seves aportacions i, sobretot, per la seva actitud constructiva, i, novament, als lletrats de la cambra, als tècnics que han fet possible culminar aquesta tramitació amb rigor i eficàcia. I esperem que aquesta cambra avui pugui donar suport definitiu a un text que neix del consens i que vol estar a l'alçada dels reptes presents i futurs del nostre país i, ho reitero una vegada més, del nostre sector forestal, que tant ens convé.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han presentat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de cinc minuts, tal com va acordar la Junta de Portaveus. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Comuns, la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, senyor vicepresident. Avui debatem una llei de mesures urgents agràries i forestals, però..., debatem sobre drets per a la pagesia o sobre xecs en blanc per als grans propietaris? En realitat, sobre les dues coses.

El text arriba després d'un decret llei que el nostre grup va acceptar tramitar precisament per poder-lo esmenar, per poder treure el gra de la palla i assegurar que els recursos públics vagin on realment es necessiten, perquè, sota l'excusa de la urgència, amaga privilegis. No ens cansarem de dir-ho: «sí» als ajuts per a la tuberculosi bovina, «sí» al suport directe als ramaders, «sí» a les mesures de gestió forestal i prevenció d'incendis, però «no» a buidar de deures els grans propietaris i «no» a la desregulació ambiental. I hem entomat el repte constructivament, formulant esmenes per millorar el text inicial i superar els elements més negatius, malgrat que a la ponència ni tan sols s'han considerat. Des del respecte que li tinc, senyor Ezquerra, la ponència ha estat una mica..., *lentejas, si quieres las comes y, si no, las dejas.*

Fem referència a alguna de les qüestions entorn de les que hem formulat esmenes. En primer lloc, l'element de la seguretat, el xec en blanc a la caça. Comencem per una mesura que és alarmant. Vostès eliminen l'obligació de rebre formació a les escoles de capacitació agrària per participar en batudes de caça: cinc anys sense formació per a batudes diürnes i indefinidament per a les nocturnes, malgrat la seva perillositat. Ajudar el sector primari és garantir places suficients de formació. El

que s'està plantejant té un cert punt, doncs, de temeritat que pot tenir conseqüències en matèria de seguretat, i no tot s'hi val per acontentar determinats sectors.

Segon element, la gestió forestal. De l'obligació al regal públic. En l'àmbit forestal, el parany és clar. Al decret, el propietari tenia el dret de mantenir net el seu bosc, i, si no ho feia, l'Administració actuava. Aquesta obligació desapareix del projecte. El nostre matís és de justícia social. Hem presentat una esmena que garanteix que l'execució subsidiària en tasques de prevenció d'incendis pugui ser gratuïta per als petits propietaris forestals. La seguretat pública i la prevenció d'incendis són un bé comú, i no volem carregar el cost sobre les espatlles del petit propietari si no té prou mitjans per fer-ho.

Però, què fan vostès amb aquesta llei? Eliminen la responsabilitat no només dels petits, sinó sobretot dels grans propietaris. El deure del propietari passa a ser una obligació de l'Administració. I, a més a més, haurem de donar ajuts econòmics perquè *col·laborin* en el que hauria de ser la seva obligació de manteniment. Diputades, amb els recursos de tots pagarem el manteniment de finques privades de grans tenidors sense cap contraprestació. Això no és prevenció d'incendis, són ajuts encoberts als grans propietaris amb els que Comuns no podem estar d'acord. L'Administració ha d'ajudar qui ho necessita, i aquests propietaris tenen prou mitjans per si mateixos per fer-ho possible.

Tercer element, Catalunya no pot ser només la marca, el segell. El quilòmetre zero real exigeix la transformació a Catalunya. Un altre matís fonamental que cal tenir present: la venda de proximitat. El decret permet mantenir la condició de producte de proximitat encara que la transformació del producte la facin tercers. I ho compartim, no ens sembla que sigui un obstacle, sempre que el control el tingui el titular de l'explotació. Però la nostra esmena és clara: perquè un producte sigui realment de proximitat a Catalunya s'hauria de transformar a Catalunya. Ens sembla un plantejament raonable. Si es produeix la fruita a casa nostra però la melmelada es fa a cinc-cents quilòmetres, el producte no pot ser de proximitat. Volem potenciar la pagesia de proximitat i crear ocupació i activitat a casa nostra.

I una última qüestió que ens allunya del projecte: les bonificacions en les taxes de les declaracions d'impacte ambiental. Rebaixar aquestes taxes en plena crisi climàtica és un error polític i envia un missatge de falta de rigor. Facilitar l'activitat econòmica pensem que no pot significar que l'Administració es faci càrrec de la major part de l'import de la taxa, perquè el medi ambient no només no és un obstacle, sinó que és la base de la nostra supervivència i de la mateixa agricultura. Per tant, no podem plantejar de manera confrontativa la cura del medi ambient, i, per tant, la necessitat de l'existència d'aquestes declaracions i el pagament de les taxes amb la pagesia.

Estem, doncs, a favor de la protecció del sector primari, però no d'una agenda de privilegis per a les elits i la desregulació ambiental. La pagesia es defensa amb recursos directes, amb preus justos, i no amb privilegis per a les grans fortunes.

És aquesta combinació de mesures necessàries i convenients amb d'altres que no compartim la que condiciona la nostra perspectiva sobre el projecte de llei, donada la inflexibilitat a què feia referència anteriorment de les tasques en ponència.

En consonància amb l'expressat anteriorment, des de Comuns formularem una abstenció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I, a continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen, per un temps màxim de cinc minuts per grup, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts, la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, vicepresident. Consellers, diputats, diputades... El passat mes de novembre, aquest Parlament va donar llum verda al decret que feia referència a diversos aspectes sobre l'agricultura, la ramaderia i el sector forestal. Un decret que justejava, però amb l'excusa de que hi havia aspectes urgents que afectaven els ramaders, per responsabilitat i amb la pinça al nas, la majoria de grups d'aquesta cambra hi vam donar suport.

I què deia Junts per Catalunya respecte al decret i la forma de governar del PSC el mes de novembre? Que el Govern del PSC va a toc d'emergència i a cop de decret, i així no es pot governar un país; que Catalunya necessita un govern que treballi amb planificació, no posant pegats, un govern que sigui capaç de presentar pressupostos i un govern que sigui capaç d'aprovar lleis a l'alçada canviant de la realitat del país.

Han passat cinc mesos, i què ha canviat? Han canviat les formes, l'actitud, els resultats? No. El que ha passat en cinc mesos és que estem igual, sent benèvols, on se suma un fet sense precedents: van presentar uns pressupostos que, per primera vegada a la història, els van haver de retirar per falta de majories.

I, dit de passada, respecte als pressupostos, la responsabilitat d'aprovar-los és del Govern, així que els hi demanaríem que deixin de centrifugar les culpes d'aquesta falta de pressupostos als grups parlamentaris, especialment al de Junts, ja que vostès han dit per activa i per passiva que els seus socis i socis preferents són els Comuns i Esquerra Republicana. I, sobretot, deixin d'enganyar els sectors justificant que vostès falten a la paraula i als compromisos que van assumir amb ells al·legant que no hi ha pressupostos, perquè per al que els hi convé ja aproven suplements de crèdit –en porten quatre–, però, clar, la realitat és que l'agricultura i la ramaderia no són una prioritat per a aquest Govern.

I, tornant al decret, sabíem que era insuficient, però la urgència del moment requeria un vot favorable, amb una única esmena que només es podia introduir si es tramitava com a projecte de llei. En aquest sentit, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya vam enviar una carta al conseller Ordeig demanant que es pogués tramitar com a projecte de llei amb la màxima celeritat i amb l'únic objectiu de modificar l'article 39.5 bis, que afectava el sector forestal.

La conselleria va recollir el guant i així ho hem fet. I és justament per aquest motiu, perquè es volia celeritat, que es va tancar el projecte només amb la modificació d'aquest article, deixant de banda tota la resta, on amb molt de gust Junts hagués fet esmenes que complementessin les mancances que tenia el decret. I és justament per això també que no hem acceptat les esmenes del Grup dels Comuns, tot i que algunes les haguéssim vist bé. És més, el decret ja ha quedat obsolet, perquè després de les propostes que s'han aprovat en comissió, a proposta de Junts per Catalunya, sobre la tuberculosi bovina i sobre els atacs de llops i ossos a la ramaderia, cal que s'actualitzin de nou les taules d'indemnitzacions.

Per tant, i a mode de resum, donarem suport a la modificació de l'article 39.5 bis, per molt que l'haguem vestit en forma de projecte de llei, perquè nosaltres escoltem el sector i portem la veu d'aquest sector en el si d'aquest Parlament. Si vostès, com a govern i com a conselleria, haguessin fet el mateix, ens haguéssim estalviat cinc mesos de tràmits.

I deixin-me aprofitar aquest darrer minut per fer un prec que va relacionat amb la conselleria. Fa dues setmanes va ser el Papiol; la setmana passada, Castellbisbal. Quin serà el següent municipi amb pesta porcina africana? Abrera? Conseller, la pesta porcina avança en nombre de positius i en extensió territorial, i cada cop està més a prop de la Panadella, i ja sap què representa i què vol dir això. Per tant, li torno a demanar: faci el favor de convocar a tots els grups parlamentaris de forma urgent a una reunió per abordar aquesta situació, ja que des del mes de novembre no ens convoca, i fins on jo sé, i vostè també sap, sempre han resultat beneficioses

i abordades amb la màxima responsabilitat per part de tots els grups parlamentaris que hi hem assistit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, vicepresident. Conseller, consellers, diputades, diputats, representants del sector forestal... Intervenim avui en el marc de la tramitació com a projecte de llei d'un decret que el nostre grup ja va qualificar com a necessari però clarament insuficient. I ho fem en coherència respecte al posicionament que vam defensar en la seva validació: «sí» a les mesures urgents, «sí» a donar aire a un sector estratègic per al nostre país, però també exigència perquè aquest aire no sigui només puntual, sinó que es tradueixi en canvis estructurals reals.

És per aquest motiu que exigim al Govern que sigui coherent, i si té tan clar, com ho diu el preàmbul del decret, que el sector agrari té en risc la seva viabilitat, no es pot entendre que per una banda presenti decrets llei de mesures urgents i per altra banda, per exemple, es posicioni a favor de tractats de lliure comerç com el Mercosur, que la pròpia Comissió Europea reconeix que tindrà efectes negatius sobre el sector primari i se l'haurà de compensar amb ajuts, o que no estigui liderant un posicionament clar i valent sobre la nova PAC, una PAC que queda totalment diluïda, sense pressupost propi, integrada en un xec multifons que es podrà destinar a qualsevol política sectorial, gestionat pels responsables d'Hisenda i no d'Agricultura. I, ho repeteixo, no es tracta només de pressupost, sinó de què fem amb aquests recursos, perquè el que cal és impulsar els canvis estructurals per evitar l'abandonament del camp.

Conseller, per tant, li demanem que lideri un posicionament clar i determinant sobre la PAC des del Govern del nostre país, i que no es quedi només en paraules i anuncis, sinó que es tradueixi en implementació efectiva de les mesures que sovint queden en promeses buides.

Feta aquesta prèvia reiterativa en les meves intervencions, però necessària fins que el Govern sigui tan bo executant mesures com ho és anunciant-les, entrem a valorar les mesures del decret, que s'ha hagut de tramitar com a projecte de llei perquè no van acabar de fer la feina corresponent a una bona negociació per obtenir els suports necessaris per a la seva aprovació com a decret llei.

Un govern en minoria que ha hagut de retirar alguns decrets o bé tramitar-los com a projectes de llei per poder aprovar-los... I, en el cas que avui ens ocupa, el meu grup parlamentari, Esquerra Republicana, vam exigir al Govern que abans de votar la seva validació es treballés amb els representants dels sectors afectats per les mesures del decret llei, com són les organitzacions de la Taula Agrària, les entitats del sector forestal i la Federació Catalana de Caça.

Però en aquest procés previ a la seva validació no es va completar de manera satisfactòria tota la feina. Sí que es va treballar a la Taula Agrària i les organitzacions agràries van donar suport a la validació del decret llei com a gest de responsabilitat davant la greu situació sanitària i econòmica del sector, tot i que també consideraven que podia incloure més millores, però no es va acordar amb el sector forestal, que va expressar la seva preocupació pel redactat d'un dels articles del decret llei, sobre com es reparteixen les responsabilitats en la gestió forestal i, sobretot, de si es carrega de manera injusta sobre els propietaris una obligació que ha d'anar acompanyada de recursos, suport i corresponsabilitat de l'Administració.

És per això que vam demanar al Govern la tramitació com a projecte de llei per poder fer la modificació corresponent d'aquest article, amb l'objectiu de mantenir el

model de gestió forestal basat en l'acord i la cooperació entre l'Administració i la propietat.

En la tramitació com a projecte de llei, vam tenir l'ocasió de poder escoltar els representants del sector forestal en les compareixences que es van dur a terme. Aprofito per agrair les aportacions de les entitats que hi van comparèixer: el Consorci Forestal de Catalunya, la federació Boscat, l'Associació d'entitats locals propietàries forestals a Catalunya –Elfocat– i l'associació Dones de Bosc. Unes aportacions que van més enllà de la proposta de modificació de l'article i que, com a grup parlamentari, vam recollir per poder-les treballar en els àmbits corresponents.

Acabo. Donarem suport a aquest projecte de llei que incorpora la modificació d'aquest article 39.5 bis. No donarem suport a les esmenes reservades del Grup Parlamentari dels Comuns, i ja vam comentar que tampoc entraríem a valorar-ne el contingut, que en alguns casos hi podríem estar d'acord, perquè el nostre compromís tant amb les organitzacions agràries com amb el sector forestal va ser impulsar només la modificació d'aquest article.

Considerem que es tracta d'un projecte de llei necessari que incorpora mesures importants i urgents de diferents naturalesa, com la revisió d'algunes taxes, la creació de noves línies d'ajuts, la simplificació d'alguns tràmits, mesures en matèria de gestió forestal i prevenció d'incendis forestals, entre d'altres.

Ara, conseller, el que cal és aplicar-les de manera eficaç i eficient. I també cal que el Govern segueixi treballant per donar respostes efectives i canvis estructurals per garantir la viabilitat del sector.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorables consellers, diputats... Amic Jaume Veray, ben tornat. Molt contenta d'haver estat capaç o d'haver intentat ser capaç de substituir-te en aquelles comissions on tu eres portaveu d'Agricultura i on tornaràs a ser-ho a partir de ja. Per tant, ben tornat, amic, company Jaume Veray. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, vull començar també donant la benvinguda als representants del sector agrari, ramader i forestal que avui ens acompanyen i a aquelles persones que també ens puguin seguir a través dels mitjans. Avui estem davant d'un debat sobre el camp, sobre el camp català, i, per tant, parlem de la gent que hi treballa cada dia, de gent que treballa sense horaris, sense excuses, sovint en silenci i massa vegades sense el suport que mereixen.

Parlem d'agricultors i de ramaders, d'aquells que es lleven de matinada, que treballen 365 dies a l'any i que han hagut d'afrontar una acumulació de crisis contínues que molt poques vegades hem vist, no? Una pandèmia, una sequera persistent, incendis, augment de costos, malalties del bestiar... Parlem, doncs, de diferents malalties, però en aquest cas també, no ho oblidem, l'actual brot de crisi de pesta porcina.

Per tant, tot això alhora, tot això tot seguit i sense descans, no? I, malgrat això, doncs, aquestes persones continuen al peu del canó, continuen treballant, perquè no és només una feina, sinó que és la seva manera de viure i, per tant, la seva identitat.

I per això el nostre vot favorable, ja els hi anuncio, a aquest decret llei, a aquesta reforma d'aquest article de la llei, a aquesta modificació. Però el nostre vot favorable tampoc és un xec en blanc al Govern: és un vot a favor del sector primari, és un vot a favor de la gent que sosté Catalunya. Però també hem de ser responsables, i quan hi han mesures que són necessàries i que el sector fa temps que reclama, doncs, el Partit Popular no podem girar l'esquena.

Aquest decret inclou aspectes que van en la bona direcció: ajuts per als ramaders afectats per malalties, com deia abans, com la tuberculosi bovina i també com la pesta porcina; actualització de les indemnitzacions llargament reivindicades i que caldrà en aquests moments també tornar-les a actualitzar; eliminació de càrregues i taxes innecessàries; simplificació administrativa per alleugerir el dia a dia de moltes explotacions. Moltes d'aquestes mesures no són noves en el debat polític, són demandes del sector que fa temps que es posen sobre la taula i que massa sovint han estat ignorades.

Aquest decret també és un exemple de com no s'han de fer les coses, no?, perquè barrejar qüestions que no tenien res a veure amb el sector primari dintre d'un mateix text entenem que no ajuda, i que, per tant, genera confusió, genera inseguretat i desdibuixa el debat real, que hauria de ser el fet de donar suport al camp català.

També hem vist com determinades parts del decret, especialment aquelles que fan referència a l'àmbit forestal, s'han acabat tancant a darrera hora i amb dubtes evidents per part del sector. Nosaltres entenem que el camp no necessita pedaços, no necessita *chapuzas*, sinó que necessita polítiques serioses, previsibles i consensuades. I és en aquest punt que també volem ser molt clars amb les esmenes presentades pels Comuns, i també anuncio que, evidentment, no hi donarem suport.

Mentre vostès intenten parlar i intenten vendre que donen resposta a problemes reals i urgents en el territori, doncs, resulta que aquestes esmenes seves continuen instal·lades en una visió allunyada, absolutament allunyada de la realitat del camp, perquè proposen que l'Administració assumeixi de manera generalitzada i sense criteris clars determinades obligacions que corresponen també als propietaris. I, per tant, això, a banda de ser absolutament confús, a la llarga és evident que generaria més ineficiència i encara més traves. Per tant, el que cal és responsabilitat: suport públic, sí, evidentment que sí, i també compromís i corresponsabilitat per part de tothom.

Mirin, la gestió del medi natural requereix equilibri, requereix rigor i també coneixement, i això vol dir prendre decisions que potser no són còmodes, però totes aquestes discrepàncies..., hem optat, des del Partit Popular, per la responsabilitat. El nostre vot favorable, per tant, és un vot exigent: exigent amb el Govern, perquè deixi de governar a base d'urgències i comenci a governar amb rumb, i exigent perquè es respecti el sector, escoltant-lo abans de prendre decisions.

Perquè sense ells, perquè sense el sector, perquè sense els agricultors, els ramaders i els propietaris forestals, doncs, no hi ha futur. I avui el que toca és això, estar al costat de vostès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, conseller Ordeig, diputats... Estem davant un projecte de llei que manté l'estructura general i conserva les principals mesures ja contingudes en el Decret llei 21/2025.

Respecte a aquest projecte de llei, destaquem les mesures fiscals, com l'exempció de la taxa de la prestació de serveis facultatius veterinaris referent a la documentació que autoritza el trasllat i el moviment de bestiar entre les granges com a conseqüència de la crisi sanitària o per motius sanitaris, així com també les bonificacions en les taxes relacionades amb l'impacte ambiental.

Destaquem també de forma especial la combinació de mesures fiscals que sempre ha proposat VOX, com són els beneficis fiscals en l'impost de successions i donacions, així com una reducció del noranta-cinc per cent per adquisició *mortis*

causa o donacions de béns integrants d'explotacions agrícoles, que pujarà fins al noranta-nou per cent si l'hereu o el donatari és jove agricultor –menor o igual a quaranta anys– i acrediti una formació mínima.

També en transmissions patrimonials: bonificació del noranta-cinc per cent per als agricultors professionals en les transmissions oneroses i expedients de domini o actes de notorietat d'immobles rústics integrats en explotacions agràries, la qual també pujarà al noranta-nou per cent en el cas de que els agricultors tinguin la condició de joves agricultors professionals. Així mateix, s'estableixen unes bonificacions del noranta per cent en la quota gradual en la modalitat d'actes jurídics documentats en les escriptures d'agregació, agrupació, segregació i divisió de finques rústiques que estan integrades dins de les explotacions agràries.

Destaquem, no obstant, com a caràcter negatiu d'aquest projecte de llei, tota una bateria d'imposicions ambientals, ideològiques i burocràtiques pròpies de l'intervencionisme de sempre per part del Partit Socialistes i dels seus socis. Així, les modificacions introduïdes en matèria cinegètica, que sota l'excusa d'indemnitzar pels danys causats per la fauna salvatge, el que fan és incrementar la intervenció burocràtica i limitar o minvar la llibertat dels titulars dels *cotos* de caça.

El mateix succeeix en l'àmbit de l'artesania alimentària, de la producció de proximitat i del sector vitivinícola, on, lluny de simplificar, s'introdueixen més càrregues, més registres, més regulació, cosa que condiciona l'accés al mercat i augmenta els costos dels nostres productors.

En definitiva, aquest projecte de llei no és una solució estructural, és tan sols un pegat, una maniobra de propaganda d'un govern que arriba tard i malament.

A VOX som conscients, i així ho hem denunciat de forma reiterada, que la nostra pagesia i ramaderia està passant per moments complicats, difícils i complexos per la pèrdua de la seva rendibilitat a conseqüència d'una sèrie de factors, dels quals destaquem la crisi sanitària per les malalties que amenacen la viabilitat de les explotacions avícoles o ramaderes, com poden ser la grip aviària, la dermatosi nodular contagiosa, la tuberculosi bovina o ara la tan temuda pesta porcina africana.

També per la vergonyosa política agrària comunitària, la PAC, que incompleix de forma reiterada aquest principi de preferència comunitària dels nostres productes al permetre l'entrada de productes procedents de tercers països amb els quals no podem competir i que gaudeixen de beneficis i inclús de normatives més laxes en matèria fitosanitària, mediambiental, laboral o fiscal.

També l'excessiva burocràcia i l'existència d'un *totum revolutum* normatiu, així com també un viacrucis legal en normes i lleis ideològiques i ambientals imposades per l'agenda 2030, el pacte verd europeu i tot el seu entramat burocràtic, com les que ara s'imposen en aquest text normatiu pròpies del seu intervencionisme, com sempre.

Problemes que asfixien, així, els nostres agricultors i ramaders, amb la conseqüència del tancament de les seves explotacions i abandonament del camp per la falta de rendibilitat.

Som conscients que els agricultors són els guardians dels nostres boscos i que l'abandonament del camp incrementa el risc d'incendis, donada la gran massa forestal que existeix a Catalunya, però el que no es pot acceptar és carregar a més de 200.000 propietaris forestals la responsabilitat dels plans de prevenció d'incendis, tot i saber que molts no tenen ni els recursos ni els mitjans suficients per afrontar-los.

A VOX sempre hem dit que estem al costat del nostre sector primari i de la nostra pagesia i de la nostra ramaderia. Però vostès, els socialistes, d'una banda sembla que afavoreixen el sector i que els recolzen, però de l'altra fan el contrari, no fan més que posar-hi traves, cosa que genera incertesa, malestar, frustració i desconfiança.

Tot i així, el despropòsit d'aquest projecte de llei i la falta de capacitat del Govern, el nostre posicionament serà el de l'abstenció. I, pel que respecta a les esmenes presentades pels Comuns, hi votarem en contra, donat el seu caràcter intervencionista i que ataca el nostre sector primari.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Conseller, consellers i conselleres, diputats, diputades... Bé, ens trobem aquí parlant d'aquest projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal després que novament el Govern el presentés i no tingués en compte que governen en minoria, i que quan governes en minoria has de garantir els vots per arribar al mínim suficient perquè s'aprovi de manera molt més ràpida, com el que ha passat. I, bé, això no va ser així, saben que un dels sectors afectats, el sector forestal, és el que va posar el crit al cel davant d'aquest projecte de llei i que el que va demanar és consens, diàleg i que es busquessin les mesures adients.

Per tant, després que el Govern presentés aquest projecte de llei, nosaltres sí que vam votar, també, i vam demanar que es tramités com a projecte de llei per poder escoltar a tothom i decidir quines eren les propostes millors per modificar el text base.

Nosaltres no compartim el fet que només es decidís presentar una esmena, tot i que ho hem fet, hem firmat l'esmena, amb d'altres partits, escoltant el sector, però sí que no compartim aquestes maneres de fer, no?, que es presenti un projecte de llei, que el tramitem i que s'acordi que només es presentarà una esmena perquè és urgent. Bé, si és urgent, doncs, s'ha de fer la feina prèvia, com ja he dit abans, anar per les qüestions concretes, i potser –potser– no barrejar tants temes, com és el cas. Si el problema era amb el sector forestal, es podia haver aprovat amb diferents projectes de llei que afectessin els diferents sectors.

Perquè és evident que la ramaderia, el sector ramader, ha patit una sèrie de problemàtiques, i que encara les pateix –les explotacions ramaderes de boví afectades per la tuberculosi. És evident que s'ha de donar resposta a les necessitats d'aquest sector, però barrejant-ho tot en aquest poti-poti ens hem trobat en aquesta tramitació, i que majoritàriament s'acorda només que es presenti una esmena al text i que les altres la resta de partits no les votaran per no entrar encara més al debat i en la millora del text.

Doncs nosaltres no ho entenem ni ho compartim. És a dir, si hi ha un grup, com els Comuns, que presenta altres esmenes i estan bé, com altres grups han dit que les comparteixen..., és a dir, que hi votaran en contra però les comparteixen... Bé, nosaltres això no ho farem. És a dir, si compartim les esmenes que ha presentat un altre partit polític, evidentment les votarem a favor. I és absurd, per si, que només es pugui presentar una esmena a tot aquest projecte de llei, perquè és evident que no el compartim cent per cent. És molt evident que no compartim algunes de les propostes que es fan dels diferents sectors, alhora que sí que veiem que és necessari que a alguns sectors, precisament, se'ls hi donin..., aquestes mesures urgents es posin al seu abast per ajudar-los.

Per tant, és com molt contradictori, el que estem fent avui aquí, perquè hem barrejat moltes coses. I realment algunes són molt urgents i algun sector, com el ramader, necessita respostes molt urgents, però segurament altres..., es podia haver fet d'una manera molt més planificada, amb temps i amb consens, i no ens hagéssim trobat en aquesta situació.

Perquè nosaltres entenem que és evident que els productes de proximitat, tal com proposa el Grup dels Comuns, s'han de transformar de proximitat. Perquè

si al final el producte l'elaborem aquí però es transforma a cinc mil quilòmetres d'aquí i després torna, això no és un producte de proximitat.

Alhora, és evident que l'esmena que han presentat, la que hem fet conjuntament diferents partits, doncs..., potser tenen raó que ens hi hem deixat de posar que, en cas d'incompliment, si els propietaris –segurament no parlem dels petits propietaris, sinó dels grans propietaris– incompleixen el deure de col·laborar amb l'Administració..., què passarà? Què passarà? És a dir, aquí hem tret que es pugui fer l'execució subsidiària de les actuacions, tot i que siguin de caràcter gratuït o onerós o el que sigui, el que es decidiria...

Per tant, penso que sí, que es podria haver fet molt millor, que podríem haver acordat presentar o fins i tot separar aquesta proposició de llei en diferents sectors i poder haver treballat molt més correctament.

Nosaltres sí que donarem suport a totes les altres esmenes que ha presentat el Grup dels Comuns.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El 18 de novembre de l'any passat, el Govern va presentar un decret llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal per a la seva validació que es tramita avui com a projecte de llei. Malgrat que han passat molts mesos, el projecte de llei arriba incomplet i és clarament insuficient.

S'entesten a continuar tractant el sector primari com un gremi residual, en comptes de comprendre la importància i rellevància d'un sector que vertebra el territori català i alimenta el nostre poble de fa segles. Mentre els governs de torn es dedicaven a omplir Barcelona de turistes, a urbanitzar terres fèrtils, a cobrir de plaques solars el país i a parlar de transició ecològica des de despatxos amb aire condicionat, els nostres pagesos gestionaven amb un esclop i una espardenya sequeres i epidèmies. Els boscos s'han convertit en polvorins davant la inacció i deixadesa de les institucions catalanes, i sembla que ningú reacciona fins que les flames ja han pres el territori.

Ara pretenen resoldre la crisi del sector primari català amb bonificacions parcials, sense incidir en la manca d'infraestructures hidràuliques, sense reduir la paperassa i sense prioritzar el producte català a les aules i equipaments públics, com demanava Aliança Catalana a la darrera sessió parlamentària. El seu és un projecte a curt termini, sense la mirada llarga que necessita Catalunya.

I precisament perquè som conscients de la gravetat de la situació que viuen els pagesos i ramaders i, per extensió, tot el sector forestal, ens abstindrem en aquesta votació. No podem continuar aplaudint ni validant solucions insuficients i ineficients que no afronten l'arrel dels problemes. Tampoc hi votarem en contra, perquè entenem que aquest sector, que tradicionalment ha patit abandonament institucional, necessita ni que siguin petits avenços per continuar subsistint.

Fa uns mesos, set entitats forestals i agràries emetien un comunicat en què expressaven la seva preocupació cap a la nova regulació que ens presenten. Una regulació que carrega damunt els propietaris de les finques tota la política de prevenció, malgrat que molts no tenen capacitat econòmica ni logística per executar les mesures requerides.

En comptes d'incloure mesures reals de suport al sector, aquesta llei imposa una responsabilitat inassumible i injustificable cap a propietaris privats de boscos. Les infraestructures de prevenció tenen com a finalitat protegir comarques senceres i massissos forestals. Són, per tant, infraestructures d'interès públic i estratègic per a la seguretat del conjunt del territori. No poden ser els propietaris privats els qui

es facin càrrec en solitari dels plans de prevenció ni els qui assumeixin econòmicament el cost de desplegar-los.

La nova regulació obre la porta a possibles conseqüències penals i civils pel fet de ser titular d'una finca situada en àmbit definit com a infraestructura estratègica de prevenció, perquè el text introdueix el deure de mantenir els terrenys en condicions adequades, però no defineix ni quantifica el cost d'aquesta adequació, deixant-ne la interpretació a criteri de tècnics, funcionaris o juristes, amb la conseqüent inseguretat jurídica que això comporta.

Per acabar-ho d'adobar, el text d'aquest projecte de llei estableix que l'Administració pot executar de manera subsidiària les actuacions i imputar-ne el cost al propietari, tot i que en molts casos el cost de l'actuació supera el valor del sòl forestal, impactant, per tant, negativament en la viabilitat econòmica d'algunes finques i explotacions catalanes.

La seva gestió i la dels governs anteriors sobre la massa forestal ha set reactiva en comptes de preventiva. Ens hem avesat a apagar focs, a plànyer danys i a demanar subvencions per poder replantar arbres abans que a fer política de prevenció. Demanem al Govern que rectifiqui i que aposti per un model de gestió basat en l'acord i la cooperació entre Administració i propietaris; un model que no prohibeixi, sinó que faciliti: menys restriccions, menys limitacions al tall sostenible, menys traves als plans de pasturatge, menys burocràcia per a l'aprofitament de llenya o biomassa. Això sí que són mesures que contribuirien positivament a la gestió forestal.

Pel que fa a les mesures que afecten els ramaders incloses en aquest mateix projecte de llei, són incapaços d'abordar les causes que fan perdre rendibilitat al sector: la pressió normativa, la competència deslleial, la falta de relleu generacional, la manca d'infraestructures hidràuliques... Els pagesos catalans es passen el dia justificant-se davant l'Administració en comptes de conreant els camps o abeurant el bestiar. Sembla que hagin de demanar permís per treballar la terra que ja amanyagaven els seus ancestres, i a voltes fins semblaria que hagin de batallar contra les institucions catalanes, que tenen moltes lleis contra ells i cap ni una contra el producte que ve de fora i que no compleix cap estàndard de qualitat, ni de sanitat ni de medi ambient.

La pagesia està exhausta, exhausta de veure com per a ells aquest Govern només té engrunes. Atès que els camps són seus, els pertocaria el pa sencer, no troben?

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerra Tomàs.

Manel Ezquerra Tomàs

Gràcies, president. A veure, siguin més optimistes. El Govern està solucionant la papereta. Que queden coses per fer? Evidentment. Que sortiran problemàtiques noves? Evidentment. Però han de ser una mica més optimistes. El sector ho agrairia.

Bé, després d'haver intervingut com a ponent relator del projecte de llei que avui culmina la seva tramitació parlamentària, em correspon ara fixar el posicionament del nostre grup. I ho fem des d'una convicció clara: el Decret llei 21/2025, validat i tramitat com a projecte de llei, era necessari, era urgent i era oportú.

Necessari, perquè el sector agrari, ramader i forestal del nostre país necessita actualitzar aquelles mesures que li faciliten la vida. Venim d'anys acumulant crisis: la pandèmia, la guerra d'Ucraïna, l'increment de costos, la sequera persistent que vam patir, els incendis forestals i, més recentment, les dificultats derivades de malalties del bestiar i de la incertesa dels mercats internacionals.

Aquests fets han deixat tocat el nostre sector primari, d'acord. I davant d'això el Govern no podia mirar cap a una altra banda; en això també hi deuen estar d'acord, en la implicació que està tenint. Calia actuar, calia escoltar i calia donar resposta

urgent, perquè moltes de les mesures que incorpora aquest decret no podien esperar mesos de tramitació ordinària.

Parlem, per exemple, de les ajudes directes a les explotacions de boví afectades per la tuberculosi. Parlem de compensar l'alimentació del bestiar immobilitzat, les mesures de bioseguretat, la neteja i desinfecció o la recuperació de la productivitat després d'un buidatge sanitari.

Parlem també de mesures de prevenció d'incendis forestals, amb la creació dels perímetres de protecció prioritària, i de noves infraestructures estratègiques per prevenir grans incendis, així com la simplificació urbanística per poder executar punts d'aigua amb més agilitat, per exemple.

Parlem de la simplificació administrativa en molts altres àmbits del sector agrari també, una simplificació que reduirà la burocràcia als pagesos amb l'equivalència del quadern digital d'explotació amb altres obligacions documentals que tenien fins ara.

I parlem de fiscalitat amb sentit comú, una fiscalitat que facilitarà el relleu generacional i donarà continuïtat a les explotacions agràries gràcies a les bonificacions i reduccions fiscals en l'impost de successions, donacions i transmissions.

Aquest projecte de llei incorpora mesures molt positives per a la venda de proximitat, també, que s'haurà d'ampliar treballant en la nova llei de l'alimentació; per a l'artesania alimentària també; elimina la burocràcia en certs tràmits del sector vitivinícola també, i per la compensació de danys causats per la fauna protegida. Per tant, és un text ampli, transversal i amb voluntat clara de donar resposta a problemes reals.

És evident que cap decret llei resol per si sol tots els problemes estructurals del sector –evident–, però sí que és una eina útil per avançar i actuar de manera immediata allà on faci més falta. I precisament per això el nostre grup va votar favorablement a la seva convalidació i ha treballat activament per resoldre la seva posterior tramitació com a projecte de llei per millorar-lo, enriquir-lo i reforçar-ne la seguretat jurídica, especialment en el punt on el sector forestal estava preocupat perquè els podia portar a certa inseguretat jurídica.

Avui, doncs, reiterem aquest suport per responsabilitat, per compromís amb la pagesia, la ramaderia i el món forestal en el punt en qüestió, el 39, l'article 39.5 bis, i perquè defensar el sector primari és defensar el territori i l'equilibri territorial i el futur del país.

Bé, i com que em sobra una mica de temps, president, i anant-nos-en una mica del decret llei, com algun diputat o diputada també hi ha fet referència... Per exemple, diputada Abella, li he de recordar que fa poc, deu fer dos setmanes, divuit dies, vint, vam tindre una compareixença del conseller aquí en seu de la comissió. O sigui, està dient «falta de transparència» quan setmanalment se'ns passa l'actualització... La setmana passada vam estar al Centre de Comandament Avançat a Torreferrussa, amb tots els diputats i diputades de la nostra comissió. O sigui, no es poden llançar aquestes coses així, com si..., contar-ho a veure si queda alguna cosa, per embrutar; no està bé. Sí que està bé parlar de la pesta porcina, i que ho hagi introduït, clar, i hi estem amatents tothom, però no de la manera que ho ha fet vostè.

Respecte a la diputada Bergés, també ha fet referència a Mercosur i a la PAC. A la PAC..., ens han explicat per activa i per passiva els viatges que ha fet a Brusselles per defensar una PAC que ens arregli a nosaltres, i s'està treballant intensament per a tenir els mateixos fons del període anterior. Això, resumint-ho molt ràpid pel temps que tenim. I Mercosur..., sempre en busquem també lo negatiu, quan el que ha fet Europa és tenir les clàusules de salvaguarda, el fons de contingència. I sempre s'ignora o s'obvia l'estudi del CREDA on s'aportaven moltes coses positives per a aquest acord; sempre s'obvia, això. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I també –acabo, president– a la senyora Orriols. Ha dit «manca d'infraestructures hidràuliques». El Xerta-Sénia, el reg de Pinyana, les millores del Segarra-Garrigues, l'emplenament del pantà de l'Albagés, esforços per a començar d'una vegada el canal d'Urgell..., i segur que me'n deixo. I diu «manca d'infraestructures hidràuliques». Bé. També ha dit que fem lleis contra ells; si tot ho fem per a ells, per al sector, estem treballant per al sector. Diu que fem lleis contra ells. No digui aquestes coses, no digui aquestes barbaritats, per favor. I, bé, s'acaba el temps.

Gràcies, president.

El president

M'ha llegit el pensament, senyor diputat, en aquests moments.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació sobre el projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades pels grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari Comuns, que són les esmenes 1, 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 125 vots en contra, 10 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal ha quedat aprovat per 112 vots a favor, cap vot en contra i 23 abstencions.

Decret llei 1/2026, de 17 de març, pel qual es regulen les prestacions econòmiques per a les persones amb grau III+ de dependència extrema i de modificació de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials

203-00030/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2026, de 17 de març, pel qual es regulen les prestacions econòmiques per a les persones amb grau III+ de dependència extrema i de modificació de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Comparec davant d'aquesta cambra per defensar aquest decret llei, que referma els drets de les persones amb ELA i altres malalties neurodegeneratives d'alta complexitat. És un decret llei que garanteix l'atenció que necessiten i que es mereixen, de manera continuada i sense interrupcions. Vull confiar que avui aquest Parlament, doncs, fins a cert punt, puguem dir tots plegats que farà història. Vull confiar que aprovem, tant de bo, per unanimitat aquest gran avenç del nostre estat del benestar de la mateixa manera, amb la mateixa unanimitat, que va mostrar al Congrés dels Diputats quan va aprovar lleis sobre aquestes malalties, tant l'octubre del 2024 com el novembre del 2025.

Estem parlant de malalties devastadores per als qui les pateixen, que veuen una regressió ràpida i irreversible i que necessiten una atenció intensiva les vint-i-quatre hores del dia per a elles i per a les seves famílies, que sovint han hagut d'assumir un

cost econòmic i personal i convertir-se en cuidadors plens. I avui és un orgull tenir aquí en aquesta cambra algunes de les persones que han defensat aquesta llei i també la Fundació Miquel Valls i altres fundacions que han empès aquesta llei. Benvinguts i benvingudes. És un honor parlar en aquesta cambra davant de vosaltres.

Fins ara no hi havia cap mecanisme al sistema de dependència que oferís suficient intensitat per a l'acompanyament que necessitaven aquestes persones, i per això aquest decret llei marcarà un abans i un després en l'àmbit del que ha de fer, el que fa el nostre estat del benestar, també en l'àmbit social. Les necessitats de l'àmbit social per a algunes persones, per a alguns col·lectius, són elevades, i l'Administració i el sistema polític s'han d'adaptar per donar també des de l'àmbit social, doncs, aquests reforços intensius que es necessiten.

Si fem una mica de memòria, l'octubre del 2024 es va aprovar la llei ELA al Congrés dels Diputats, que garantia un finançament públic de vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana. El novembre del 25 finalment es va aterrar amb el desplegament pràctic amb la creació del grau III+ i una prestació de fins a deu mil euros, però per a això calia aterrar aquestes prestacions a Catalunya i complementar-les.

Catalunya ha estat una de les primeres comunitats autònomes en fer efectiu aquest dret amb aquest decret llei que avui portem aquí per convalidar. I també és la primera comunitat autònoma en reforçar aquesta llei amb un complement extraordinari, amb la voluntat que el nivell de renda no es converteixi en una barrera d'accés. La legislació estatal establia una quantia màxima de deu mil euros mensuals per persona beneficiària, però sabem que aquesta quantitat no era suficient per cobrir el cost real de la prestació, que a Catalunya és d'uns catorze mil, quinze mil euros al mes.

Assumir quatre mil euros de la butxaca d'algunes persones..., de la majoria de persones de Catalunya és inassumible. I, perquè no esdevingués una barrera econòmica d'entrada, el Govern de la Generalitat ho va complementar amb una prestació específica de la Generalitat per assegurar-nos que aquestes prestacions arribaven a tothom.

El decret llei va ser aprovat per govern i és vigent, el presentem en aquesta cambra per convalidar-lo. I, en aquest mes que porta en funcionament, 127 persones han pogut iniciar aquesta sol·licitud del grau III+. I avui, doncs, m'alegro de poder comunicar que setanta-quatre persones ja tenen aquest grau III+ a Catalunya. Vam establir un termini màxim de tres mesos, i en només un mes setanta-quatre persones ja tenen concedit aquest grau III.

Ara el que hem de fer és agilitzar-ho. I ho estem fent de la mà de les entitats i de les gestores de cas que hem posat a disposició d'aquestes persones, doncs, a seguir-ho per aconseguir acabar el tràmit perquè la prestació sigui efectiva en aquest pla individualitzat d'atenció i aquesta atenció centrada en la persona.

Vull mostrar un agraïment ferm a tots els grups parlamentaris, a les entitats, per haver impulsat aquestes mesures tan necessàries tant aquí al Parlament de Catalunya com al Congrés dels Diputats. Avui és un dia molt important per a Catalunya, on fem història i mostrem que des de la política útil es pot reforçar l'estat del benestar per a aquelles persones que més ho necessiten.

Moltíssimes gràcies a tots i totes.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició. Segons es va acordar a la Junta de Portaveus, tindran un torn de cinc minuts per a cadascú. En primer terme, per tal de fixar la posició, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades... Bé, primer de tot, deixeu-me donar la benvinguda als malalts d'ELA que avui ens acompanyen, igual que als membres de la Fundació Catalana d'ELA, la Fundació Miquel Valls, que treballeu de manera incansable per assolir aquestos avenços en la cura i en el suport a una malaltia cruel que t'empresona dins del teu cos, que et fa dependent al cent per cent i on cada segon compta.

Bé, hem escoltat un discurs que creiem que hi faltaria una mica d'humilitat, perquè, com que cada segon compta, hem de dir que aquesta llei arriba tard, no? La consellera n'ha repassat les dates. Octubre del 24, s'aprova la llei ELA al Congrés dels Diputats per unanimitat, però liderada clarament per Junts per Catalunya i amb la diputada Pilar Calvo al capdavant. Un any més tard, octubre..., novembre, de fet, del 25, el Congreso convalida el decret llei per desplegar-la, és just el límit del que la llei marcava. I no és fins avui, a finals d'abril del 26, que debatem el decret llei de la Generalitat per aplicar-lo a Catalunya, que el convalidem. Divuit mesos, divuit mesos amb malalts esperant i amb famílies assumint costos inassumibles; divuit mesos on només a Catalunya 199 malalts ens han deixat sense rebre aquestos ajuts que hi tenien dret. Per tant, anem tard.

I també anem tard respecte al mandat d'aquest Parlament. Recordem que al desembre aquest Parlament va votar la moció de Junts per Catalunya que marcava pagament d'ajudes al gener, sense copagament i sense reducció de cap altre tipus d'ajut, i no s'ha complert cap d'aquestes, no?

Dit això, aquest decret té llums i ombres, és cert. Entre les llums –i molt important, i ho reconeixem–, s'incrementa la quantia de les prestacions fins a aquestos gairebé quinze mil euros mensuals per intentar cobrir el cost real de les cures d'aquesta malaltia que requereix atenció permanent. Aquí, de nou vull destacar la feina de la Fundació Miquel Valls, perquè això no constava als primers esborranys del Govern, i només amb la seva persistència –i gràcies, Xavier Gámez, per no defallir–, doncs, s'ha aconseguit aquest increment. Però és veritat que aquest increment no sempre cobreix el cost real de les poques empreses que s'atreveixen a donar el servei.

A part d'aquesta llum, que reconeixem, també hi han ombres, eh?, ombres que no diem nosaltres, sinó que ens diuen les entitats i els malalts, perquè la realitat és que avui el sistema no acaba de funcionar. Sobre el terreny, problemes d'accés. Els hospitals no poden fer informes mèdics, metges de família que molts cops no coneixen els circuits, repeteixen informes... Això no és agilitat, és desordre i és pèrdua d'un temps que no tenim.

Segon, problemes de tramitació, amb informacions contradictòries, dubtes que triguen setmanes a resoldre's i moltes incerteses.

Tercer, problemes econòmics. El decret modifica el règim de compatibilitats i en teoria introdueix un canvi per no reduir ni perdre cap altra prestació. Però si són compatibles, consellera, per què a la pràctica es resta el complement de gran invalidesa? Com ens va explicar el comissari Gámez, aquesta llei corre el risc de convertir-se en «allò que et dono amb una mà, t'ho trec amb l'altra». I és cert que el copagament s'ha limitat a un cinc per cent en rendes superiors a 53.000 euros anuals, però aquest copagament no s'aplica als pacients que reben quimioteràpia per càncer. Per tant, per què s'ha d'aplicar a l'ELA quan el seu tractament són aquestes cures?

Quart, problemes de professionals: no hi ha prou cuidadors especialitzats i moltes empreses no ho poden assumir o el cost és superior, com hem dit.

Cinquè, problemes de necessitats reals. El sistema t'obliga a contractar-ho de dilluns a diumenge. Moltes famílies ho necessiten només de dilluns a divendres. Ho han demanat. No és possible a Catalunya; a altres llocs, sí. En lloc d'adaptar el sistema a les necessitats, els malalts s'han d'adaptar al sistema.

Sisè, problema per a les altres malalties que inclou la llei ELA, aquelles malalties neurodegeneratives irreversibles d'alta complexitat i curs ràpid. L'informe mèdic encara no està disponible i, per tant, no poden iniciar els tràmits.

I sisè, problemes de termini. És veritat que el decret parla d'agilitat, però no la garanteix. I recordem quins són els terminis per a les sol·licituds que avui la companya Ennatu ha dit, no?

El resultat d'aquestes ombres: doncs que d'aquest reial decret, aprovat avui fa quaranta-dos dies, setanta-nou persones tenen reconeguda aquesta prestació, però ningú encara l'està rebent. Ningú. Zero. I la realitat és que molts malalts no la demanen per por a perdre el complement d'invalidesa.

Malgrat això, amb les llums i amb les ombres, des de Junts per Catalunya, d'acord amb malalts, amb famílies i amb entitats, votarem a favor d'aquest decret llei, perquè són ajudes molt necessàries. Però aquest text creiem que no és suficient i que s'ha de millorar, i per això demanarem que es tramiti com a projecte de llei. Perquè arribin unes ajudes que des de Junts per Catalunya portem molts anys treballant i liderant, però per poder-hi introduir millores imprescindibles: garantir que cap persona perdi prestacions reconegudes i evitar el copagament, com va aprovar aquest Parlament; simplificar procediments i resoldre un caos administratiu; adaptar el sistema a les necessitats de les famílies i els cuidadors, i assegurar terminis ràpids incorporant-hi el silenci administratiu positiu. Perquè, com hem dit, amb l'ELA cada segon compta.

Acabo, president. Les persones no s'han d'adaptar al sistema, el sistema s'ha d'adaptar a les persones. I avui, malauradament, no és així. Avui fem un pas, sí, però el fem tard i incomplet, i tenim oportunitat de fer-lo millor. Perquè darrere aquest decret no hi ha expedients; hi ha vides, hi ha persones que no poden esperar, però que tampoc es mereixen aquestes ombres.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernàndez i Olivares.

Juli Fernàndez Olivares

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, conselleres, representants d'entitats que ens acompanyeu, companys i companyes... Consellera, jo crec que avui és un bon dia, perquè aquesta eina que tenim a disposició i de la qual hem sigut capaços de dotar-nos la podrem seguir tenint. Jo crec que aquesta és la part bona, la podrem seguir tenint, perquè de ben segur que la majoria d'aquest Parlament la votarà favorablement. Jo ja l'hi avanço, com no pot ser d'una altra manera. Hem treballat conjuntament perquè aquest decret llei fos una mica millor; doncs hi votarem favorablement.

Permetin-me explicar en què hem intentat col·laborar, i també són una mica deures per a vostè i per al seu departament. Aquest decret llei, que el que fa és limitar el copagament a les rendes més altes, creiem que és insuficient i que hauria de no tenir copagament, però el marc estatal legislatiu ens obliga aquí, i, per tant, hem trobat una via segurament més justa que qualsevol altra que poguéssim haver trobat. Això no treu que haguem de buscar solucions estructurals a aquesta situació. I el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya estem treballant una proposició de llei per portar a la Mesa del Congreso per tal de fer la modificació legislativa que permeti que aquest grau, aquest grau III+, doncs, no tingui copagament i que alhora no tingui incompatibilitats amb altres prestacions anàlogues.

I aquest treball el posarem a disposició dels diferents portaveus, perquè no volem que sigui una feina d'Esquerra Republicana, perquè no ho és, sinó que és compartida amb les entitats. I creiem que és important que el puguem compartir i portar-lo des de Catalunya perquè puguem fer que els nostres malalts i les famílies

dels nostres malalts puguin tenir una situació encara millor que la que tenim avui, que és millor que la que teníem fa un mes, això és indubtable.

És millor però no és perfecta, consellera, i també està bé dir-nos-ho. No és perfecta, perquè quan tu comences a tenir una eina, doncs, l'has d'aprendre a fer servir. I aquí nosaltres les solucions que hem pogut les hem aportat, les que puguem aportar a nivell legislatiu les aportarem. I aquí al Govern és a qui li toca trobar aquestes solucions.

I hi tenim dificultats, i les tenim en l'accés als informes. Han treballat, han canviat mecanismes. Han començat amb la primària, però tots els malalts d'ELA i els malalts de malalties complexes estan en altres espais. Les unitats ELA dels hospitals del nostre país tenen a tots els malalts. Seria relativament senzill –no dic fàcil, relativament senzill–, i de ben segur que ho faran, poder accedir-hi a través d'aquestes unitats, perquè els tenen a tots localitzats.

Seria important que trobéssim la manera de que l'accés no fos un laberint, i ara ho és una miqueta, bàsicament també pel desconeixement. Hi ha desconeixement de l'àmbit social, hi és. Hi ha desconeixement en l'àmbit sanitari encara. I jo aquí m'atreviria a fer-li una recomanació, que és que treballi molt intensament de manera estable amb totes les entitats que treballen amb els pacients, amb la Fundació Miquel Valls, amb AEMPS; que ho facin de manera estable, que hi tinguin una interlocució molt intensa, perquè seran ells els que l'ajudaran a que aquestes dificultats no hi siguin. Nosaltres l'acompanyarem, els acompanyarem, en tot allò que puguem els acompanyarem, però seran ells, perquè ells coneixen la situació i coneixen les dificultats. Les que deia el senyor Fàbrega..., no és perquè les conegui ell, és perquè ens les comparteixen les entitats o els familiars que viuen en aquesta situació.

Per tant, des del meu punt de vista..., i la nostra voluntat és ajudar. No ajudar-la a vostè, això és circumstancialment, sinó ajudar les famílies i les persones que es troben en aquesta situació. I molt important: l'informe mèdic d'altres malalties que no són ELA. Que no siguin ELA, que no tinguin la visibilitat que l'ELA ha tingut, no vol dir que no hagin d'anar a l'hora. I m'agradaria pensar que això no és així.

L'última cosa. A Esquerra Republicana de Catalunya sabem que no és el mateix tenir una d'aquestes malalties a Barcelona, a Sant Celoni, a Bossòst, a Tremp, a Alcanar, a Manlleu o a Figueres. No és el mateix. I per això en el decret llei hi ha un apartat a on el Govern ha de fer un acord per complementar aquestes ajudes en funció del lloc on es viu. Espero que el facin aviat. Fa un mes, una mica més..., pot haver-hi gent en aquesta situació que es trobi amb aquestes dificultats. Vostès tenen l'instrument per fer-ho possible.

I, alhora, en el decret llei també hem introduït que es puguin revisar aquestes ajudes anualment, perquè vostès han fet un esforç amb el cost, però el cost que estem veient que hi ha fins i tot pot ser superior a l'esforç que vostès han fet. Per tant, tenen l'instrument per poder-ho revisar quan tinguin els mecanismes a l'abast.

Moltes gràcies, consellera. Gràcies, diputats diputades. Gràcies, companys i companyes.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president Rull. Consellers, diputats, diputades, Fundació Miquel Valls, públic assistent... M'agradaria començar contextualitzant. La llei ELA no és una concessió d'aquest Govern; és una llei impulsada pel Partit Popular –això és una veritat absoluta– i d'àmbit estatal, la que va posar noms i cognoms a una injustícia històrica.

Mentre posàvem solucions damunt la taula, el Govern de Pedro Sánchez no va parar de posar-hi obstacles. Aquesta llei, que va tindre un suport unànime, un am-

pli consens social, no va tenir un camí gens fàcil fins a la seva aprovació. Malgrat aquest consens social absolut, va haver de patir un calvari legislatiu. El tràmit es va veure demorat pel propi Govern, aquest «govern de la gent». Per mitjà de la Mesa del Congrés, van arribar a aplicar-se fins a quaranta-vuit ampliacions de termini d'esmenes –ni una ni dos, quaranta-vuit–; quaranta-vuit vegades es va decidir que el benestar dels malalts i afectats d'ELA podia esperar.

Quan finalment s'aprova, ens trobem amb un buit d'un any més: de l'octubre del 24 a l'octubre del 25, una paràlisi absoluta. Per a un malalt d'ELA cada dia de retard no és un tràmit administratiu, és una pèrdua irreversible de dignitat i de vida. Deixar passar un any sense dotació pressupostària no només és una mala gestió, és falta d'humanitat. S'han deixat milers de persones pel camí, quan sabem que l'esperança de vida mitjana des d'un diagnòstic d'ELA és de tres a cinc anys. Un govern Sánchez que ha mostrat una manca de voluntat política, d'inacció.

I la realitat, quina és? Doncs tres punts: necessitem 230 milions d'euros per materialitzar la llei; dos, un govern a nivell estatal incapaç d'aprovar pressupostos, que s'ha negat a utilitzar crèdits extraordinaris o fons de contingència; tres, en lloc de finançar el sistema, es va despatxar el problema amb una subvenció directa de 10 milions d'euros –totalment insuficient.

I, mentre aquest Govern central incompleix de manera sistemàtica, comunitats autònomes on governem el Partit Popular han passat de paraules a fets: deduccions fiscals, ajuts directes, iniciatives d'assistència personal, un centre d'especialitats d'atenció diürna per a pacients d'ELA a Madrid.

I, si mirem a Catalunya, el panorama és desolador. Ja ens hi vam referir el passat Ple: Catalunya, amb més persones que moren en llista d'espera per ser atesos al sistema de dependència, trenta-quatre cada dia, un increment de les llistes d'espera del 2025 respecte al 2024 d'un 178 per cent. I aquesta realitat tan lamentable és pitjor en persones amb ELA: cada dia se'n diagnostiquen cent quaranta casos nous, un noranta-quatre per cent de famílies i cuidadors no poden fer front a aquestes despeses.

Bé, la dependència i dependència extrema que ens ocupen necessiten fets, un govern que governi de debò. Tenim un govern que ha incomplert sistemàticament amb el seu compromís de finançament de la dependència. No es tracta aquí de crear titulars ni drets de paper, sinó de complir amb la llei i el seu finançament. Des de llavors han mort mil persones, aproximadament, amb ELA sense rebre ajuts.

I aquí al Parlament també tenim..., tenim mocions aprovades en aquesta cambra en matèria de dependència, sessió de control, preguntes, una proposta de resolució del nostre diputat Hugo Manchón a la Comissió de Salut. L'octubre del 2025 va demanar exigir al Govern d'Espanya que s'aprovés amb la màxima urgència la dotació pressupostària necessària i amb efectes retroactius des de l'entrada en vigor de la norma. I què va fer el PSC? Es va abstenir –es va abstenir. Vostès se van abstenir en això, aquesta proposta de resolució. Escolti, els titulars van ser els que van ser: «Salvador Illa da la espalda a la exigencia de financiar la ley ELA: el PSC se abstiene de respaldar una propuesta del Partido Popular de Catalunya que instaba al Gobierno a financiar la norma.» *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, no obstant això, pels malalts, pels afectats, per les famílies, pels cuidadors, per les entitats, per la societat, per tothom, hi donarem suport i hi donarem el nostre vot favorable, perquè som els qui creiem, treballem arreu. Ho hem demostrat i continuarem així incansablement. Prou de drets de paper, de titulars buits. Els malalts d'ELA no mengen de promeses ni es cuiden de propaganda. Així que complim tots.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. «No puedo más.» Fue el tuit que hizo el señor Jordi Sabaté hace escasos días, el 21 de abril de 2026. Es el resumen perfecto de lo que están padeciendo estas personas. Y hoy viene la consejera de Derechos Sociales con una soberbia absoluta, aplicando un discurso triunfalista, que yo pensaba que iba a venir aquí a pedir disculpas, a pedir perdón por no estar a la altura, y no lo ha hecho. Una consejera que..., fallece un catalán cada hora esperando la ley de la dependencia y viene aquí con un discurso triunfalista. Es que no lo entendemos.

¿Y sabe por qué no lo entendemos, señora Martínez Bravo? Porque, mire, aumento de cuantía, reducción de los plazos –solo faltaría, ¿no?–, pero qué vergüenza que este decreto se esté convalidando en 2026. Tarde e insuficiente. Un parche –un parche. *(Alguns aplaudiments.)*

Tampoco nos sorprende que no sea una de las prioridades del Govern, y mucho menos de una consejera que trata a los catalanes como un mero *stock*. Debe ser que, en su éxcel particular, la atención a personas con un altísimo grado de dependencia no debe ser una prioridad, señora Bravo, ¿verdad?

¿Usted es consciente del gasto real que les comporta a estas personas una atención correcta para desarrollar su día a día? ¿Es consciente? Calcule ese esfuerzo, hágalo. Haga números del coste real de esos cuidados. Calcule también el coste de la burocracia y de los dilatados procesos de la Administración, y quizás –quizás– las medidas que usted ha planteado aquí hoy verá que han sido completamente insuficientes. Le sorprendería. Estamos habituados a sus clases de economía aplicada, pero pise la calle –Cataluña, si puede ser, Cataluña– y gestione en pro de los intereses de los catalanes y no haga tanto mitin proinmigracionista como nos tiene acostumbrados, porque la realidad que estamos viendo aquí es completamente separada y alejada de la que usted plantea.

Porque ¿hoy nos presenta una medida positiva? Sí, pero, insisto, claramente insuficiente. Insuficiente para esas personas que..., las que pueden se gastan miles de euros, las que no pueden ven cómo se sienten desamparadas por la propia Administración, pero aún más: ¿y las personas que fallecen esperando una ayuda o la ayuda a la dependencia? Porque bajo su Gobierno, su dirección de derechos sociales, el año pasado fallecieron nueve mil personas esperando esa ayuda. Su Gobierno, señora Martínez Bravo. No mire hacia abajo. Mire a los catalanes, porque han fallecido nueve mil personas, y eso se merece, como mínimo, un mínimo de respeto.

Eso sí, las paguitas para los MENAs no solo llegan a tiempo, sino que hasta llegan de manera ilegal. Lo que haga falta, ¿eh?, de manera reiterada. Es impresionante. ¿A ustedes les molesta? Pues imagínate a esas personas que lo están pasando francamente mal. *(Alguns aplaudiments.)* Imagínese. ¿Sabe qué pasa? Que cualquier gobierno con un mínimo decoro hubiera dimitido en bloque, pero usted no tiene ni respeto ni decoro ni un mínimo de respeto a los ciudadanos de esta comunidad autónoma ni de esta región –solo faltaría.

Pero, en cambio, aquí pasa una cosa que es paradigmática. Eres catalán, estás cotizando toda tu vida, padeces una enfermedad muy grave, como la ELA, y te encuentras estos días en tu barrio colas de emigrantes para arreglar papeles *(remor de veus)*, colas de migrantes ilegales para recibir ayudas sociales, colas inmorales para recibir una vivienda social con prioridad extranjera. Pero a ti, en cambio, que sufres cada día, que lo pasas mal, que lo estás pasando francamente mal, te dicen que, a pesar de haber una ley aprobada, no tienen suficiente para dotarla económicamente. Es que hay que ser muy sinvergüenza, pero mucho. *(Alguns aplaudiments.)*

Por eso lo hemos dicho muchas veces y lo seguiremos diciendo, a pesar de alguna diputada de la bancada de la izquierda que le molesta: hay que revertir las prioridades de la izquierda, del separatismo, pero hay que revertirlas automáticamente. Mientras los socialistas se centran, evidentemente, como no puede

ser de otra manera, en financiar al separatismo y la invasión migratoria, nosotros lo tenemos muy claro: sentido común, prioridad nacional, primero los de casa, *primer els de casa*. Primero los de casa, como hemos hecho en Extremadura, como haremos en Aragón y como haremos en toda España cuando lleguemos al Gobierno de la nación, porque no puede haber un solo fallecido más esperando una ayuda para su atención.

Por tanto, señora Martínez Bravo, sea usted valiente; sea valiente y priorice de verdad. Y, si no lo es, al menos simplemente mire a los ojos a esas personas y dígales –que lo están pasando francamente mal– que no hay suficiente dinero para ellos. Y le pongo un mínimo... *(Veus de fons.)* ¿Vergüenza? Vergüenza, la suya. Mire, le pongo un mínimo ejemplo. VOX presentó en muchas ocasiones que el propio Departamento de Derechos Sociales, de Salud, busque las personas para que puedan prestar el servicio de asistencia a esas personas. Y usted, ¿sabe lo que han hecho? Votar en contra. Porque su prioridad no son las personas de esta región, su prioridad siempre son los de siempre y como siempre.

Muchas gracias.

El president

Hi ha intervencions que veritablement «frapen», i «frapen» molt. El Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg estableix que hi ha determinats discursos que poden ser trasbalsadors, xocants, però que formen part de la llibertat d'expressió en seu parlamentària; tanmateix, a mi em sembla que no passa inadvertit al conjunt de diputats i diputades.

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Sento profundament haver de començar amb les mateixes paraules que vaig començar el Ple de desembre del 2025. Els demano novament perdó, perdó per la falta d'humanitat, perdó per la covardia d'aquells que ataquen els més vulnerables mentre, diguem-ho clar, els hi llepen les botes als poderosos. Crec que puc parlar en nom de la majoria d'aquesta cambra si dic que ens fa una vergonya terrible la conducta intolerable que s'acaba de viure aquí dins. *(Alguns aplaudiments.)*

El Grup de VOX avui ha canviat de portaveu, s'ha posat la disfressa de que els hi preocupen les persones, però en realitat han acabat al mateix punt de partida. Bé, jo només tinc una pregunta: si una persona amb ELA que no és d'origen nacional els hi demana una prestació, què li diran? I no cal que sigui un marroquí, eh? Que sigui un americà, un alemany, un italià, un anglès... No és un acudit, és la realitat, aquesta és la nostra societat. Li donarien o no li donarien la prestació? *(Algú pica de mans.)*

Bé, centrant-nos en l'ordre del dia, avui convalidem el Decret llei 1/2026, una norma que no neix de la fredor d'un despatx, sinó de l'escletxa d'esperança que la tasca d'entitats com la Fundació Miquel Valls, Fundame i tantes entitats que avui ens acompanyen fan i que és magnífica. Benvingudes totes. Diu molt d'un país la manera com cuida quan el cos falla però la voluntat de viure amb dignitat es manté intacta. La bancada de VOX i del PP tenen ara l'ocasió de demostrar que la seva justificació per a les seves esmenes a la totalitat en un altre punt de l'ordre del dia no són simple postureig. El reconeixement estatal del grau III+ és un pas de gegant, però, diputades, els drets sense recursos suficients són només literatura.

Per això Catalunya fa un pas endavant i exerceix la seva competència amb un nou complement que permet arribar fins a un total de 14.788 euros al mes per a suports de vint-i-quatre hores com a expressió d'un compromís ferm amb les persones que pateixen aquestes malalties neurodegeneratives i altres processos d'alta complexitat i curs irreversible. Per què? Doncs perquè els serveis que necessiten no

són un luxe; com acabava de dir, són una necessitat vital per al seu dia a dia digne i que la majoria de famílies no poden pagar.

Aquest complement és equitat, és garantir que l'esperança de vida no depengui tant del compte corrent. A aquesta lògica obeeix, doncs, aquest complement, a facilitar l'accés en equitat a una atenció integral que ajudi a mantenir una bona qualitat de vida per a aquestes persones, començant per facilitar l'accés a cures en una fase més primerenca, previ diagnòstic, quelcom clau per a la seva qualitat i esperança de vida. Per a una persona amb ELA o amb AME o amb alguna de les altres malalties que estan incloses al decret, el temps no és un concepte abstracte, és un recurs molt i molt escàs.

Aquest decret ataca, doncs, directament la burocràcia –que massa sovint arriba tard– amb agilitat real perquè el programa individual d'atenció, el PIA, es pugui elaborar amb la màxima celeritat introduint-hi un mecanisme innovador, amb valoració i resolució en un mateix acte. Una fórmula que, per cert, hauríem d'explotar a tota la resta del sistema de dependència, donada la durada que experimentem en la seva tramitació, que fa que la llista d'espera sigui molt i molt llarga.

Comuns hi votarem a favor, perquè la dignitat és innegociable. Però per passar de la lletra del diari oficial a la realitat dels domicilis necessitem claredat en algunes qüestions clau. En primer lloc, sobre els protocols: com s'estan coordinant Salut i Drets Socials per formar i coordinar els facultatius sanitaris, també els valoradors i valoradores, perquè cal assegurar criteris clars i unificats per reconèixer el grau III+. Dit d'una altra manera, no pot quedar a criteri del facultatiu i de la seva bona voluntat fer un informe que encaixi amb el que demana el decret. I, per tant, és molt i molt important que garantim que es donen les condicions perquè tots tinguin les eines al seu abast per poder fer-ho de la forma més correcta possible.

I, en segon lloc, també sobre l'abast: a quantes persones, més enllà de l'ELA, preveuen arribar amb aquest grau III+ i quan preveuen que comencin a rebre aquestes prestacions. Perquè, donades aquestes petites disfuncions pel que fa a la unificació de criteris, doncs, en aquests moments s'està produint algun decalatge pel que fa al moment temporal, i, per tant, cal atendre aquestes majors dificultats de tramitació respecte a l'ELA, que sembla que és un element que resulta més clar.

I acabo, president. La dignitat es demostra amb fets i sobretot amb recursos, i avui fem un pas molt i molt important perquè la dependència extrema a Catalunya deixi de ser sinònim d'«indefensió». Avui guanya l'autonomia personal, avui guanya la dignitat.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Doncs, primer de tot, voldria saludar les persones que ens acompanyen, les fundacions, els malalts i també les famílies, i també agrair les paraules de la diputada Núria Lozano, perquè posa les coses al seu lloc i perquè és important també dir en veu alta, no?, com hem de parar els peus a segons quins discursos que estem aquí acostumats a sentir, que de veritat que fan vergonya aliena.

Perquè avui del que venim a parlar és d'un decret que afecta directament persones que es troben en situacions límit, amb malalties que no donen treva, d'evolució ràpida, devastadora, que en poc temps comporten una dependència absoluta per a les activitats més bàsiques de la vida. Parlem de persones que necessiten suport constant, sovint vint-i-quatre hores al dia, i de famílies que sostenen una càrrega molt dura, una càrrega física, una càrrega emocional i també una càrrega econòmica.

Davant d'aquesta realitat, doncs, que la normativa catalana s'adapti a aquesta nova regulació estatal és imprescindible. És positiu que es faci aquest reconeixement del grau III+, de dependència extrema, que s'augmentin les prestacions econòmiques, que es permeti una resposta més àgil. Són tots passos que són necessaris per garantir una mínima dignitat en situacions d'extrema vulnerabilitat.

També valorem positivament que es flexibilitzin les compatibilitats entre prestacions, que es prioritzi l'atenció domiciliària. I, evidentment, l'assistència personal va en una direcció que nosaltres trobem que és correcta, no?, permetre que les persones puguin continuar vivint al seu entorn amb més autonomia i amb més suports adaptats a la realitat de cadascú. I, per tant, sí, nosaltres votarem a favor d'aquest decret. El votem a favor perquè és un decret útil, perquè arriba a persones que no poden esperar i perquè introdueix millores concretes.

Però objectem alguns temes, al mateix temps. En primer lloc, aquest decret posa en evidència un problema de fons, i és que l'Estat reconeix drets però no els finança adequadament. En aquest cas es veu molt evident, no?: es fixen unes prestacions que no tenen en compte el cost real de la vida a Catalunya ni tampoc les cures intensives, i al final és la Generalitat qui ha de complementar-les perquè siguin mínimament viables per a les famílies.

També afegir que aquest decret arriba tard i que és insuficient. Arriba tard perquè la situació de les persones amb ELA o aquest tipus de malalties degeneratives no és nova: fa anys que sabem que el sistema de dependència no està preparat per donar resposta a totes aquestes malalties d'evolució tan ràpida, fa anys que les famílies denuncien retards incompatibles amb una vida mínimament digna. I, malgrat això, només actuem quan hi ha una norma estatal que ens hi obliga o quan hi ha una pressió social que es fa insostenible.

I també diem que, a més a més d'arribar tard, és insuficient perquè creiem que no aborda el problema de fons. El sistema de dependència de Catalunya és un sistema tensionat, és un sistema infrafinançat, amb llistes d'espera inacceptables. I aquest decret sí que és cert que millora la situació d'un col·lectiu molt concret –ho celebrem, és necessari–, però no serveix per transformar el sistema o no garanteix que cap persona en situació de dependència quedi atesa. I els drets no poden dependre del diagnòstic concret de la persona, han de ser drets universals.

El decret continua reforçant un model basat principalment en prestacions econòmiques, i això té un límit, un límit molt clar, perquè sense una xarxa pública forta, amb professionals suficients, amb serveis domiciliaris públics, amb centres i recursos comunitaris..., sense tots aquests serveis, que siguin públics i que siguin integrals i que siguin forts, el que fem és traslladar la responsabilitat a les famílies i, a més a més, dependre del mercat de les cures –com sempre, mercantilitzem les cures.

Finalment, també aquesta agilització administrativa hi pot ajudar, però no resol el problema de fons. Permetre que el programa individual d'atenció el facin altres actors segurament escurçarà terminis, però si no hi ha més professionals públics, més equips, més hores de servei, l'atenció no arriba, igualment. El coll d'ampolla no és només el tràmit; és una manca estructural, una manca d'una equitat territorial, manca de recursos que garanteixin cures efectives, continuades i arreu del nostre territori.

Per això, el nostre posicionament... –l'he dit al principi–, diem que sí a aquest decret perquè millora la vida de persones que ho necessiten de manera urgent, però també exigim que s'ha d'anar més enllà: cal reforçar el sistema públic de dependència, garantir serveis universals i deixar de funcionar a cops d'urgència.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Ningú no pot negar que estem parlant de persones en situació de dependència extrema, persones que necessiten atenció les vint-i-quatre hores del dia, famílies que viuen en tensió permanent, emocional i econòmica. Qualsevol intent de millorar aquesta cobertura és necessari. Aliança Catalana valorem positivament el contingut d'aquest decret, les mesures que proposa són necessàries. Per això i per responsabilitat amb els catalans que més ho necessiten hi votarem a favor.

Hem d'entendre que darrere de cada persona amb grau III+, de dependència extrema, hi ha una vida completament condicionada, una dependència absoluta, una necessitat d'atenció constant dia i nit, i no dona treva als familiars. Aquestes famílies no només cuiden; sostenen, sostenen emocionalment, físicament i econòmicament, en silenci i amb desgast. Implica cansament, incertesa i moltes vegades solitud.

Ara bé, una cosa és reconèixer la necessitat i una altra de molt diferent és afirmar que la resposta és suficient. El Decret llei 1/2026 posa sobre la taula unes prestacions econòmiques elevades, sí, xifres que sobre el paper poden semblar importants, però a la pràctica el relat canvia. L'atenció vint-i-quatre hores no és una estimació, és una necessitat vital, i l'hauran de continuar complementant els propis familiars amb els seus recursos.

Això ens porta a una primera qüestió de fons que ens fa reflexionar sobre si estem davant d'un sistema que cobreix les necessitats o estem davant d'un sistema que les alleugereix parcialment. És cert que flexibilitzar és positiu, però flexibilitzar sobre una base insuficient no resol el problema: el redistribueix. Aquí és on hem de fer incís en el que està passant sobre el sistema de serveis socials a Catalunya. El problema no és el decret; el problema és el sistema, tensionat, saturat, que fa anys que funciona al límit. Els terminis i tot el que el decret parla d'agilitzar i de reduir temps, de donar resposta breu a la realitat..., són retards, esperes, processos lents i dificultat per accedir als professionals. Deuen convenir amb mi que no n'hi ha prou amb reconèixer drets si no hi ha una infraestructura que els garanteixi.

El decret també modifica la Llei 12/2007 per permetre una intervenció més directa de la Generalitat en els programes d'atenció que presenten la solució per agilitzar..., i també plantegen interrogants. Per què els serveis socials de proximitat tenen una funció..., que el reconeixement directe de les persones i de les famílies en el context social? Per què el sistema està tensionat? Per què les prestacions no arriben? Per què els serveis estan saturats? Perquè fa anys que el sistema de serveis socials creix més en demanda que en recursos; fa anys que s'assumeixen noves responsabilitats sense una planificació proporcional; fa anys que es legisla ampliant drets, cosa que és positiva, però sense garantir els mitjans per fer-los efectius, sense cribrar els seus destinataris.

El problema és que aquest sistema està col·lapsat, saturat, enfonsat per un model d'acollida i integració que ha fracassat estrepitosament. I, sí, ho tornem a dir sense embuts i sense complexos: l'onada migratòria descontrolada ha rebentat el sistema. Milers de persones arribades en pocs anys consumeixen recursos públics que haurien d'estar destinats a prioritzar les persones que realment ho necessiten i que han cotitzat tota la seva vida. Els serveis socia1ls, ho repeteixo, estan saturats: les llistes d'espera per a valoracions de dependència s'allarguen anys, els equips d'atenció domiciliària no donen l'abast, les residències i centres de dia tenen llistes interminables.

El pressupost en prestacions socials, en habitatge i en sanitat ha explotat. Molts dels malalts que podrien ser beneficiats d'aquestes mesures porten anys i panys es-

perant per manca de pressupost. El model d'integració ha fracassat. Ha fracassat perquè no hi ha integració, hi ha substitució demogràfica. Hi ha col·lapse. Hi ha dues realitats paral·leles: d'una banda, els que paguen i pateixen, i, d'altra banda, els que reclamen sense haver cotitzat mai.

Aquest decret parla d'increments, de quanties, de compatibilitats, però no diu ni una paraula sobre prioritzar els catalans, sobre controlar l'accés ni sobre com aturar l'arribada massiva que està enfonsant el sistema. Això és el que denunciem Aliança Catalana: mentre el Govern aprova aquest decret, continua sense defensar els recursos públics que han de ser primer per als d'aquí.

Votarem a favor d'aquest decret perquè les mesures són positives i perquè no deixarem els malalts extrems sense aquest petit avenç. Ja ho deia Daniel Cardona: quan no demanes res a l'ocupant, ja has acceptat que mana.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mònica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bon dia a tothom. Benvinguts a les entitats; a la Fundació Miquel Valls, que ens acompanya; també a afectats i familiars que estan avui aquí amb nosaltres. En primer lloc, també voldria demanar-los disculpes, perquè ni en un punt com aquest la demagògia s'atura, i em fa molta vergonya aliena –molta vergonya. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, hi ha moments en què la política deixa de ser un debat llunyà i entra directament a casa. Passa quan una malaltia greu, irreversible, obliga una família sencera a reorganitzar la seva vida en qüestió de mesos. Passa quan el temps deixa de ser una qüestió administrativa i es converteix en una urgència vital. I passa també quan les institucions decideixen si arriben a temps o arriben tard.

L'esclerosi lateral amiotròfica és una de les expressions més dures d'aquesta realitat. No és només una malaltia devastadora, és una sacsejada completa de la vida quotidiana; de la persona que la pateix, però també de la parella, dels fills, dels germans, de tots aquells que de sobte es converteixen en cuidadors a temps complet. I això té conseqüències molt concretes: jornades laborals que es trenquen o desapareixen, ingressos que baixen, despeses que es disparen i una necessitat d'atenció constant que en els casos més greus pot arribar a ser de vint-i-quatre hores al dia.

Massa sovint tot això ha recaigut gairebé exclusivament sobre les famílies. Durant anys, aquesta urgència ha topat amb una administració lenta i amb respostes insuficients. I en una malaltia com l'ELA o aquelles malalties neurodegeneratives d'alta complexitat la lentitud no és neutra, és arribar tard. Per això la llei estatal d'ELA va ser un pas important.

Però una llei per si sola no canvia la realitat si no es desplega amb recursos, terminis clars i voluntat política. I aquí és on cal posar en valor el pas que s'ha fet a Catalunya, una de les comunitats autònomes pioneres en desplegar aquesta llei; desplegament impulsat pel Govern socialista, on s'ha volgut garantir que aquest dret no es quedi en el paper, que arribi i que arribi a temps. Amb un compromís clar: que la tramitació es resolgui en un màxim de tres mesos; que quan una família entra en aquesta situació no hagi d'esperar indefinidament per rebre l'ajuda.

Però no només es tracta de rapidesa, també de cobertura real. El desplegament a Catalunya ha anat més enllà del mínim estatal. En els casos més greus, s'ha incorporat un complement extraordinari per a situacions de dependència extrema que permet cobrir pràcticament la totalitat del cost. Parlem de situacions en què cal assistència continuada 24/7, amb costos que poden arribar a catorze mil i quinze mil euros mensuals.

I hi ha un altre element clau que sovint genera preocupació: el copagament. La llei estatal estableix que hi hagi una part, una aportació per part de l'usuari. Això no és una decisió opcional, ve determinat pel marc legal, però dins d'aquest marc el que sí que es pot fer i el que sí que pot fer un govern és decidir fins on redueix aquest impacte, i a Catalunya s'ha optat per reduir-lo al màxim. La cobertura serà total per a la gran majoria de persones, i només aquelles amb ingressos superiors als 53.000 euros anuals n'hauran d'assumir una part molt limitada, un cinc per cent del cost.

Això marca una diferència important. No és el mateix reconèixer una necessitat que garantir-ne la resposta. No és el mateix anunciar un dret que fer-lo efectiu. I no és el mateix deixar el pes en les famílies que assumir-lo col·lectivament.

Al final, del que estem parlant no és només de polítiques públiques, estem parlant de vides concretes. Estem parlant d'una persona que pot continuar a casa seva amb l'atenció adequada; d'una família que pot cuidar sense quedar completament desbordada; d'un entorn que, enmig d'una situació molt dura, pot tenir una mica més de certesa.

Aquesta és, al capdavall, una idea molt clara de què vol dir política social: fer que els drets arribin a temps, que siguin reals; fer política útil. Perquè quan una família entra en aquesta situació no necessita bones paraules, necessita suport. I amb l'aprovació d'aquest Decret 1/2026, de 17 de març, entre tots i totes aconseguim i aconseguirem que avui Catalunya sigui més justa.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, abans de començar la votació, i perquè en quedi constància en el diari de sessions, vull saludar en nom de tota la cambra la senyora Esther Sallés, directora general de la Fundació Catalana d'ELA Miquel Valls. També voldria saludar la senyora Montse Font, presidenta de l'Associació Catalana de Malalties Neuromusculars. I passa en poques ocasions que hi hagi conciutadans que s'incorporen físicament a l'hemicicle d'aquesta cambra, i avui és un d'aquests moments, i vull donar la benvinguda i els vull agrair la seva presència en aquest debat als conciutadans Siscu Morell Ruhí, Montse Font Garcia, Cristian Lago Rodríguez, Verónica Armento, que són conciutadans malalts d'ELA i, per tant, directament interpel·lats per aquest debat. La seva presència avui aquí ens dignifica col·lectivament.

Passem, doncs, a la votació... *(Aplaudiments forts i perllongats.)*

Passem a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 1/2026.

Comença la votació.

El Decret llei 1/2026 ha estat validat per unanimitat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Sí? El Grup Parlamentari de Junts demana que es pugui tramitar com a projecte de llei.

Atesa aquesta petició, sotmetem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 84 vots en contra, 50 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 1/2026 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a un quart de quatre de la tarda.

Recordin que ara hi ha un minut de silenci davant de la façana del Parlament.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Proposició de llei per a garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques

202-00065/15

El cinquè punt de l'ordre del dia –silenci, si us plau– és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei per garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques. D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 18 de març, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i, posteriorment, intervindran la resta de grups parlamentaris per tal de posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer lloc, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Lo primero que es importante decir es que «gestión pública» no es sinónimo de «buena gestión», y menos cuando se trata de la Generalitat de Catalunya, señalada como la Administración más corrupta de España, una administración controlada durante décadas por socialistas y por separatistas. Ejemplo de ello..., tenemos a Esquerra Republicana, que controló la Consejería de Sanidad durante las dos últimas legislaturas y todos recordamos a Xavier Savall o a Antoni Encinas –entre otros muchos–, sus irregularidades y sus más que reprobables prácticas en cuestión de gasto de dinero público; pero es que sus socios, los socialistas, no se quedan atrás: caso Innova, en el que son actores principales Josep Prat y Lluís Miquel Pérez –ambos del PSC–, o los sobresueldos de los ex altos cargos del ICS de Girona, por ejemplo, Sobrequés –también concejal del PSC– y tantos otros.

En fin, que tanto separatistas como socialistas han convertido el Departamento de Sanidad en la cueva de Alí Babá y los más –muchos más– de cuarenta ladrones. El caso es que hoy nos presentan una proposición de ley envuelta en palabras grandilocuentes apelando a la estabilidad laboral y al interés general, pero la realidad es muy distinta, atendiendo a los antecedentes de los separatistas y de los socialistas,

que solamente se mueven por interés propio. La pura verdad es que lo que plantean no es una mejora del sistema. Es un nuevo paso en la expansión descontrolada de la Administración –muy socialista–; una intervención ideológica que pone en riesgo la eficacia, la calidad del servicio y, en última instancia, la atención que reciben los catalanes en los momentos críticos.

Nos quieren hacer creer que internalizar servicios y subrogar automáticamente al personal es una solución mágica, pero lo que están haciendo es eliminar cualquier incentivo a la excelencia, blindar estructuras ineficientes –que en la Generalitat de Catalunya hay unas cuantas– y trasladar todos los costes sin excepción al contribuyente, porque eso, sí, no nos sale gratis; lo pagan los catalanes, como siempre.

Esta proposición de ley ignora deliberadamente algo fundamental: el mérito o la capacidad y la igualdad de acceso al empleo público. ¿Dónde queda el principio constitucional de igualdad cuando se pretende incorporar el personal a la Administración sin procesos abiertos, sin oposición o sin concurrencia competitiva? Lo que ustedes llaman «subrogación», nosotros lo llamamos un «atajo inaceptable y vergonzoso». Estamos hablando de un modelo, un modelo que premia la opacidad, que desprecia la libre competencia y que convierte la gestión pública en un refugio donde no se evalúa ni se exige responsabilidad, el modelo de gestión con sello socialista.

Además, esta iniciativa lanza un mensaje muy peligroso al conjunto del sistema: que da igual como se gestione, que da igual si un servicio funciona mejor o peor en manos públicas o privadas, porque, al final, siempre habrá una puerta trasera para consolidar estructuras sin rendición de cuentas –otra vez el sello de gestión socialista.

Y todo esto sin meternos en temas técnicos de invasión de competencias o inconstitucionalidad ya señalados por la letrada. Y es que verán, para VOX, los servicios de Emergencias Médicas no son un laboratorio ideológico; son servicios esenciales, donde cada segundo cuenta, donde la eficacia salva vidas, y ustedes, en lugar de reforzar lo que ya funciona, se empeñan en imponer un modelo profundamente politizado.

VOX propuso mejorar las condiciones laborales de los trabajadores del transporte sanitario, mejorar su salario y auditar los servicios subcontratados. Pero separatistas y socialistas votaron en contra y tiraron por el camino populista y fácil. «Hagámoslos a todos funcionarios» –dijeron. VOX propuso trabajar por mejorar los tiempos de respuesta, garantizar las coberturas de zonas rurales y dotar de más medios a los profesionales sanitarios, pero separatistas y socialistas votaron en contra otra vez y pusieron en el centro de la proposición de ley el control político; ni a los trabajadores ni a los pacientes.

Nosotros creemos en un modelo donde lo público y lo privado puedan coexistir, donde se premie la eficacia, donde se avalúe la capacidad y donde los ciudadanos tengan la asistencia que merecen y que pagan con sus impuestos; unos impuestos más que abusivos, pero que durante sus gobiernos hemos visto que tienen como finalidad financiar sus irregularidades y sus puertas giratorias. Cataluña necesita que dejen de utilizar los servicios públicos como instrumento de ingeniería social, dando acceso a ellos a todo ilegal que entra en nuestro país dando una patada en la puerta. Y necesita que los políticos de turno –o sea, todos ustedes– dejen de utilizarlos para servirse de ellos y devolver favores a estómagos agradecidos. Por eso, hemos presentado una enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

El president

I per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. En primer lloc, vull agrair la presència del secretari general del Departament de Salut, el senyor Narcís Pérez, i també vull donar la benvinguda a membres, al president del comitè d'empresa del SEM i a l'equip també que l'acompanya. Vull agrair, doncs, aquest temps de feines al voltant d'aquesta qüestió que li han dedicat per trobar una solució a lo que avui es planteja.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, hem plantejat una esmena a la totalitat a la llei i explicaré les raons que ho han motivat. En primer lloc, compartim amb els grups que han presentat aquesta proposició de llei la preocupació sobre els treballadors i treballadores que han estat fent la feina que fins ara es feia des de l'àmbit empresarial de transport sanitari i que passarà a fer-se des de l'empresa pública de Sistemes d'Emergències Mèdiques, el SEM. Amb aquesta internalització dels recursos assistencials, dels dos equips de coordinació clínica i operativa –els ECOs, que es coneixen– i el servei de suport vital avançat pediàtric, la nova licitació TS/25 es passa a gestionar el servei de forma directa des del SEM.

Per tant, compartim la preocupació que no es quedin sense feina aquestes persones i, fins i tot, a ser possible que puguin fer-la des de l'àmbit públic, ara que el servei s'internalitza. El primer està resolt, perquè les empreses han donat garantia de la reubicació dins de la pròpia empresa i el segon està sent possible amb les persones que han passat els processos públics de selecció. Estem d'acord amb el fons d'aquesta iniciativa, però no amb la forma.

Aquesta és una llei de difícil aplicació, donada la invasió competencial, tal com la lletrada del Parlament també ho comentava en el seu informe. Pensem, doncs, que aquesta no és la millor via. Coincidim amb vostès que aquest tema s'hauria d'haver abordat fa molt de temps –en això segur que coincidim tots. Era el moment de convocar el concurs –i, per tant, ja sabíem que no es contractaria el servei de pediatria i ECOs–, el tret de sortida per començar a treballar amb els professionals aquesta transició. El SEM és una entitat pública de *molt* prestigi, per molt que li pesi i molt que li costi a la diputada de VOX, perquè si fos per ells ho privatitzarien tot. I, miri, aquest mes complim quaranta anys de la llei general de sanitat –quaranta anys– que, des de llavors, l'esperança de vida ha augmentat en vuit anys..., on vostès no van votar a favor d'aquesta llei. I ara es venen com un gran consens, però en canvi vostès tot lo que és benestar general i cobrir i l'interès general, doncs, mai, mai hi són, perquè tenen uns interessos que tots sabem quins són. *(Alguns aplaudiments.)*

Com deia, el SEM és una entitat pública de molt prestigi. Porta trenta anys treballant a Catalunya, operant a Catalunya, i és un sistema que, a més, rep més de set mil trucades diàries. L'any 2024, segons la memòria del SEM –memòria d'activitats–, va rebre 2.790.000 alertes que d'aquestes, un vuitanta-dos per cent van desembocar en un servei atès, amb o sense mobilització de recursos. Estem parlant d'un volum *molt* gran d'activitat i, com va dir el president de la Generalitat, Salvador Illa, el dia de la inauguració del nou edifici del SEM fa dos mesos, el SEM és una de les joies de la corona de l'estat del benestar.

I actualment s'està desplegant un nou concurs que va començar el 15 d'abril i hi ha data fins al 25 de juny; un concurs de més de 2.000 milions d'euros que augmenta un vint per cent la flota global i un augment de més de sis-cents professionals sanitaris. El SEM és, per tant, una empresa pública que aplica al seu procés de selecció els criteris d'igualtat, mèrit i capacitat, com no podia ser d'una altra forma; un procés avaluador rigorós que comença per uns requisits de titulació necessaris i per unes proves establertes que..., amb una part teòrica, que cal superar amb més d'un set, i una part pràctica, que és avaluada per un equip observador i

que consensuen el resultat final. Per tant, amb moltes garanties i amb absolutes garanties d'aquest procés.

Segur que és millorable algun aspecte del procés, com és tenir en compte l'experiència de l'àmbit privat, però en qualsevol cas, aquestes modificacions hauran de formar part de la futura negociació del conveni amb els corresponents representants sindicals i no tant en l'àmbit parlamentari. Pensem, doncs, que l'aprovació de la llei podria generar un precedent que podria complicar el present i el futur, no només de l'organització autònoma del SEM, sinó també del conjunt de l'Administració pública.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació, per defensar les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts, el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté per un temps de cinc minuts.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, vicepresident. Bé, diputats, diputades, fa un mes, com saben, en aquest mateix Parlament debatíem si es tramitava per lectura única aquesta proposició de llei i des de Junts vam fixar una posició molt clara. Vam dir dues coses: primer, que hi havia un problema real amb uns treballadors concrets, el del SEM pediàtric i els de les unitats ECO que no podíem ignorar; i segon, que aquesta llei anava molt més enllà d'aquest problema concret i que podia obrir la porta a un canvi de model general que nosaltres no compartim i que el departament –i el SEM– tenia quinze dies –al final ha estat un mes– per fer la feina que no havia fet en dos anys, per buscar una solució per a aquests treballadors que porten molts anys fent aquesta feina a les empreses adjudicatàries.

Perquè recordem que aquest és el problema –i ara ho deia la diputada Jaurrieta, eh?–: una internalització feta per la porta del darrere, que va decidir Esquerra en el seu moment, però que no va fer la feina de deixar lligats els professionals i que tampoc ara el PSC els ha lligat en aquestos gairebé dos anys a Govern. Perquè la realitat és que ni el SEM, ni Salut ni el Govern s'han mogut fins que aquesta llei ha estat registrada al Parlament. Ara, ha passat un mes i hem de ser honestos i coherents amb el que vam dir, perquè la realitat durant aquest mes ha evolucionat.

En aquest temps s'ha fet el que nosaltres vam demanar aquí, al faristol, un procés de selecció per facilitar la incorporació d'aquests professionals al SEM i el resultat és que una part dels professionals han pogut entrar –no tots, però tots n'han tingut l'oportunitat. És cert que ens sap greu que alguns no hagin superat el procés. Podria haver estat més específic –és cert–, però ha estat transparent i ha estat just. Per tant, allò que reclamàvem des d'aquest faristol –que se'ls donés una oportunitat–, s'ha produït, i això canvia substancialment el context del debat, perquè avui ja no estem davant d'una situació d'abandonament d'aquests treballadors. Estem davant d'un procés que, amb més o menys encert, ha obert una via d'integració dins el sistema públic.

Per tant, avui, amb aquest canvi, creiem que aquesta llei ja no és imprescindible. I no ho és perquè el problema concret que justificava la tramitació ha trobat, com a mínim parcialment, una via de solució; i no ho és perquè els riscos que també vam advertir fa un mes continuen sent vigents. Ho vam dir en el seu moment i ho reitero avui: els processos d'internalització dins l'Administració pública no garanteixen automàticament la continuïtat dels seus professionals. Fa molts anys que ho anem dient i la realitat ens dona la raó.

Però és que també aquesta proposició de llei presenta dubtes jurídics molt seriosos, dubtes que no són menors i que l'anàlisi jurídica del Parlament també ens ha posat damunt de la taula –com sempre, gràcies, lletrada Anna Casas, per posar-nos llum a la foscor–, perquè això no és una qüestió tècnica menor. Això vol dir que

aquesta llei podria ser impugnada. I si és impugnada, què generarem? Generarem incertesa; incertesa per als actuals treballadors de les empreses adjudicatàries, incertesa per a tots els professionals del SEM i incertesa, en definitiva, per a un servei públic essencial com és el transport sanitari. I nosaltres, des de Junts per Catalunya, no volem contribuir a generar aquesta incertesa.

Per això la nostra postura d'avui és coherent amb tot el que hem dit fins ara. Ens abstindrem a l'esmena a la totalitat, perquè entenem la voluntat de donar una resposta política a una situació concreta, però no podem avalar una llei que, a part de que ara no és necessària, pot generar més problemes dels que pretenia resoldre. Al mateix temps, no retirem les esmenes perquè, com que no depèn de nosaltres que avanci o no la tramitació, si tira endavant, la volem limitar als professionals concrets afectats per aquest procés concret, però no generarem un precedent que després pugui evolucionar a tot el sistema de transport sanitari i menys que pugui facilitar internalitzacions –que nosaltres no hi estem d'acord–, com el transport sanitari no urgent.

Ho reitero. A Junts per Catalunya ens preocupava la situació del servei i dels treballadors, que han tingut l'oportunitat i encara la tenen avui en dia d'integrar-se en el SEM. És lícit que potser a altres els interessés crear un precedent, però a nosaltres aquí no ens hi trobaran –i deixi'm agrair molt sincerament el debat que hem tingut amb els diputats Albert, Cid, Jaurrieta, Pellicer, Manchón. Crec que tots estem d'acord que aquesta situació no hauria d'haver arribat aquí al Parlament, però ens ha permès fer un debat honest i tots buscàvem la millor solució per a aquests treballadors i crec que s'ha demostrat que, si en un futur s'han de fer procediments similars, això ho hem de fer diferent. Deixi'm agrair també als sindicats que avui ens acompanyen, tant del SEM com el secretari general, per intentar trobar el desllorigador d'aquesta situació.

Acabo, president. Des de Junts per Catalunya la postura no ha variat; és la mateixa de fa un mes: primer, calia donar una oportunitat als treballadors afectats i això avui s'ha produït; segon, no es pot utilitzar aquest cas per impulsar canvis estructurals sense garanties, i tercer, no generarem inseguretat jurídica en un àmbit tan sensible com les emergències mèdiques. Per responsabilitat i per coherència, ens abstindrem a l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Finalment, per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero, per un temps de cinc minuts.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresident. Anava a dir «consellers i conselleres», però no hi ha cap conseller ni cap consellera. En qualsevol cas, sí agrair al secretari general del Departament de Salut que avui ens acompanya. També agrair als representants sindicals del comitè d'empresa, en aquest cas, del SEM. També agrair la feina que han fet durant tot aquest temps i saben que els ho dic sincerament. I diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, som-hi.

Sobre aquesta qüestió, ja ho vam dir en el seu moment i crec que vam ser clars i explícits –clars i explícits. Per què presentem des d'Esquerra Republicana i els Comuns la norma... No està comptant el rellotge, vicepresident. *(Rialles. Veus de fons.)* Com ja vam dir en el debat inicial d'aquesta norma, des d'Esquerra Republicana, estem aquí intentant resoldre un problema que no ha creat precisament aquest Parlament; estem aquí intentant resoldre un problema davant de la inacció i l'omissió per part de qui hauria d'haver abordat les solucions, que no és cap altre que el SEM, que el Servei d'Emergències Mèdiques de Catalunya.

Hi ho hauria d'haver fet perquè en el moment en què s'inicia el procés de licitació hauria d'haver requerit a les empreses que estaven afectades i, per tant, a aquelles empreses que tenien aquests treballadors que avui són objecte de subrogació que li passés..., que facilités la relació de llocs de treball amb els contractes laborals adscrits a cada un dels llocs de treball. Si això s'hagués produït fa dos anys, quan va sortir a licitació el concurs públic, ara hi hauria una relació clara i concreta, amb noms i cognoms, que són de les persones treballadores que ocupaven aquests llocs de treball, en aquest cas, de les empreses privades que duien a terme el servei i, per tant, aquest procés s'hagués pogut fer amb tota normalitat en aplicació de la normativa laboral.

Però això no es va fer i, per tant, aquest llistat no sabem si hi és o si no existeix. I ha anat passant el temps. I és clar, aquests contractes laborals, aquests llocs de treball, han anat modificant-se: persones que estaven treballant fa dos anys, van deixar de treballar-hi, ara en treballen en unes altres i, durant tot aquest procés, durant tot aquest temps, hi han hagut persones que han anat ocupant aquests llocs de treball en l'empresa privada; unitats –ja ho hem dit anteriorment– pediàtriques i unitats ECOs de suport vital. Això ha generat un garbuix i això ha generat un problema. I un problema que ha acabat, malauradament, en una situació que era la que nosaltres no volíem, que era amb un enfrontament directe entre els treballadors del SEM i els treballadors del transport sanitari; un enfrontament entre treballadors, quan la feina l'haurien d'haver fet les direccions.

I la solució no és la reubicació, perquè la normativa és clara: l'article 44 de l'estatut dels treballadors però, d'altra banda, també l'article 130.3, com molt bé també ens apuntava la lletrada... –gràcies per la feina, lletrada–, que ens ha portat en aquesta no ponència, perquè oficialment no era ponència..., però en aquesta tramitació legislativa..., el 130.3 de la llei de contractes del sector públic, que defineix que, quan una administració pública passa a gestionar directament un servei que està duent a terme una empresa privada, un ens privat, s'inicia un procés de subrogació que està subjecte a una norma amb rang de llei, subjecte al conveni col·lectiu o subjecte a la negociació col·lectiva pertinent. En aquest cas, nosaltres ens agafem precisament a «subjecte a una norma amb rang de llei», que és el que avui intentem aprovar.

Per tant, una norma amb rang de llei que asseguri el blindatge dels drets laborals de les persones treballadores que han de ser subjectes a subrogació i que no es pugui decidir a dit qui entra qui no entra, si m'agraden o no m'agraden. Quan hi ha un procés de subrogació, no hi ha un procés de selecció; hi ha un procés de subrogació. Això vol dir que, si hi ha un treballador que treballa en l'àmbit privat, en un lloc de treball que finalment passa a ser gestionat per una administració pública, s'inicia aquest procés de forma directa i, per tant, aquell treballador té continuïtat laboral en el nou lloc de treball que opera en l'Administració pública; i, en el cas de l'empresa pública, és exactament això.

L'article 44 de l'estatut dels treballadors fa referència precisament a la successió d'empresa. La successió d'empresa és el que es va posar damunt de la taula i es va executar en el moment en què el SEM, sent una mercantil, va passar a ser una empresa pública, SEMSA, l'any 2024. Es va aplicar precisament el procés de subrogació laboral en funció de l'article 44, que és el de successió d'empresa. Per què ara no s'aplica un procés de subrogació i, en canvi, s'envien els treballadors i treballadores del transport sanitari a fer un procés de selecció previ?

A més, aquests treballadors quan ocupen aquest lloc de treball, si no tenen la formació requerida, l'obligació del SEM és dotar..., d'aquesta formació, perquè puguin desplegar les seves capacitats i les seves aptituds en el lloc de treball que pertoca. Si és un administratiu, ha de fer tasques d'administratiu i, si no hi ha correspondència en el SEM de tasques d'administratiu, se li ha d'habilitar una plaça d'administratiu i aleshores dotar la formació adequada perquè pugui ocupar la

plaça que li pertoca o que sigui corresponent. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I tot això és el que volíem definir en aquesta norma –i ja acabo, president–; ho volíem definir. I, si algú té dubtes de la robustesa jurídica del text, m'agafo precisament a les esmenes tècniques que ens va presentar també la lletrada, que eren esmenes que demostraven que aquest text és plenament constitucional, que nosaltres tenim capacitat legislativa i executiva al respecte, que el SEM no ha exercit la seva capacitat executiva i, per tant, des d'aquí els hi dic: si no donen suport a l'esmena a la totalitat, acceptem totes i cada una de les esmenes presentades per part de la lletrada, que milloren i que doten de robustesa jurídica aquest text.

Per tant, cap tipus de dubte d'inconstitucionalitat. Sí que podria generar un dubte de constitucionalitat el fet de que aquesta és una llei de caràcter singular i això és un fet excepcional. I és cert que està reconegut que les lleis de caràcter excepcional no poden tenir..., o no són recomanables. I, si encara acotem molt més, a les unitats pediàtriques i en aquest cas de suport vital, podia encara reforçar molt més aquest argument, que sí que aniria en contra del marc legislatiu i, per tant, les esmenes de Junts aquí ens poden obrir algun dubte. Però, en qualsevol cas, si el dubte és de robustesa jurídica, si el dubte és de que realment volem garantir els drets laborals de les persones...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat...

Jordi Albert i Caballero

...–i ja acabo, que m'he excedit molt–, no votin l'esmena a la totalitat i acceptem les esmenes parcials.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

(Veus de fons.)

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. No me repetiré explicando de dónde venimos y cómo hemos llegado hasta aquí, porque ya lo han hecho los diputados que me han precedido. Las cosas se han hecho mal; se han hecho muy mal; se han hecho de manera pésima, pero debemos tener una cosa clara, y es que el legislador tiene una responsabilidad sagrada: dar seguridad a los ciudadanos, no construir laberintos jurídicos. Y lo que traen hoy aquí Comunes y Esquerra con el aliño de las enmiendas de Junts es un despropósito legislativo.

Hemos dialogado, y no una ni dos ni tres veces, sino muchas más. Nos hemos sentado con todos los afectados, de un lado y del otro, con los responsables del SEM, con el Govern, con la parte sindical del SEM y del transporte sanitario, con todos –y quiero aprovechar para saludarles, que hoy nos acompañan en este debate. Fuimos constructivos cuando facilitamos, con nuestra abstención a la lectura única, que este debate llegara a Pleno. Reconocimos que había un problema; un problema que no creamos nosotros, pero que sí deseamos que se solucionara, y aceptamos que era necesario buscar una solución.

Pero ser constructivo no es apoyar esta ley que no compartimos. Cuando tuvimos conocimiento de esta situación, tuvimos la esperanza de que se llegara a un acuerdo entre las partes, de que el Govern actuara para evitar llegar a una ley a medida que, desde el primer momento, vimos peligrosa. Pero me comprometí con los afectados a no bloquear la situación y eso hicimos. Lo que hoy se nos presenta no es nuestro modelo, ni en el fondo ni en la forma. Durante meses, hemos pedido que se buscara un acuerdo entre las partes. Una solución administrativa dentro de la ley

que evitara este excursionismo legislativo –no se ha hecho–; se ha intentado –o eso nos trasladaron–, pero el final lo tenemos hoy aquí.

Y llegados a este punto, a este berenjenal, pues el Partido Popular tiene que decir «no», y lo decimos por tres razones fundamentales: por rigor jurídico, por defensa de la igualdad y por defensa de un modelo muy distinto al que hoy se pone sobre la mesa.

Hablemos de rigor. Quiero agradecer el trabajo *impecable* de la letrada de esta cámara. Su informe es una enmienda a la totalidad. Nos advierte de que estamos ante lo que la doctrina llama una «ley singular»; una ley de destinatario único y vigencia efímera, es decir, un traje a medida. Y el Tribunal Constitucional es muy claro: las leyes singulares son excepcionales porque corren el riesgo de convertirse en arbitrariedad. El Parlamento no está para aprobar leyes a grupos concretos de personas, sino para legislar por el interés general.

Esta ley puede vulnerar la Constitución, pero es que, además, pretende invadir competencias exclusivas del Estado en materia de legislación laboral, y, como comprenderán, pues el Partido Popular no puede apoyarla. Esta ley entra en colisión con la normativa vigente y con los convenios colectivos. Aprobarla crearía una situación de incertidumbre jurídica que pone en riesgo la situación laboral y el futuro de los trabajadores. ¿Qué favor le hacen a un trabajador subrogándolo mediante una ley que nace muerta, que será impugnada y que choca frontalmente con el sistema de provisión de puestos de trabajo, con las bolsas de empleo y con los principios de mérito y capacidad? Pues poco futuro y pocas garantías.

Y sobre las enmiendas de Junts, han intentado –sé que con buena fe, pero con escaso acierto– mejorar el texto. El resultado es que la ley, así, se convertiría aún más hecha a medida y, por tanto, con más posibilidades de ser recurrida, conociendo lo que dicta el Constitucional al respecto. Tampoco podemos apoyar este modelo de internalización por la puerta de atrás, porque crea un precedente peligroso: hoy es el SEM y mañana quién sabe.

La política consiste en dar solución a los problemas, pero la política consiste también en gestionar dentro de la ley y de las competencias que tiene cada Administración. Ustedes, los que han gobernado, han hecho las cosas mal, muy mal; han creado el problema y ahora se ofrece una solución que de solución tiene poco. Así que, por respeto a la Constitución, a las competencias de Cataluña, por respeto a la seguridad de los trabajadores, al mérito, la capacidad y la igualdad en el acceso al empleo público, el Partido Popular no apoyará esta ley.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, el que fa dos anys per nosaltres era una bona notícia, que era la internalització, per part del SEM, de les UCIs pediàtriques i dels equips de coordinació clínica i operativa, s'ha acabat convertint en un nyap i un sainet. Perquè deia, evidentment, la diputada Jaurrieta que el servei d'emergències havia decidit internalitzar els equips, però això és el que ha acabat passant. És a dir, sí, ha internalitzat els vehicles, però no les persones.

I nosaltres enteníem que, evidentment, si es feia, en aquest cas, un nou concurs, que decidia en aquell moment la direcció del SEM –és cert que no la gestionava llavors el Partit Socialistes, sinó que ho gestionava Esquerra Republicana–, era el moment de decidir que, evidentment, s'havia de produir el que nosaltres enteníem que era un procés de subrogació, com es fa en qualsevol procés de l'Administració pública. Amb diferències, sí, amb matisos, però el que ha acabat passant, per exemple, és com si hi hagués hagut un canvi d'empresa en la gestió, per exemple, en aquest

cas, de la neteja en una ciutat i ens haguéssim quedat els vehicles, però no els treballadors. I això és el que ha acabat passant, amb tots els matisos que vostès vulguin, amb totes les diferències que vulguin o amb les complexitats que, evidentment, té el fet de que estiguem parlant d'una empresa del sector públic, però això és el que ha acabat passant.

I nosaltres, segurament..., i vam dir-ho, no era també la manera de fer-ho, no?, a través d'un projecte de llei, no era la nostra prioritat, no era el millor camí, però era sens dubte l'únic camí que quedava. I és veritat que al final ha permès que alguns treballadors, molt pocs –també hem de dir-ho, eh?–, pràcticament, de les vint-i-cinc persones que estaven afectades, només tres treballadors han acabat, finalment, treballant al SEM; dels vint-i-cinc, només tres. Per tant, sí, és cert, aquest procés ens ha servit per intentar que al final alguns treballadors tinguessin l'oportunitat, en un procés, de poder accedir a un lloc de treball que nosaltres enteníem que els hi pertanyia, però no ha estat una solució perfecta, no?

I és evident que la llei tenia complexitats –ho hem vist. Nosaltres..., saben quin és el nostre model. Nosaltres ho hem defensat sempre, creiem que..., evidentment, perquè creiem en el SEM i creiem, evidentment, en la gestió que es fa del SEM. A nosaltres ens agradaria que tot el transport sanitari, l'urgent i no urgent, el gestionés directament el SEM, però no estàvem davant d'això. I, per això, evidentment, tal com ens vam comprometre també, en aquest cas, amb el diputat Fàbrega, estàvem disposats a acceptar les esmenes de Junts, que l'acotaven, a aquests dos casos concrets, que eren, com deia, les UCIs pediàtriques i els equips de coordinació clínica i operativa. És evident que no ens n'hem sortit, eh?

En tot cas, jo sí que vull.., crec que no hem arribat a un acord, segurament teníem posicions molt diferents, però sí que vull agrair –també ho feia el diputat Fàbrega– la voluntat de diàleg des de posicions molt diferents, tant del diputat Fàbrega com també del diputat Manchón, evidentment, també del diputat Pellicer, òbviament, amb el senyor Fàbrega i fins i tot del Partit Socialista. Però sí que vull dir especialment amb grups que tenien posicions molt diferents sobre quin ha de ser el model de gestió. Perquè volíem i intentàvem resoldre un problema concret, que, evidentment, no havíem creat els grups que no gestionàvem el Departament de Salut, però que enteníem i entenem que és injust, al final, el que ha acabat passant. I sobretot que crec que assenta un mal precedent per part de l'Administració pública, que espero que no tingui translació en el sector privat, que és que, quan al final es decideix internalitzar un servei, per nosaltres és sagrat que els treballadors també s'han d'internalitzar. I això forma part del que crec que havia sigut, com a mínim des de l'esquerra, no?, no sé si un lloc comú o un consens, jo diria, majoritari.

També agrair en aquest cas les esmenes de la lletrada, perquè crec que com a mínim dibuixen un camí per..., si alguna vegada es vol intentar un procés similar, com s'hauria de fer. I ens dibuixen un marc legal, que és el que hauria d'haver fet el SEM en el seu inici, perquè, també diguem-ho clar, si el SEM hagués fet el que ens diu avui la lletrada de com s'hauria d'haver fet, no estaríem aquí –no estaríem aquí. Llavors, jo l'únic que demano és que, com a mínim, no?, si això es torna a fer, si, evidentment, tenim l'oportunitat –i nosaltres..., saben que és el nostre model– que des del sector públic es recuperi gestió directa i, per tant, tinguem i ampliem el nostre sistema nacional de salut públic, doncs fem les coses bé i no ens trobem al cap del camí amb una solució que nosaltres entenem que no és la millor i que, evidentment, deixa molts treballadors que, malauradament, crec que tenien molt a aportar també al SEM. I, per tant, en tot cas, espero que serveixi també perquè una altra vegada des del Govern es facin les coses ben fetes.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja. Ho farà des de l'escó.

Xavier Pellicer Pareja

Sí; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, i salutacions a tot el personal, treballadors i treballadores i resta de personal que hi assisteix. Molt breument, perquè crec que això ho vam discutir fa quinze dies i ja van quedar clares les posicions.

En tot cas, per nosaltres dir que sempre sempre sempre és una bona notícia la internalització d'un servei. Em sembla que allò essencial, allò bàsic i allò públic s'ha de gestionar de forma pública i que, per tant, recuperar un servei sempre és una bona notícia. I constatar allò que ja hem constatat al final d'aquest sainet, com deia algun diputat: que el procés d'internalització ha estat un desastre. Que és un procés heretat de l'anterior Govern, que aquest Govern no l'ha agafat com tocava. Segurament no és el seu model, internalitzar. Ja ho hem vist amb moltes altres propostes que s'han situat damunt la taula, que no tenen cap ganes de que allò públic es gestioni de forma pública i prefereixen altres models i altres formes de gestió. I, en tot cas, no han realitzat o no han fet les seves responsabilitats perquè aquest procediment acabés a bon port.

En tot cas, nosaltres donarem suport a aquesta llei i seguirem treballant per la internalització de tots els serveis públics, que pensem que han de ser de provisió i gestió cent per cent públiques.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; ja ho hem dit en altres intervencions: els serveis públics que tenen un impacte directe sobre la salut i la vida de les persones han d'estar sota control públic directe, i això no és una qüestió ideològica, sinó una mostra de responsabilitat institucional. Totalment a favor de subrogar el personal d'emergències mèdiques, garantint la seva continuïtat laboral i retenint la seva experiència professional i el seu coneixement; és cabdal, si volem mantenir la bona valoració que els usuaris fan d'aquest servei. Es tracta o no es tracta de mantenir la qualitat assistencial.

Aquesta proposició de llei arriba després d'anys de decisions erràtiques en la gestió: externalitzacions, internalitzacions parcials, canvis de model... La manca de planificació és evident. No podem anar reajustant els sistemes sobre la marxa. Necessitem que sigui estable, eficient, ben dimensionat, amb recursos suficients i, evidentment, sota control públic. Externalitzant part dels recursos l'únic que es fa, l'únic que s'aconsegueix és crear una dualitat laboral injusta i inacceptable. Els tècnics d'ambulàncies, els conductors, els sanitaris que atenen les urgències haurien d'incorporar-se al sistema públic i equiparar-se a la resta de personal sanitari.

En la internalització de serveis de rehabilitació per part de l'Institut Català de la Salut i CatSalut s'ha aplicat la subrogació de personal provinent d'empreses privades. I, si bé és cert que en un inici s'han generat sobrecostos, també ho és que s'ha mantingut l'experiència acumulada i s'ha evitat la precarització. El cas, per exemple, de l'Hospital Jaume Nadal Meroles, de Lleida, el novembre del 2024. La Gestió de Serveis Sanitaris va assumir-ne la gestió directa, subrogant tots els professionals, aprofitant l'estructura existent i mantenint els drets laborals, fet que va permetre una transició ordenada, consolidant alhora el servei públic sense perdre coneixement

acumulat. O el cas de la creació del Consorci Parc de Salut Mar - Hospital del Mar, de Barcelona, que va ocasionar la subrogació del conjunt de contractes de treball existents, passant a formar part els treballadors de la nova estructura pública. En tots aquests casos, la subrogació ha demostrat ser un instrument eficaç per mantenir l'experiència professional, la confiança en el servei i la qualitat assistencial, exactament el mateix que hauria de passar quan s'internalitzin tots els actors que conformen el Sistema d'Emergències Mèdiques.

Per justícia, per equitat, per dignitat i per responsabilitat, Aliança Catalana diu sí a la internalització dels serveis mèdics i sí a la subrogació del personal existent. Ho fem pensant, evidentment, en els treballadors, però també, i sobretot, en els pacients.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el text de la proposició de llei per garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques.

En primer lloc, votem les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 67 vots a favor, 30 vots en contra i 34 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament

270-00006/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret a morir dignament.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 15 d'abril, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran en primer lloc els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I posteriorment intervindran la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per a cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer lloc, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. *Conseller*, señorías... Debatimos una propuesta que, bajo la apariencia de agilizar procedimientos, introduce un cambio de gran calado en nuestro estado de derecho. Su iniciativa, señorías de la izquierda, junto a sus señorías de Junts, pretende modificar la ley de regulación de la eutanasia, y nos dicen que es para acortar plazos en los recursos ante la justicia. Pero el resultado de su reforma es que reducen plazos y reducen garantías, porque no solamente es un tema

técnico que afecta a los procedimientos judiciales, como si estuviéramos hablando de un procedimiento cualquiera. Ustedes presentan la modificación de una ley que afecta a derechos fundamentales: el derecho a la vida, a la integridad física y moral.

Estamos hablando de decisiones que no admiten rectificación y que son irreversibles. En lugar de reforzar la tutela judicial efectiva, ustedes recortan garantías en el proceso judicial, eliminan la obligada protección jurídica a los derechos fundamentales.

Es un asunto que afecta a la vida y a la integridad de la persona, y lo que hacen es limitar la posibilidad de revisión por un órgano superior, porque el Tribunal Supremo queda eliminado y la decisión de los tribunales superiores de justicia correspondientes será prácticamente la definitiva.

Realmente es una anomalía que el supuesto más grave y que más afecta a los derechos de una persona, como es el derecho a vivir, sea el que menos garantías jurídicas tenga.

Miren, señorías, también quiero entrar en el fondo de lo que estamos hablando, porque es importante. Esta mañana se ha debatido en este Parlamento un decreto ley por el cual se regulan las prestaciones económicas para las personas con dependencia de grado III, o sea, una dependencia extrema. Este decreto nace de la aprobación de la ley ELA, la ley para la mejora de la calidad de vida de personas enfermas de ELA. Una ley que se aprobó por unanimidad de todos los grupos, tanto en el Congreso como en el Senado.

¿Saben cuándo? Se lo voy a recordar: en octubre del año 2024. Han tardado más de año y medio en traer la regulación de las prestaciones que tanto necesitan los enfermos de ELA para seguir vivos. Desgraciadamente, no ha habido procedimientos abreviados ni reducción de plazos para estos enfermos, para estas personas. Y este solo es un ejemplo, pero podría seguir con dependencias menos extremas o con discapacidades severas o con las valoraciones, que es el primer paso para acceder a estas ayudas.

Miren, lamentablemente lideramos en España todas las listas de espera de lo que ustedes quieran buscar. ¿Y saben lo que debería ser una responsabilidad, tanto de los poderes públicos como de la sociedad en general? Pues debería ser promover políticas que protejan y dignifiquen la vida en todas sus etapas y circunstancias.

Y ustedes, que presumen de progresistas, lo único que hacen es todo lo contrario. En sus discursos, tanto en el trámite de lectura única como seguramente después, cuando se posicionen, han apelado..., no han parado de apelar, mejor dicho, a la libertad individual y a la autonomía de la persona, conceptos que respetamos profundamente. Pero convertirlos en valores absolutos y aislados si no existe la responsabilidad, el deber del cuidado, el acompañamiento por parte de los poderes públicos, lo que acaba pasando es que se traslada a los más frágiles que son una carga para sus familias y para la sociedad en general.

Muy pocos países han legalizado la eutanasia en Europa: cuatro. Uno de los máximos defensores de la legalización en Holanda, tras formar parte de una comisión de control, admitió que su país estaba en un peligroso plano inclinado, que es lo que decían sus adversarios políticos. ¿Qué gráfico, no, señorías? «Un peligroso plano inclinado.» Pues a esto es a lo que nos estamos acercando en España.

Y, miren, la verdadera respuesta no es facilitar la muerte, sino garantizar la vida digna hasta el final e invertir en cuidados paliativos, cuidados integrales, en atención psicológica, en acompañamiento. Mientras todo esto no funcione, la disyuntiva que se plantea es seguir viviendo con condiciones insuficientes o solicitar la muerte. Llámenlo ustedes, si quieren, «eutanasia», pero en algún caso ha sido un suicidio asistido.

Reflexionen, señorías de la izquierda y señorías de Junts, porque el ejemplo –desgraciado, además– es el de la joven Noelia, joven de 25 años. ¿Realmente creen que si se hubieran cumplido todos los supuestos descritos anteriormente –los cuida-

dos integrales, la atención psiquiátrica, el acompañamiento– esta joven hubiera solicitado el suicidio asistido y que acabaran con su vida? Miren, yo no lo creo, tengo mis dudas.

Tengo mis dudas y por eso estamos convencidos que hay que dirigir los recursos públicos en ayudar a las personas a vivir. Porque la defensa de la vida va más allá de las creencias religiosas. En algunos casos será así; en muchos otros no. Pero es que su alcance es muy amplio, ya que se fundamenta en la dignidad inherente a la persona.

Y, acabo ya, señor presidente, porque la modificación de la ley de eutanasia, que seguramente se aprobará, lo que va a generar es una indefensión en cuanto al principal derecho fundamental, que es el derecho a la vida. No queda debidamente protegido. Y sin el derecho a la vida, señorías, no tiene sentido el resto de derechos.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Bien, VOX presenta una enmienda a la totalidad a su propuesta de acelerar los tiempos para lo que ustedes llaman «muerte digna». No hay nada de digno en acabar con una vida humana, absolutamente nada. No hay nada de digno en permitir que los ciudadanos a los que deben cuidar y proteger quieran morir porque no se les tiende una mano o porque no se les da una alternativa. No hay nada de digno en una sociedad que facilita la muerte.

Lo verdaderamente digno es acompañar, es cuidar y es proteger a sus miembros, especialmente a los más vulnerables. La verdadera dignidad no está en adelantar la muerte, sino garantizar que nadie tenga que enfrentarse a ella en soledad, en abandono o con un sufrimiento evitable. Lo digno es luchar hasta el final y cuando ya no hay salida, entonces sí, entonces son los propios profesionales los que no permiten que haya cabida para el sufrimiento y limitan los actos terapéuticos para ofrecer tratamientos de confort.

Los profesionales no dejan a las personas acabar con sufrimiento su vida, y esto no se regula por ley; esto lo rige el sentido común, la humanidad y los conocimientos médicos.

En VOX defendemos algo revolucionario en estos tiempos: que la vida humana tiene dignidad por sí misma y la tiene desde su inicio hasta su fin natural. No depende de su utilidad ni de su salud ni de la opinión de una mayoría parlamentaria. La dignidad del ser humano ni se vota ni se negocia.

Ustedes, con la ley de eutanasia, ya abrieron la puerta a normalizar la eliminación de quienes sufren en lugar de redoblar los esfuerzos para aliviar ese sufrimiento mediante los cuidados paliativos de calidad, apoyo psicológico y atención integral.

Y esa atrocidad la venden como un acto de libertad individual, uno de sus pasos del progresismo. ¿Pero qué libertad es esa que se ejerce bajo la presión del dolor, de la soledad o del abandono? ¿Qué libertad real tiene una persona que siente que es una carga para su propia familia? Y ahora pretenden disminuir el tiempo de ejecución de los suicidios asistidos al mismo tiempo que aumentan los tiempos para dar ayudas a las personas dependientes y al mismo tiempo que aumentan las listas de espera sanitarias para cualquier visita médica que podría aliviar dolor o sufrimiento.

Les están recortando los medios que necesitan para vivir, tanto los sociales como los sanitarios. Y a eso le llaman ustedes «libertad y progresismo». Bajo una

apariencia de compasión, esconden una renuncia a cuidar, y eso es abandono institucional disfrazado de derecho.

Miren, Cataluña debería liderar las políticas de cuidados paliativos. Deberíamos garantizar que ninguna persona tenga que elegir entre sufrir o morir porque el sistema no le ofrece alternativas. Deberíamos invertir en recursos, en formación y en apoyo a las familias, y eso sí sería una política verdaderamente humana y justa.

Deberíamos garantizar la objeción de conciencia y, miren, hasta que se derogue esta ley lo que deberíamos hacer es una lista de no objetores, porque cuando vamos a un hospital lo que nos interesa saber es cuáles de los que nos atienden son capaces de acabar con nuestra vida *(alguns aplaudiments).* En vez de esto, Cataluña lidera en España el número de suicidios asistidos y las nuevas solicitudes, doblando el número de la segunda comunidad en la lista. Logro del que ustedes presumen. Es difícil encontrar un ejemplo más claro de cómo se puede pervertir el sentido común: convertir el aumento de personas que quieren morir en una medalla política.

Verán, estos números son personas, y por esto no son motivo de orgullo, sino que son el reflejo de una sociedad donde demasiada gente pierde la esperanza y encuentra más facilidades para morir que para vivir con dignidad. Y los responsables de todo esto son ustedes y sus políticas. Esta ley y cualquiera de las modificaciones que ustedes propongan es profundamente injusta, moralmente inaceptable y socialmente peligrosa. No es una conquista de derechos, es una derrota colectiva, es el síntoma de que han renunciado a defender la vida cuando más falta hace. Y es la prueba de que han convertido la muerte en su política pública.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per posicionar-se, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, avui presentem una proposta de proposició de llei per agilitzar l'eutanàsia, i que evidentment ens permetrà, s'ha vist, doncs, poder entrar en el fons de la qüestió, donar el nostre posicionament. Jo avui hi poso la veu, però en realitat, doncs, vull agrair als diputats Fàbrega, per la vessant mèdica, i Urroz, per la vessant jurídica, el treball que han fet en aquesta qüestió.

La llei de l'eutanàsia del 2021 preveu, òbviament, i així ha de ser, que es pugui recórrer judicialment la resolució que doni la comissió de l'eutanàsia. Però la realitat, i l'experiència així ho indica, és que això acaba representant un termini molt llarg, molt feixuc i, per tant, acaba anant en contra de l'esperit de la llei perquè el que fa és donar un patiment afegit, en aquest cas als afectats i a les seves famílies.

Per tant, aquesta proposició de llei el que pretén són dues coses molt simples. La primera és que el procediment –que ja era abreujat, no era ordinari– sigui un procediment abreujat especial i que en teoria hagi de durar un màxim de vint-i-quatre dies. L'altra qüestió és que hi hagi una instància judicial única, en aquest cas el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i que, a més a més, no hi hagi opció de recurs, excepte, òbviament, el recurs d'empara del Tribunal Constitucional.

Jo, aquests dies, mentre preparava una mica aquesta qüestió, en la qual soc, i ho reconec, profà, he intentat empatitzar amb els qui esteu en contra de l'eutanàsia, com heu expressat fa pocs minuts en aquest faristol, o, per exemple, també la gent d'Units per Avançar, per dir «escolta'm, potser no tinc la veritat absoluta».

Reflexionant-ho, mirant-ho bé, entrant en el fons de la qüestió, ho sento molt, però no; puc respectar la vostra opinió, però no. I no, perquè l'eutanàsia és una llei, la que tenim en aquest moment vigent, molt garantista. I «molt garantista» vol dir

que, per començar, hi ha d'haver dues sol·licituds, la inicial i al cap de quinze dies una nova sol·licitud per estar segur que la persona així ho vol.

En segon temps, el que hi ha són dues avaluacions mèdiques per estar segurs que estem en el que es diu un «context eutanàsic», que vol dir que estiguem davant d'una malaltia greu i incurable o bé davant d'una condició incapacitant i que això vagi associat a un patiment molt alt de l'afectat. I, a més a més, que aquest afectat tingui plena capacitat per decidir o bé que així ho hagi expressat en el document de voluntats anticipades.

A partir d'aquí, en una tercera instància, hi ha d'haver l'acceptació del pacient. Després hi ha un control extern, que el fa la Comissió d'Avaluació i Garantia de la prestació de l'ajut a morir dignament de Catalunya, i després hi ha aquesta via judicial encara que parlàvem, que l'únic que demana aquesta proposició de llei és que sigui àgil, no augmenta els drets de la llei de l'eutanàsia, sinó simplement que aquesta via judicial, que hi ha de ser, però que sigui àgil. Perquè, si no, què ens trobem? Que va contra la persona i va contra els seus drets; una persona que al cap i a la fi, d'una manera reflexionada, d'una manera conscient, ha pres aquesta decisió tan personal i tan íntima, no?

I alguns dels grups que no hi esteu d'acord, sovint apel·leu als valors cristians. Doncs mireu, jo crec que no hi ha res més essencialment cristià que respectar els drets i les llibertats fonamentals com és aquesta de les persones, no? Perquè no és el mateix viure que estar viu –i això és molt important–; no és el mateix viure que estar viu.

I a més a més, parlàveu de suïcidis. El que hauríem d'evitar –i ho podem evitar amb una llei de l'eutanàsia ben regulada, com és el que pretenem– és el drama dels suïcidis a les residències de gent gran. I si no, parleu amb els professionals que s'hi dediquen: els suïcidis hi són i hi són d'una manera molt elevada. I això sí que és un drama, perquè impedeix que les famílies es puguin acomiadar adequadament dels seus éssers estimats.

I el diputat Fàbrega fa quinze dies, al Ple, quan vam votar la lectura única, deia una frase que a mi em va colpir –i crec que avui, doncs, també hi torna a ser ben vigent– que és que aquí el que estem decidint no és sobre la mort, sinó que és sobre com respectem la vida fins al final.

I acabo, vicepresidenta, amb un apunt final, i és que avui, evidentment, i afortunadament, s'aprovarà aquesta proposició de llei. Però si fóssim un estat independent, demà, doncs, ja estaria publicada i entraria en vigor i, en canvi, ara el que ens trobarem és que ha de tenir un periple al Congrés dels Diputats i, per tant, seguirem allargant aquest patiment que comentàvem de les famílies i dels afectats.

Per tant, és per qüestions també com aquesta, pel dret a morir dignament, que nosaltres defensem, Junts per Catalunya, un estat independent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Juli Fernàndez Olivares.

Juli Fernàndez Olivares

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, representants de DMD, benvinguts i benvingudes. Avui el que acabarà passant després d'aquesta aprovació és que des de Catalunya explicarem com volem que el final de la vida de gent que està en situacions molt complicades, doncs, pugui acabar quan han decidit que així ha de ser. El debat que tenim ara és la continuació del debat que hem tingut aquest matí o al revés. Aquest matí hem tingut un debat al voltant de la vida digna de persones que estan en situacions molt difícils i de les seves famílies, però pot arribar un moment en què les persones decideixin que ja està, que la seva vida no pot continuar d'aquella

manera i que després de passar per una sèrie, diguem-n'hi, de controls professionals i externs, doncs, arriben a poder exercir el dret a morir dignament.

Això és una cosa que crec que forma part de la vida, com mors, i que, afortunadament, des de fa pocs anys està regulat, perquè abans també passava i passava d'una manera poc digna, poc decent i molt dolorosa i molt dura per a les famílies. I si voleu, fem veure que no passava i que no existia, però passava.

Per tant, ara tens el dret a fer-ho, a fer-ho bé, però no del tot bé, perquè com hem pogut veure quan s'ha estat aplicant aquesta llei, doncs, hi han situacions en les que s'ha dilatat i que s'ha dilatat... I aquesta no era la voluntat de la persona que havia decidit que la seva vida ja no la volia seguir vivint d'aquella manera.

I, per tant, la proposta de llei el que fa és modificar aquesta llei, aquests mecanismes administratius i judicials per tal d'acotar en el temps aquests temps de dilació i que sigui ràpid. I no és res més que això.

I si tots i totes convenim que cal tenir tots els mecanismes per poder garantir a la gent que visqui dignament –i jo crec que aquest matí hem fet un pas que fa que el nostre país sigui més decent, garantint a gent que està en situacions molt dures que pugui escollir viure i que la seva família pugui viure també al màxim amb aquestes persones–, també és la nostra obligació, el nostre deure, si més no des del nostre punt de vista, poder garantir a la gent que ha decidit que la seva vida ja no la vol seguir vivint d'aquella manera que ho pugui acabar de la millor manera possible, de la manera més ràpida i amb el seu entorn, compartint aquella decisió i vivint-ho de la millor manera.

Per tant, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat i continuarem treballant a Madrid, al Congrés dels Diputats amb els nostres diputats i diputades i nosaltres defensant aquesta proposició de llei a la Mesa del Congrés. És el que a nosaltres ens agradaria que passés al nostre país. Per això ho presentem i el que farem és que acabi passant, encara que sigui treballant a un congrés d'un altre estat, on encara hi som.

Moltes gràcies a tots i totes, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, hi ha una forma de violència institucional que sovint passa desapercebuda, que és la crueltat burocràtica. Avui som aquí perquè el dret a morir dignament, una conquesta de la llibertat i de l'autonomia personal, està sent segrestat als despatxos judicials per motius estrictament ideològics.

Davant de les esmenes a la totalitat, no ens enganyem, vostès no ens venen a parlar de drets; venen a imposar el seu dogma a tota la societat. I vull començar per trencar el mite de la manca de garanties: s'omplen la boca parlant de garanties per emmascarar el que veritablement busquen, que no és una altra cosa que el bloqueig de l'exercici del dret. L'eutanàsia és la prestació sanitària amb més controls de tot el nostre sistema. La persona ha passat pel metge responsable, ha passat pel consultor i ha passat per una comissió independent. I el que volen no és seguretat jurídica; és una cursa d'obstacles infinita per qüestionar de manera indefinida als jutjats l'exercici del dret a morir dignament. Perquè vostès confonen el dret a la tutela judicial efectiva amb el dret a la dilació indeguda, que no és exactament el mateix.

Aquesta és una reforma, doncs, per garantir el dret a la justícia del titular del dret, perquè la justícia ho és més quan es fa amb celeritat. I aturar judicialment una eutanàsia amb aval mèdic no és un acte neutral; és, a la pràctica, crueltat judicial i una tortura de la dilació.

Per això proposem portar al Congrés aquesta modificació legislativa que pivota fonamentalment entorn a tres elements: instància única el Tribunal Superior de Justícia, perquè la dignitat no pot esperar en una llista de reproducció infinita de recursos. Terminis exprés, perquè una justícia que arriba quan la persona ja es troba en agonia no és justícia. I mesures cautelars sota control per evitar precisament que entitats externes, com les que acostumen a fer-ho, s'apropiïn d'una vida que no és la seva.

Vostès pateixen la paradoxa del fanatisme: t'obliguen a néixer i t'impedeixen morir amb dignitat, però es desentenen de tot el que passa entremig. Els importa la vida com a concepte abstracte, però els és absolutament igual com malvisquin les persones reals. Vostès parlen de protegir la vida, però el que volen de debò és segrestar la voluntat.

Davant del seu intent de control, cal recordar les paraules d'un dels pares del liberalisme polític, al que aquest matí..., jo ho dubto, eh?, però aquest matí vostès mateixos deien pertànyer, en John Stuart Mill, que deia: «Sobre ell mateix, sobre el seu cos i la seva ment, l'individu és sobirà.» Mill tindria molt clar el que votaria, sense cap mena de dubte.

Aquesta sobirania és la que volen destruir amb els seus recursos abusius. No acceptarem que el cos d'una persona malalta esdevingui un camp de batalla per imposar la seva agenda ideològica. Perquè el projecte no va de cuidar les persones; va de controlar els cossos. I, mirin, per això, precisament, volem protegir el dret a marxar en pau, sense jutges que arribin tard, sense tercers que s'apropiïn d'una vida que no els pertany. Catalunya no acceptarà més agonies forçades. Si una persona, lliurement i racionalment, ha sospesat i decidit el sentit de la seva vida, si ha demanat l'eutanàsia, s'hi pot estar a favor o s'hi pot estar en contra, naturalment, però mereix tot el respecte a la seva autonomia i a la seva llibertat ètica.

Per això honorem la Noelia i totes aquelles persones que han demanat marxar en pau. Blindem que la llibertat de triar el propi final sigui d'una vegada per totes efectiva i real.

La paradoxa del feixisme, en canvi, és cruel: t'obliguen a néixer, t'impedeixen morir amb dignitat i es desentenen absolutament de..., res més. Vostès volen desposseir la persona de l'últim espai de llibertat que li queda: el seu propi cos. I reclamar la dignitat i l'autonomia fins al final és, avui més que mai, el nostre millor acte de resistència. I entenc que siguin més de solució final que de mort digna, però no es pot dir que defenses la vida si ignores tot allò que permet viure-la amb dignitat.

Resulta evident, amb la mortalitat que deixen al seu pas allà on governen, que la protecció de la vida no és, ni de bon tros, la seva prioritat –ni tan sols la seva prioritat secundària–, siguin les afectades de càncer de mama com a Andalusia, sigui una dels milers de víctimes usuàries de centres residencials a la Comunitat de Madrid –víctimes de la inhumanitat del seu liberalisme a ultrança–, siguin víctimes de la inversió en tauromàquia a la Comunitat Valenciana en detriment dels sistemes públics d'emergència; que si hi ha alguna cosa que perjudica greument la salut humana, vegetal, animal i especialment la democràtica són vostès. Perquè, com deia el gran Antonio Machado, «hay mala gente que camina y va apestando la tierra».

Per la llibertat, per la sobirania individual i per la vida, que no és vida si no és digna, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda. Avui tornem a debatre sobre una qüestió que ja vam abordar en la presa en consideració d'aquesta proposició de llei i que té a veure amb una idea molt profunda, que és el dret a decidir sobre el propi cos i sobre la pròpia vida. I ho fem en un moment en què el debat ja no és sobre si aquest dret existeix –existeix, està reconegut, té garanties–; el que està en qüestió avui és si aquest dret es pot exercir de manera real o si, en canvi, queda bloquejat per mecanismes que acaben buidant-lo de contingut.

Per això, abans d'entrar en les esmenes a la totalitat, faré un recordatori molt breu: aquesta proposició de llei, per molt que ara vulguin aquí criticar-la i facin aquests discursos..., aquesta proposició no crea un nou dret, no modifica la llei d'eutanàsia, el que fa és corregir un problema concret que hem detectat en la seva aplicació, els retards judicials que poden allargar durant mesos o més d'un any l'exercici d'aquest dret. I quan això passa, el que hi ha no és un debat jurídic; el que hi ha és patiment –patiment físic, patiment emocional– i una situació que es degrada amb el temps. Per això, el que diem és que aquí el temps no és neutre. El temps és un element polític i allargar aquest procés és allargar el sofriment. En aquest context, això és el que aquesta llei vol evitar.

Les esmenes a la totalitat que hem sentit avui parteixen d'un desacord de fons amb aquest plantejament. Des del Partit Popular se'ns diu que cal protegir la vida per sobre de tot. I des de VOX encara més clarament se'ns diu que aquest dret no hauria ni d'existir. Però aquí hi ha una qüestió que és central: què vol dir «protegir la vida»? Per nosaltres, protegir la vida no pot voler dir obligar a viure en unes condicions que la pròpia persona considera indignes. La dignitat, ja ho hem dit, no es pot reduir a la mera supervivència. I això no és una idea nova; forma part d'una tradició de pensament que entén que la llibertat també inclou el final de la vida.

També han plantejat VOX i PP que la solució són les cures pal·liatives i nosaltres..., És evident; és evident que les cures pal·liatives hi han de ser –sempre–, i això no és incompatible amb el dret a decidir; és un fals dilema. Hi ha situacions en què el patiment no desapareix; hi ha casos en què aquest dret ha de ser de la persona. També s'ha de parlar dels riscos per a les persones vulnerables, però la llei ja garanteix de manera molt estricta aquests riscos, no? Informes mèdics, supervisió, comissions de garantia... El problema avui, el problema que es planteja no és de manca de garanties; el problema és que, tot i aquestes garanties, el dret pot quedar bloquejat.

Finalment, també se'ns diu que reduir terminis judicials posa en risc aquestes garanties. Jo crec que aquí cal ser rigorosos: les garanties no estan en els recursos judicials, estan en tot el procediment previ; i el que fa aquesta llei és evitar que aquest control judicial es converteixi en un mecanisme de bloqueig, perquè «protegir» no pot voler dir mai «substituir la voluntat» de la persona i perquè el dret a decidir sobre el propi cos no pot quedar sotmès a la voluntat de tercers ni a dilacions que a la pràctica acaben negant-lo.

Per això, clarament, nosaltres rebutgem aquestes esmenes a la totalitat que avui es presenten, perquè parteixen d'un plantejament que no compartim, un plantejament que situa l'Estat, que situa els tribunals o altres actors per sobre de la decisió de la persona. I nosaltres ho tenim clar: qui decideix és la persona, amb garanties, amb suport, amb responsabilitat, però decideix la persona. I el que ens toca avui no és discutir aquest dret, que ja està legislat; el que ens toca és garantir que sigui real i això és el que fa aquesta proposició de llei i per això continuarem defensant-la.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Sembla mentida que a aquestes alçades els partits esmenants no hagin assumit encara el que es pretén amb aquesta tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei. No va en contra de ningú; no va en contra de cap col·lectiu. És un dret fonamental per decidir com i quan volen posar fi al seu patiment.

Des de la nostra òptica política, el bloqueig que han intentat imposar el Partit Popular i VOX amb les seves esmenes no són discrepàncies polítiques. Mentre vostès parlen de procediments, hi ha gent que agonitza. Mentre vostès juguen a allargar terminis, hi ha persones que viuen atrapades en un dolor insuportable. Mentre vostès juguen a... –perdó. Volen que ni tan sols es tramiti aquesta proposta que precisament vol donar garanties i celeritat a aquests processos? Recordin, la Llei orgànica 3/2021 va establir que el procediment garantista per a la prestació d'ajuda a morir, amb intervenció de professionals i sanitaris i el control de les comissions de garantia i avaluació. El Tribunal Constitucional va confirmar que aquestes resolucions d'aquestes comissions, tant les favorables com les desfavorables, poden ser recorregudes per la via contenciosa administrativa.

El problema que identifica el text en la pràctica és que alguns d'aquests recursos s'han dilatat, cosa que genera patiment afegit a les persones que ja es troben en situació de sofriment greu, crònic i impossibilitant o de malaltia greu incurable. Per evitar-ho, proposen modificar la llei del 98 per introduir disposicions que configuren un procediment judicial en la forma més abreujada possible i que no es dilati més enllà de l'estrictament imprescindible per mantenir les garanties. L'objectiu d'aquesta proposició –i que subscrivim– és que el control judicial no es converteixi *de facto* en una prolongació involuntària de la vida contra la voluntat expressa de la persona.

No poden amagar-se darrere d'excuses burocràtiques ni poden escudar-se en discursos moralistes mentre condemnen persones a patir. El dret a morir dignament és un dret de llibertat. No obliga ni imposa res a ningú, simplement permet que qui ho necessita, qui ho demana de manera conscient, lliure i informada, pugui posar fi al seu patiment amb garanties; garanties que, per evitar arbitrarietats, establir protocols, protegir tant el pacient com els professionals sanitaris..., i, sobretot, celeritat.

Quina mena de societat som, si davant d'això, la resposta és «esperi's»? Quina mena de política és aquella que diu «ja ho veurem», «ja ho discutirem» o «ja ho ajornarem»? El que proposen el Partit Popular i VOX amb les seves esmenes de retorn és paralitzar-ho tot més temps del que sigui estrictament necessari. Són les vides de les persones i de les famílies que ho pateixen. I no me'n puc estar de dir-los-hi que apostar per la tramitació d'aquesta proposició de llei no és defensar la vida, sinó que és imposar el patiment. No es tracta d'obligar a ningú a morir; es tracta de no obligar a ningú a viure en condicions que ell mateix considera indignes. Aquesta és la diferència.

El dret a morir dignament –i ja ho vam dir en la nostra intervenció al passat Ple– és un dret fonamental de la persona. És la culminació lògica de la llibertat individual. I si podem decidir com vivim, com estimem, com treballem i com eduquem els nostres fills, per què no podem decidir com i quan posem fi al nostre patiment? El que vostès defensen és que la política pugui decidir que una persona ha de continuar patint, i això ni és ètic ni és humà, i des del punt de vista d'Aliança Catalana no és acceptable en una societat que es vulgui dir «lliure».

No podem convertir-nos en còmplices del dolor per inacció. Defensem la dignitat de la persona; defensem la llibertat individual, que inclogui el dret a decidir sobre el propi final. I ho dic amb tota la bel·ligerància del món: impedir la tramitació d'aquesta iniciativa és una irresponsabilitat. És donar l'esquena a la societat; és ignorar la realitat, ens agradi o no, i és voler imposar una visió única, rígida i insensible. Una persona que ha pres la decisió més dura de la seva vida ha de passar per

un laberint burocràtic gairebé kafkià durant mesos? Aquesta proposició de llei no promou la mort, promou la dignitat. Dona garanties jurídiques perquè ningú no la pugui manipular; dona celeritat perquè no es converteixi en un calvari administratiu; dona veu a la persona –ni al funcionari ni al jutge de torn.

Vostès no defensen la vida, defensen el poder de controlar les decisions dels altres, defensen el monopoli moral. Aliança Catalana no acceptem que es bloquegi el debat i no acceptarem que es condemni a esperar ni acceptarem que es negui el dret que cada vegada més societats reconeixen com a essencial.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar i té la paraula la diputada Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, en primer lloc, dir que faré la intervenció en nom del PSC i que Units per Avançar en aquesta matèria emetrà un vot diferenciat. I començo per donar la benvinguda a totes les persones de l'associació Dret a Morir Dignament, que avui ens acompanyen aquí en la sessió del Parlament, i també donar-los les gràcies per la seva feina, que tan incansablement fan treballant per la dignitat de les persones.

Bé, avui tanquem el procediment parlamentari d'aquesta proposta de modificació normativa, que serà traslladada, com s'ha dit aquí, al Congrés dels Diputats. I portem aquest debat aquí, al Parlament de Catalunya, encara que l'àmbit competencial, com he dit, és al Congrés dels Diputats, perquè cinc partits de vuit grups parlamentaris d'aquesta cambra hem decidit contribuir a millorar aquesta norma –que, per cert, fa cinc anys que va ser aprovada. I no només ens hem posat d'acord en què tocava parlar d'això, sinó que a més a més ens hem posat d'acord de com hem de fer-ho, no?

I hem presentat tots la mateixa modificació, dues modificacions: a la Llei orgànica 3/2021, del 24 de març, de la regulació de l'eutanàsia, i a la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. I no és molt habitual que passi això, que hi hagi aquest ampli consens en modificacions legislatives. Com el debat correspondrà fer-lo a una altra cambra –ja ho vam explicar en l'anterior sessió–, ho fem en lectura única, sense demanar les compareixences dels experts i expertes perquè no volíem deixar escapar, en qualsevol cas, l'oportunitat i el posicionament de Catalunya davant d'ajudar les persones que es poden arribar a trobar en una situació com la que va viure Noelia Castillo, que va haver d'esperar més de sis-cents dies –sis-cents dies– perquè un tercer va recórrer la resolució favorable a una petició d'ajuda a ser assistida.

Cada vegada que se senten arguments que diuen que les persones no tenen la capacitat cognitiva de decidir, com ha fet avui el Partit Popular o VOX, després de que la Comissió de Garantia i Avaluació encarregada precisament per aquest criteri hi ha volgut dir que sí, s'està menyspreant la voluntat individual de les persones regulada precisament en aquesta llei. I ja no parlem dels arguments que s'han utilitzat aquí per part del PP i VOX sobre el dret a la vida selectiu. Perquè, clar, és una incoherència en els seus discursos parlar d'un dret a la vida quan sembla ser que hi ha vides de primeres i de segones. Quan es tracta de bombardejar unes escoles que afecta nenes i que, per tant, a l'Iran han pogut morir civils, aquí són incapaços de posar-se en contra de la guerra d'Iran. *(Aplaudiments.)*

A més, el mes passat la periodista Máriam Martínez Bascuñán explicava molt bé el cas de la Noelia Castillo en un article, que es deia «La voz de Noelia». I es preguntava: per què, quan algú parla des del dolor, el seu judici s'interpreta com una incapacitat, i més si és en el cas de les dones? Aquest dolor que precisament la llei el contempla com un requisit per acollir-se, en l'article 5 de la llei de l'eutanà-

sia, abans s'ha dit, malaltia greu i incurable o un patiment greu crònic i impossibilitant. I per què és precisament aquest dolor el que s'utilitza contra aquesta veu que demana ajuda?

L'empatia és un exercici que des de la política intentem tenir molt present tots els que ens hi dediquem per posar-nos en la pell de les persones a les quals volem representar, però certament és impossible posar-se al cent per cent en el lloc de l'altra persona, no? I per això la llei deixa aquest marge de decisió únicament a les persones que viuen aquesta experiència, perquè és a elles a qui els hi correspon prendre en exclusiva aquesta decisió.

I això és el que avui estem proposant: que la persona que autònomament i capaçment va decidir –ha decidit– iniciar un camí en base a la seva pròpia experiència personal i situació vital..., no s'allargui més del necessari aquest patiment, i menys en nom de ningú, recordant que la darrera paraula li pertany únicament a la persona que en llibertat ha expressat el seu desig.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabades les intervencions, procedirem ara a les votacions.

El president

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament. En primer lloc, votem les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 105 vots en contra, 24 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

La proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament ha estat aprovada per 105 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de protecció i promoció de la salut mental infantil i juvenil a Catalunya

202-00070/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de llei *(remor de veus)* de protecció i promoció de la salut mental infantil i juvenil a Catalunya. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el Grup Parlamentari de Junts com a grup proposant per un temps màxim de set minuts *(forta remor de veus)*, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari –silenci, si us plau–..., en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

President, diputats, diputades... El Grup de Junts ve avui a presentar una proposició de llei que respon a una necessitat urgent com és la protecció i la promoció de la salut mental dels infants i joves de Catalunya, i per aquesta diputada, com a professional de la salut mental que he estat els darrers trenta-cinc anys, és un orgull poder presentar aquesta llei i en aquesta cambra.

Durant massa temps la salut mental ha estat relegada a un segon pla, és com la ventafocs de la salut. Encara avui molts infants i adolescents pateixen en silenci trastorns d'ansietat, de depressió, de conducta alimentària o situacions de malestar emocional que no són detectades ni ateses a temps. I això no és bo perquè, com deia Freud, les emocions no expressades no moren mai, són enterrades vives a dintre i surten més tard i de la pitjor manera. Estem en un moment on la salut mental està al centre del debat, inclús al Parlament hem creat una comissió d'estudi de la salut mental, perquè hi ha hagut un increment de patologies entre els joves i els nens alarmant, i no és d'estranyar perquè, per exemple, durant el confinament més dur, quan els adults sols podíem sortir al súper o a la farmàcia –se'n recorden?– els nens ni això, van estar reclosos a les seves llars més enllà del que podien suportar molts d'ells i més enllà del que nosaltres, els adults, haguéssim suportat.

Actualment tenim un 30,6 per cent dels joves que han tingut pensaments suïcides, un vint-i-sis per cent que s'han intentat suïcidar –cinquanta-tres joves ho han aconseguit–, però més enllà de les xifres mortals, hi ha realitats concretes, professionals i serveis saturats, aules amb alumnes fora de control, famílies que no saben com actuar a casa.

Permetin-me posar rostre a aquesta realitat. La Laia té catorze anys, alumna aplicada amb bones amistats, va començar a tancar-se en si mateixa. L'ansietat la paralitzava, va deixar de menjar amb normalitat i va començar a faltar a classe. La seva família va demanar ajuda, però la primera visita especialitzada va arribar quatre mesos més tard; quatre mesos per a un adolescent en crisi és una eternitat! I van ser solament quatre mesos, i no més, perquè la Laia va fer un intent de suïcidi –que afortunadament no va prosperar– i va ser entrada d'urgència.

El seu cas no és una excepció, és el reflex d'un sistema que arriba tard. I hi ha més casos que tots coneixem. Adolescents amb trastorns de conducta alimentària que han de desplaçar-se més de cent quilòmetres per rebre tractament especialitzat per manca de recursos al seu territori –sí, això passa a Lleida, eh? El noi, a damunt, falta molt a classe, cent quilòmetres, i és clar, ha de repetir curs. Una nena de tretze anys comença a patir assetjament a través de les xarxes socials, no rep suport especialitzat fins que la situació ja ha derivat en depressió i intents autolítics. I és que la salut mental, quan arriba tard, no és salut.

Perquè tot això es pugui arreglar presentem aquesta proposició de llei on es demana de situar la salut mental infantil i juvenil com una prioritat de país. No es tracta només de tractar el problema quan apareix, sinó de prevenir-lo, detectar-lo precoçment i garantir una atenció integral, accessible i amb equitat territorial, perquè no pot ser que l'accés als serveis depengui d'un codi postal. Però el més important és que posem el menor en el centre com a subjecte actiu i no merament passiu. Un nen que ha de poder rebre una informació clara i comprensible i per tant, ha d'haver professionals preparats per fer-ho. Un nen que té dret a accedir a unitats diferenciades per a persones adultes. Mirin, en molts llocs un nen de sis anys, sis anyets, amb un trastorn sever de la conducta alimentària que hagi de ser ingressat, no pot estar acompanyat sempre que vulgui dels seus progenitors, perquè és que a més és quan més ho necessita, i menys si els progenitors estan a cent quilòmetres, o hagi de compartir habitació amb adults, o si voleu, amb adolescents de setze anys, que per a un nen de sis *es lo mismo, vale*?

També no es garanteix el seu dret al joc o a l'escolarització, s'han de coordinar amb les escoles durant el període d'internament, o que l'espai no estigui preparat a la seva altura. De vegades no poden ni pujar ni baixar del llitet sols o asseure's al vàter. I per això i molt més, és necessària una llei separada d'una llei de salut mental feta per als adults. Hi ha massa diferències com perquè la salut mental infanto-juvenil sigui un capítol d'una llei més genèrica, de la mateixa manera que la Llei d'educació per a primària és diferent de la d'universitats.

Molts països ja es comencen a plantejar la necessitat d'una llei de salut mental infantil i juvenil pròpia, així que des d'aquest Parlament, diputats i diputades, podem fer història i ser pioners. No hi ha cap país que tingui encara una llei com la que avui presentem. La primera llei de salut mental infantil i juvenil pot sortir d'aquest hemicicle.

Diputats, avui portem aquí el somni de molts catalans. A partir d'ara, quan hi estarem treballant i esmenant, serà voluntat seva, sobretot, de fer que aquesta proposició de llei sigui forta, de dotar-la de diners, de recursos, de creure-hi; o de no fer-ho. Per això els vull recordar que cada nen i jove que troba ajuda a temps és un projecte de futur que no es trenca.

No seria just acabar sense donar les gràcies a tota la gent que ha fet possible que avui estiguem presentant aquesta proposició de llei. A la diputada Negre, que em va donar la idea i va plantar la llavor; a l'inestimable Jordi Fàbrega, que ha regat la idea i l'ha fet créixer –sense els teus coneixements, avui no estaríem aquí–; a la presidenta del grup, Mònica Sales, i a l'anteriorment president, l'Albert Batet, per creure en aquesta idea; als portaveus Salvador Vergés, Jeannine Abella, i naturalment, al Jordi Font i al magnífic equip d'assessors. I sí, a tots els meus companys. Ja és ben cert que de vegades som nans a espatlles de gegants, i jo avui em sento així. *(Alguns aplaudiments.)*

Moltes gràcies.

Ah! Recordeu la Laia que us he parlat al començament? Va escriure això als professionals que l'havien portat, i va dir: «Em volia morir. Creia que cap corda tindria la força per treure'm del lloc on estava tan enfonsada, però m'heu fet trobar dins meu una llarga escala de ferro.» Diputats i diputades, està a les nostres mans dotar a tots els nens i joves de la important escala de ferro que necessiten quan la necessitin i on la necessiten.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, intervindran la resta de grups parlamentaris per tal que puguin expressar llur posició. Ho faran per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, i en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats i diputades... Com molt bé ha dit la diputada Jové, avui al Parlament parlem de salut mental infantil i juvenil. Parlem sobretot si aquest país arriba a temps o arriba tard. Nombroses són les persones expertes que ens diuen que la salut mental és ara més que mai un problema de salut pública. I recordem que més que persones afectades pels trastorns mentals, com molt bé ha comentat la diputada Jové, també cal incorporar la gran demanda i la necessitat per poder donar resposta al malestar emocional.

D'altra banda, voldria deixar clara una qüestió, i és que aquesta llei no ens sembla malament, però tampoc ens sembla prou. No n'hi ha prou només amb una llei si després no s'aplica, i diputada Jové, vostè sap que compartim diagnòstic, compartim preocupació i compartim la necessitat d'actuar, però també creiem que cal fer-ho bé, i això vol dir, primer de tot, tenir una mirada més àmplia. Esquerra Republicana defensa una llei de salut mental per a totes les edats, no fragmentada, perquè la salut mental no comença als zero i s'acaba als divuit, és contínua al llarg de tota la vida, i per aquest motiu, a iniciativa d'Esquerra Republicana, en aquest hemicicle vam aprovar amb un ampli suport –el seu grup també n'hi va donar suport– l'encàrrec al Govern, la redacció d'un projecte de llei de salut mental i addiccions catalanes, perquè també ho recomanava i ho recomana l'OMS.

En aquest sentit, també creiem que cal que aquest debat no vagi desconnectat del que ja s'està treballant al Parlament. Cal també esperar a les conclusions de la Comissió d'Estudi de Salut Mental i Addiccions, perquè allà és on estem i escoltem el sector, els professionals, les entitats, les famílies i els especialistes. I fer una llei sense incorporar aquesta feina seria per nosaltres, almenys així ho veiem, una gran pèrdua i una oportunitat evidentment perduda. No podem, evidentment, legislar d'esquenes al sector.

Dit això, i entrant una mica en el contingut de la proposta, s'està posant molt el focus en la llista d'espera del CSMIJ i sí, és un problema, però el problema real per nosaltres és un altre, és si no reforcem la prevenció i la promoció sempre arribarem tard. La clau és actuar abans –a la família, a l'escola, al lleure, a la comunitat–; si no fem això, continuarem tenint llistes d'espera i, evidentment, serà difícil de revertir. També es parla de crear una xarxa de salut mental infantil i juvenil. No cal crear una xarxa nova, cal fer funcionar millor la que ja tenim. Catalunya és referent en aquest model i crec que està bé que ens ho diem i ens ho diem aquí, el que fa falta és reforçar-la, millorar la seva coordinació, dotar-la de millors recursos econòmics i, sí, de més professionals també. I el mateix passa amb l'estructura, no necessitem més comissions, necessitem fer efectiu el que ja està acordat i ja tenim. Tenim un pla director de salut mental i un pacte de salut mental interdepartamental, fem-lo vinculant, fem-lo realitat.

També volem alertar sobre les ràtios, fixar ràtios sense garantir professionals és generar una expectativa que no es complirà. I per això creiem que cal incorporar una mirada més actualitzada. La salut mental no es resol només des de la consulta. Calen nous rols professionals, equips interdisciplinaris, més treball comunitari... També trobem a faltar una mirada més àmplia dels entorns. La vida dels infants no només passa en l'entorn escolar –on és el lleure?, on és la infància protegida?, on són els serveis socials?– i creiem que, a grans trets, hi han tres idees que s'han d'incorporar en aquesta iniciativa que vostès avui ens porten: la primera és que la salut mental és un dret i no és un privilegi; la segona és que el codi postal no pot determinar el benestar emocional, i la tercera és que no podem tractar només símptomes, sinó que hem d'anar a les causes.

I per acabar, el que no hem acabat tampoc d'entendre i no compartim és tallar aquesta atenció als divuit anys. Ens cal garantir una continuïtat de l'assistència fins als vint-i-cinc anys, amb una transició segura, perquè, si no..., és l'edat més complicada i massa sovint és la que necessita respostes i és on tallem. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I ja acabo, president. A nosaltres ens agradaria dir que aquesta llei serà bona si és realista, si és aplicable i si posa la prevenció i la promoció en el centre i que, evidentment, la salut mental no pot ser només una prioritat en el discurs, sinó que ho ha de ser en tots els fets.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputada Jové. Vostè recordarà que, fa qüestió d'un any, en aquest plenari vam debatre la conveniència de posar en marxa una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions, que venia ja de la passada legislatura. I en aquell debat el nostre grup parlamentari ja va expressar que, lamentablement, la salut mental i les addiccions són les grans oblidades del sistema sanitari i també del sistema social. Vostè les ha anomenat –penso que encertadament– com la Ventafocs. I, en canvi, necessita d'un model coordinat i integrat d'aquests dos departaments i també de la implicació de la res-

ta de departaments de la Generalitat. I, en el cas que ens ocupa, el Departament d'Educació té un paper essencial.

Tenim al davant un problema, que any rere any veiem com s'incrementen els diagnòstics per algun problema de salut mental en els majors de quinze anys –per exemple, les addiccions a les pantalles és una preocupació de pares i de famílies–, i pensem que cal donar una resposta a aquestes situacions i a les necessitats que es generen. La prevenció de la salut mental requereix d'estratègies transversals, que s'apliquin des de la infància fins a l'envelliment. I és obvi, i estem d'acord amb vostè, que tot lo que té a veure amb els infants i els joves ha de tenir una actuació adaptada.

I la prevenció i la detecció precoç són bàsics per arribar al diagnòstic i poder encarar l'abordatge des de que els nens són petits. Que no existeixi un diagnòstic i tractament dels problemes de salut mental en nens i en joves és obvi, un, que condiciona el seu futur i, dos, que té conseqüències negatives, perquè disminueixen les seves oportunitats educatives i professionals i també augmenta el patiment de les famílies, que moltes vegades no saben o no poden, o les dos coses alhora, abordar aquestes situacions si no reben acompanyament.

També volia dir-li, diputada Jové, que la majoria de les qüestions que tenen a veure amb la salut mental i les addiccions compten amb un consens m'atreviria a dir que quasi unànime en aquest Parlament, però també a nivell científic. Saben que les societats científiques manifesten la seva preocupació davant de l'increment de casos i ens alerten que el suïcidi, la màxima expressió de lo que estem parlant, és la primera causa de mort no natural en els adolescents. Per tant, penso que tots sabem on estan les mancances del sistema d'atenció a la salut mental i a les addiccions: la realitat del dia a dia en els diferents nivells que conformen una atenció integral, des de la primària, passant per l'especialitzada, l'hospitalària i fins i tot sociosanitària, no?, que són aquestes llistes d'espera estructurals, eternes, per una visita al psiquiatre o al psicòleg, o per accedir a una plaça residencial o hospitalària. O sigui, un patiment per a la persona malalta i també per a les famílies.

També li he de dir que al Grup Parlamentari Popular ens vam plantejar la conveniència o no de donar suport a la iniciativa, perquè teníem dubtes de si lo que calia era portar una llei específica per cada col·lectiu de persones –en aquest cas, serien els infants i els joves– o si un pla estratègic seria més adient. Però, miri, arribat aquest punt, com lo que és obvi és que calen actuacions i també és obvi que, si finalment la llei s'aprova i no té dotació econòmica, no compta amb recursos humans suficients i sense reorganització de l'estructura, la iniciativa quedarà en una declaració d'intencions molt bona, però no hi haurà una translació a la realitat i, per tant, sense solucions a les mancances i les necessitats.

Per acabar ja, senyor president, penso que cal fer el primer pas, que és treballar aquesta proposició de llei que vostè, diputada Jové, ens presenta, i després cal exigir el segon pas. I el segon pas és exigir a qui té responsabilitats de govern, a qui governa, que prioritzin i que esmercin tots els esforços en allò que és realment important, que és la salut mental dels nens i dels joves i que, per tant, deixin de gastar en despeses supèrflues que no serveixen de res.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien, gracias, señor presidente. Presentan hoy una proposición de ley que, bajo la apariencia de proteger la salud mental infantil y juvenil, esconde graves carencias e incoherencias y, sobre todo, una desconexión alarmante con la realidad que

viven miles de familias catalanas. Nadie en esta cámara puede negar que la salud mental de nuestros jóvenes es uno de los mayores desafíos de nuestro tiempo. Ansiedad, depresión, trastornos de la conducta y adicciones están creciendo a un ritmo exponencial.

Sin embargo, esta proposición de ley no afronta las verdaderas causas del problema ni ofrece soluciones eficaces. Al contrario, parece diseñada para esquivar sus responsabilidades y perpetuar errores en políticas sanitarias que ustedes llevan años secundando. En primer lugar, debemos hablar con claridad sobre la saturación de nuestros servicios sanitarios. Nada de lo que se propone aquí puede llevarse a cabo con la situación deplorable en la que se encuentran los servicios sanitarios en Cataluña. No en vano sufrimos listas de espera interminables en atención psicológica y psiquiátrica infantil. Los profesionales están desbordados, los recursos son insuficientes y las familias desesperan.

Y, sin embargo, ustedes se niegan a abordar uno de los factores que más presión genera sobre el sistema: la inmigración ilegal y descontrolada. Una presión asistencial que seguirá aumentando gracias a que ustedes han dado luz verde, junto con el Partido Socialista, a la aprobación de la ley de asistencia sanitaria universal y que resulta que es universal únicamente para los que llegan a España dando una patada en la puerta y es criminal para los que llevan años esperando y toda una vida pagando. No se trata de criminalizar a nadie, sino de reconocer una realidad evidente: cuando se permite la llegada masiva de personas sin planificación ni recursos adecuados, los servicios públicos se ven inevitablemente tensionados y los más perjudicados son precisamente ellos, los más vulnerables: los ancianos, los niños y los adolescentes. Negar esta relación no es solidaridad; es una completa irresponsabilidad.

En segundo lugar, encontramos otro obstáculo grave: falta de profesionales sanitarios. Cataluña necesita urgentemente psicólogos, psiquiatras, terapeutas y personal especializado, pero, en lugar de facilitar su incorporación, ustedes levantan barreras ideológicas. La imposición del catalán como requisito excluyente está provocando que muchos profesionales cualificados opten por trabajar en otras regiones de España o incluso en el extranjero. El resultado es devastador: plazas vacantes, equipos incompletos y una atención cada vez más precaria, donde los socialistas y ustedes abren la mano a homologaciones de títulos extracomunitarios con una más que dudosa formación en muchos casos. ¿De qué sirve aprobar leyes grandilocuentes si luego no hay médicos ni especialistas bien formados para aplicarlas? Para ustedes la ideología y la lengua están por encima de la salud, y el resultado es una calidad asistencial que ha caído en barrena en Cataluña.

Y, en tercer lugar, no podemos ignorar la alarmante laxitud en materia de drogas, especialmente en relación con el cannabis. Las políticas impulsadas y toleradas por fuerzas como Junts, junto con los socialistas o los comunistas, han contribuido a normalizar su consumo entre los jóvenes. Se ha transmitido la falsa idea de que se trata de una sustancia innocua, cuando la evidencia científica demuestra todo lo contrario y así lo señaló la jefe del Servicio de Psiquiatría Infantojuvenil del Clínic en una comparecencia en este Parlamento. El consumo de cannabis en edades tempranas está directamente relacionado con el aumento de trastornos mentales graves: psicosis, esquizofrenia, ansiedad severa y deterioro cognitivo. Cada vez más especialistas alertan de esta conexión mientras ustedes miran hacia otro lado o, peor aún, legitiman esta deriva. ¿De verdad creen que pueden proteger la salud de nuestros jóvenes sin afrontar el problema del cannabis? ¿De verdad piensan que basta con burocracia y más propaganda institucional mientras colocan fumaderos de marihuana por todas las ciudades o centros de venopunción al lado de colegios, como han hecho ustedes en Les Corts o en Guinardó?

Mire, esta proposición de ley nace coja, porque evita los temas incómodos. No habla del control migratorio ni elimina la barrera lingüística que expulsa al talento

sanitario y no combate con firmeza el consumo de sustancias que dañan gravemente a nuestra juventud. Desde VOX defendemos una alternativa clara: reforzar los recursos sanitarios priorizando a los españoles, garantizar que cualquier profesional cualificado pueda ejercer sin imposiciones ideológicas y aplicar políticas firmes contra el consumo de drogas que están destruyendo el futuro de los jóvenes. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

La salud mental –y termino, señor presidente– no puede ser rehén de sus agendas políticas ni de sus dogmas identitarios. Es una cuestión de responsabilidad, de sentido común y sobre todo de compromiso real con las familias, unas familias a las que ustedes llevan décadas abandonando. Por esta razón, nuestra aprobación a esta ley quedará relegada a que se aprueben las enmiendas que presentaremos.

Muchísimas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, crec que no és la primera vegada que tenim un debat sobre la salut mental en aquest Parlament i –l'hi dic de veritat, l'hi dic de veres– a veure si aquesta vegada va la vençuda. Ho dic perquè un té la sensació que els debats sobre la situació de la salut mental, especialment d'infants i joves a Catalunya, es van succeint i és una mica com el dia de la marmota en aquest Parlament, perquè la veritat és que fem molts debats, arribem a moltes conclusions, però no canvia res i, per tant, tant de bo aquesta llei serveixi perquè això sigui així.

Perquè, mirin, després de la pandèmia –preparant la intervenció, ho repassava–, de fet, el president Aragonès va demanar un ple específic per discutir la situació de la salut mental a Catalunya, especialment també d'infants i joves. De fet, va participar, crec recordar, l'entitat Obertament també, i es traslladava una situació que s'havia empitjorat moltíssim de la situació de salut mental, amb casos concrets i jo, crec recordar, en aquell debat vaig citar el cas també d'una noia de Lleida que tenia un trastorn de conducta alimentària i que s'havia acabat suïcidant, i parlàvem sobre la necessitat d'abordar aquest tema. Bé, han passat cinc anys, tres consellers de tres partits o tres consellers i conselleres, en aquest cas, com a mínim des del 2021..., tres consellers de tres partits polítics, de Junts, d'Esquerra Republicana i el Partit Socialista, i estem on estàvem. Estem on estàvem, que és que no estem millor. De fet, estem pitjor.

I, per tant, crec que hauríem de ser tots conscients i totes conscients d'això. Ho dic perquè també anem generant debats que generen expectatives, però després, a l'hora de la veritat, això al carrer no es nota. I no entraré –perquè crec que ho han fet tots vostès i que evidentment també ho hem fet a bastament– en les temptatives de suïcidis en infants i joves. Evidentment, també les taxes de suïcidi, que no només afecten els joves, eh?, que també tenim, per exemple, en aquest cas, en persones grans –especialment de sexe masculí–, les autolesions, els trastorns de la conducta alimentària. Vull dir que és evident que tenim molts problemes amb els nostres infants i joves.

Sí que crec que fora bo que cada vegada que tenim aquest debat sobre la salut mental no l'abordéssim en abstracte. És a dir, existeix nombrosa literatura sobre els condicionants socials de la salut. Ho dic perquè és difícil fer aquest debat sense tindre en compte, per exemple, el que passa i el que denuncien algunes plataformes de mestres sobre alumnes que no poden acabar el curs perquè són desnonats i desnonades. És a dir, per tant, aquests debats només a l'abordatge sobre la salut mental, com si, de cop i volta, els nostres infants i joves..., que evidentment hi ha impactes que no teníem en el passat, per exemple, les xarxes socials, evidentment, les noves tecnologies, que s'han d'abordar, però com si visquessin en una espècie de campa-

na, que no els hi afecta la situació econòmica i, evidentment, la que viuen a casa seva, per exemple, i, evidentment, especialment amb l'accés a l'habitatge, no?

I entrant també a les propostes que fan, mirin, jo crec que hi ha un debat que hem d'obrir, i que és evident que l'hem d'obrir i que cal valentia per obrir-lo. Podem seguir insistint que calen més, en aquest cas, psicòlegs clínics i, evidentment, s'han de dotar els centres de salut mental d'infants i joves de psicòlegs clínics, però tots i totes sabem que no n'hi ha prou i que, fins i tot trigarem molts anys, si d'una vegada per totes comencéssim, en aquest cas, a disposar de nombrosos psicòlegs clínics..., trigarem molts anys a poder resoldre aquesta situació; i per tant, calen solucions imaginatives.

Nosaltres, humilment, també les vam posar damunt de la taula en el seu moment des de l'Ajuntament de Barcelona. Ho estem fent ara des de la diputació, que és, per exemple, en aquest cas el psicòleg gratuït sense cita prèvia per abordar situacions de malestar emocional que poden acabar més endavant amb patologies de salut mental, però que no necessàriament, i que a Barcelona es va demostrar útil al seu moment. És una qüestió que hem plantejat –quan parlàvem dels tres consellers– a tres consellers de diferents colors polítics: mai ens n'hem sortit. I no a través de lleis, sinó també amb la negociació pressupostària, que és quan realment moltes vegades les coses també es poden fer realitat. Perquè és evident que calen lleis, però la llei més important d'aquest país és la dels pressupostos, i no ens n'hem sortit mai.

De fet, també hi ha una altra qüestió que vostès aborden a la llei i que nosaltres compartim: la creació d'un telèfon específic per a la prevenció del suïcidi. Està molt bé. A Barcelona el vam posar en marxa. Ho vaig intentar amb el conseller Argimon. No va haver-hi manera. La resposta que ens van donar és que la via era el 061. Nosaltres ja vam explicar que el 061 és una altra cosa. Que una cosa és, evidentment, abordar una situació d'un suïcidi en curs des d'una situació d'emergència, però que la prevenció, l'acompanyament, l'acompanyament als amics, l'acompanyament a les famílies... Si és que no ens ho hem inventat nosaltres; ja existeix, i el va posar en marxa, en aquest cas també, l'associació del Telèfon de l'Esperança. És una iniciativa que funciona.

Per tant, jo crec que hi han propostes positives. Espero que les puguem treballar també en el tràmit parlamentari. Però que d'una vegada per totes, sobretot, espero que la situació de com abordem la salut mental des de la sanitat pública a Catalunya comenci a canviar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; normalment aquest debat el portaria el diputat Xavier Pellicer, però en aquesta ocasió me'n faré càrrec jo. Començaré amb una pregunta: als diputats de Junts, del PP i de VOX els preocupa la salut mental, la depressió, l'ansietat en els infants i els joves, quan?, els dies senars? Perquè ahir, que era parell, van votar en contra de la pròrroga de lloguer, i fa uns mesos votaven en contra que es puguin trossejar habitacions per apujar el preu el triple; per tant, no els crec. Perquè si els importés la salut mental els importaria el dret a l'habitatge, que és el que es diuen «condicionants socials», que no ho són tot, però que són el que explica majoritàriament que tinguem una epidèmia de salut mental entre els joves i entre els no tan joves. Perquè això d'anar allargant les edats fins als trenta-cinc anys ja, que diuen que som joves, només respon a la precarietat en la que vivim moltíssimes persones.

«Efectes de la inseguretat i inassequibilitat residencial en la població general a Barcelona», publicat a l'Acadèmia de Medicina de Nova York. Aquest: «En conclusió, el problema de la inseguretat i l'assequibilitat de l'habitatge a l'Estat espanyol és un problema de salut pública que afecta especialment els llogaters i que té especials afectacions a la salut.» Aquest altre: «Inseguretat residencial i salut», Consorci Sanitari de Barcelona, i Agència de Salut Pública: «Les persones amb inseguretat residencial pateixen més estrès psicològic, ansietat, depressió i suïcidis. Demostren nivells elevadíssims de mala salut mental en risc de ser desnonades fins a nou de cada deu, una xifra sis vegades superior a la de la població general.»

«Impacte de la inseguretat residencial en infants»: «Presenten nivells alarmants de salut mental deu vegades superior els infants que la població general. A Barcelona, quatre de cada deu persones afectades per un desnonament són menors d'edat.»

«Emergència habitacional, pobresa energètica i salut», signat, entre d'altres, pel Consorci Sanitari, l'Agència de Salut Pública i la PAH: «Nou de cada deu persones presenten mala salut mental. Aquelles que venen pel lloguer presenten pitjor salut mental que les que venen per temes d'hipoteca o subministraments. Pel que fa als infants, 45,8 per cent de les nenes van empitjorar.»

Seguim. Com s'expliquen que quasi la meitat dels adolescents declari haver tingut problemes de salut mental? No ho relacionen amb que molts hagin de dormir amb les sabates posades quan envien la policia a desnonar les seves cases? No creuen que viure amb l'angoixa de que et facin fora de casa genera ansietat? No creuen que guardar les teves coses a l'escola, després de que t'hagin fet fora i t'hagin recollocat a una habitació amb tota la teva família, alguna cosa t'afecta? No creuen que no saber on viuràs l'any que ve, que sentir que no has complert amb el mínim, que és ser independent i tenir un sostre segur, genera una tristesa insondable? No s'ho expliquen? Com creuen que es soluciona?

Perquè els psicòlegs poden ajudar en moltíssimes coses, però també podríem tractar els problemes d'arrel. Perquè, per molt que l'hi expliqui una vegada i una altra a un psicòleg, no pot solucionar el que no fan vostès en la política, al Parlament i al Congrés. Això no ho soluciona explicar-ho una vegada i una altra: vint-i-un mil adolescents en aquest país prenen antidepressius. Saben què passa quan parlem de condicionants socials i salut mental? Que els antidepressius només es converteixen en una anestèsia; són una forma d'anestèsia del dolor –punt. Per això en tenim uns nivells elevadíssims. L'augment de la depressió i l'ansietat entre els joves hauria de ser el major indicador del fracàs del món en què vivim i, especialment, del fracàs de les seves polítiques. Per tant, em sembla d'una cara dura impressionant venir avui aquí a fer grans discursos, com si estiguessin als jocs florals, fingint que no es va fer lo que es va fer ahir, que és negar a milers i milers de famílies i de joves que tinguin una mica més de tranquil·litat respecte del seu lloguer.

Perquè, entre un jove com el Txema, professor, i fons d'inversió, escullen els fons d'inversió. Després veiem notícies: setanta per cent dels menors de trenta-quatre anys –que els hi diuen «joves»– viuen amb els seus pares. Mirin, jo me'n recordo del que teníem..., o sigui, de ma mare quan tenia trenta-quatre anys. Amb trenta-quatre anys ja no som joves: som precaris. Però com creuen que es senten? Perquè jo ahir parlava amb un amic, amb el Manu, que havia entrat la pròrroga a darrera hora –ja té un fill, el Pablo– i tenia por d'entrar a la pròrroga perquè pensava que si li tombaven –que era una cosa bastant a pressuposar– potser no li renovarien precisament el contracte per intentar exercir el seu dret. Així és com es viu en aquest país: amb por; així és com viuen els joves en aquest país: amb por. I espero –espero de veritat– que això els hi passi factura. Espero que els hi passi factura i que no els voti ningú que en aquest país hagi de pagar un lloguer.

Perquè, quan s'entra en un pis on desnonaran algú, saben què és el primer que es fa? El primer que es fa és comprovar que no s'ha suïcidat. I després, saben què es fa? Es bloquegen les finestres perquè no es salti. Això és el que està passant en aquest

país. Per tant, jo els hi agrairia que quan vulguin parlar de salut mental parlin també d'indicadors socials, parlin també d'habitatge i deixin de deixar-se assessorar per aquells que cobren una morterada i que pràcticament no treballen. Només han de passar les factures a final de mes, però que després diuen que si aquí es baixa mitja hora la jornada laboral o si s'apuja una mica el salari mínim, llavors viurem en filocomunisme. Perquè estic una mica cansada del vassallatge en la política. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Fins aquí.

A la germana de Carlos Quero li poden dir que vingui al Sindicat de Llogateres, que l'ajudarem.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Malauradament, els darrers anys, i especialment després de la pandèmia, hem viscut un auge de les malalties vinculades a la salut mental infantil i juvenil. Es calcula que entre el deu i el vint per cent de la població menor de divuit anys pateix alguna alteració –ansietat, depressió, autolesions, addiccions, trastorn de conducta, trastorn alimentari, la llista és molt àmplia–, però només el 5,7 per cent d'aquests menors són atesos pels centres de salut mental juvenil. Les seves llistes d'espera oscil·len entre un i tres mesos en cas de ser primera visita, amb intervals d'un mes i mig a les posteriors. Alguns estudis sentencien que més d'un terç dels joves que necessiten ajuda no la reben de manera adequada. El fet de no tenir una primera valoració de forma àgil que permeti iniciar les teràpies o tractaments ràpidament pot agreujar els símptomes del pacient, i, en casos greus de depressió o conducta de suïcidi, aquest impàs pot suposar la diferència entre la vida o la mort.

Molts menors creixen en famílies amb problemes econòmics, de salut mental, d'addiccions, de violència domèstica, però també hi ha altres detonants externs: assetjament escolar, problemes amb els amics, agressions sexuals, pèrdua de la feina... Si a això hi sumem la sobreexposició tecnològica i l'isolament que se'n deriva, tenim el còctel perfecte perquè molts menors desenvolupin algun tipus de trastorn. La manca de recursos humans en aquest àmbit impossibilita descongestionar el servei. Els centres de salut mental juvenil estan col·lapsats per la insuficiència de professionals i recursos i per l'augment també substancial i frenètic dels possibles usuaris. A aquesta manca d'efectius hem d'afegir-hi la desatenció que pateixen determinades zones del país. El desequilibri territorial en l'àmbit sanitari genera indefensió a una part de la població catalana, que no té les mateixes oportunitats malgrat que tributa com la resta del país.

Les visites als centres d'atenció primària per a salut mental en menors han augmentat un vint-i-vuit per cent en només un any. Això no és més conscienciació; això és més patiment real. Catalunya ha incrementat la inversió en polítiques socials i sanitàries els darrers anys, però la pressió assistencial ha crescut més ràpida que no pas els recursos: falten professionals especialitzats, falten places de formació MIR en psiquiatria infantil i falta destensionar agendes perquè els equips puguin visitar amb més deteniment. No es pot reduir el temps de les visites davant la complexitat creixent dels casos observats. La sanitat mental ha estat històricament la germana pobra de la sanitat física –la «ventafocs», deia la diputada Jové. L'infrafinançament crònic que pateix impossibilita una atenció de qualitat als usuaris afectats, que, a més a més, són vulnerables.

L'arribada massiva d'immigrants amb nul·la capacitat econòmica és també un factor amplificador d'aquest fenomen. La probabilitat de problemes de salut mental és quasi el doble en classes socioeconòmiques baixes. Sumem-hi els possibles traumes migratoris, la pobresa, l'exclusió, les barreres lingüístiques i culturals. Els MENA, per exemple, tenen una prevalença de trastorns mentals significativament

superior per violència, separació familiar i adaptació. Molts d'ells aconsegueixen tracte preferent per part de l'Administració en els protocols, col·lapsant encara més el servei per als joves catalans afectats; i, no, no és que vulguem atribuir la culpa als immigrants com a individus, però sí als polítics que, en un acte flagrant d'irresponsabilitat, van obrir les portes de bat a bat a la immigració sense planificar-ne les conseqüències i sense repensar els serveis públics del país.

Des d'Aliança Catalana votarem a favor d'aquesta proposició de llei perquè els nostres joves no poden esperar més, però no ens podem estar de denunciar que altra volta Junts es nega a anar al moll de l'os. Potser perquè, igual que els socialistes i Esquerra, vostès també han contribuït activament a convertir els hospitals, els ambulatoris i els centres de salut mental infantojuvenils en un servei d'acollida universal i sense límits, sabent que qui en pateix les conseqüències i qui en paga els plats trencats som els catalans, en aquest cas els infants i adolescents. O blindem l'estat del benestar i garantim bons serveis als contribuents o fundem una ONG, però tot alhora em sembla que –ja ho veuen– no pot ser.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avui abordem una qüestió que sens dubte interpel·la el conjunt de la societat: la salut mental i, especialment, la salut mental dels nostres infants i dels joves. Les dades que tenim sobre la taula no ens poden deixar indiferents. En els darrers anys, i de manera molt accentuada arran de la pandèmia, hem assistit a un increment sostingut dels problemes de salut mental també en la població infantojuvenil. Segons l'enquesta de salut de Catalunya, els..., i les joves que viuen en entorns socioeconòmics més vulnerables tenen més del doble de risc de patir problemes de salut mental que aquells que viuen en ambients més afavorits. Aquesta realitat no només ens parla d'un problema de salut, sinó que també ens parla d'un repte social, educatiu i d'equitat. Per tant, sí, estem davant d'un repte majúscul i, sí, cal actuar.

Però també és important dir-ho amb claredat: Catalunya no parteix de zero, i això és rellevant, perquè ens permet construir sobre bases ja sòlides que tenim al nostre país. Catalunya disposa d'un instrument clau iniciat la legislatura anterior, com és el pacte nacional de salut mental, que representa un consens ampli de país i que defineix un model comunitari integral centrat en la persona, amb una atenció especial als infants i als joves. Aquest pacte estableix línies estratègiques molt clares, com la promoció del benestar emocional, la prevenció, la detecció precoç, la reducció de les desigualtats territorials i socials, i la coordinació entre diferents àmbits. I el més important: no és només una declaració d'intencions, sinó un marc que ja s'està desplegant amb actuacions concretes arreu del territori.

Parlem, per exemple, dels programes de benestar emocional a les escoles, que impliquen a docents, alumnat i famílies; del desplegament d'iniciatives com «Escoles resilients»; dels nous programes d'educació emocional, tant a primària com a infantil; de serveis d'atenció immediata com el programa «Obro feel», que ja ha atès a milers de joves, o de les campanyes de sensibilització per combatre l'estigma respecte a la salut mental.

El pacte també preveu el reforç de la xarxa d'atenció per poder donar una resposta més integral, comunitària i equitativa amb una millor coordinació entre els serveis i adaptada a les necessitats de la població. Parlem d'una governança interdepartamental que implica diferents departaments, com Presidència, Salut, Educació, Drets Socials, Justícia i altres àmbits, amb espais que ja existeixen de coordinació estable i participació del tercer sector i de les persones usuàries.

I parlem, igualment, de polítiques específiques en àmbits que han aparegut en els darrers anys, com per exemple el benestar digital, que ja s'està abordant de manera transversal i preventiva. Tot això ens indica que el camí ja està iniciat i que el repte que tenim en l'actualitat és continuar consolidant i reforçant aquest desplegament, amb coherència, recursos i continuïtat.

En aquest sentit, des del nostre grup també volem posar en valor la feina de la Comissió d'Estudi sobre la Salut Mental i les Addiccions que s'està desenvolupant actualment i que ve de la legislatura anterior. Considerem que aquestes conclusions de la comissió, que es presentaran properament i que són fruit d'anys de treball i d'escolta, han de poder orientar els propers passos en aquest àmbit, amb una visió global basada en l'evidència i el consens, i garantir així que tota la feina que s'ha fet i que s'està fent en l'actualitat a la comissió tingui una translació efectiva en les polítiques públiques que es facin des d'aquest Parlament.

Des del nostre grup parlamentari compartim, òbviament, plenament la preocupació que motiva aquesta proposició de llei i la necessitat d'actuar amb determinació davant d'aquesta realitat. Però, ara bé, també creiem que aquesta acció ha de respondre a una mirada global, integrada dins del sistema de salut públic i de les polítiques públiques. Una mirada que tingui en compte totes les etapes del cicle vital, que reforci la coordinació entre serveis i que eviti possibles fragmentacions en l'abordatge d'un problema que, per definició i com hem pogut veure, és transversal.

Per aquest motiu, nosaltres, doncs, òbviament, afrontem aquest debat amb una voluntat constructiva, entenent que el treball en ponència que surti d'aquesta proposició de llei serà un espai rigorós, útil, per escoltar els i les professionals i els actors implicats, compartint diagnòstics i avançant cap a solucions sòlides, tenint sempre en compte el marc que ja tenim a Catalunya, com és el pacte nacional de salut mental i les conclusions que es treguin de la comissió d'estudi. Des del nostre grup participarem amb esperit de diàleg i amb voluntat de contribuir a construir propostes que donin resposta a totes les etapes vitals i garanteixin una acció integral al llarg de tota la vida. Perquè, en definitiva, creiem que el nostre objectiu ha de ser clar: garantir que totes les persones, i òbviament també els infants i els joves, tinguin accés a una atenció en salut mental de qualitat, equitativa i adaptada a les seves necessitats dins d'un sistema de salut públic fort, integrat i orientat al benestar de tota la vida.

El president

Acabat el debat, atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, no farem cap votació i aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre les actuacions en la prevenció i l'extinció d'incendis forestals

300-00292/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les actuacions en la prevenció i extinció d'incendis forestals. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral i Olivé

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Fa uns anys els experts ens parlaven dels incendis del futur i lamentablement avui ja són aquí.

Catalunya s'enfronta a un escenari radicalment diferent del de fa només unes dècades. El canvi climàtic està accentuant fenòmens extrems: sequeres més llargues,

ventades més extremes, episodis de calor més intensos. I això té conseqüències directes en el comportament del foc. Incendis més intensos, més ràpids, més imprevisibles. Ja no parlem d'incendis convencionals, sinó què parlem d'incendis de sisena generació, dels grans incendis forestals com els que hem vist en els últims anys a la Jonquera, Santa Coloma de Queralt, el Pont de Vilomara o, el juliol passat, a la Segarra i a la Noguera, entre altres.

I malauradament, també hem vist les conseqüències d'aquests incendis, la més important la pèrdua de vides humanes: les situacions de risc extrem, tant per a la població com per als equips d'emergència que actuen, i també les conseqüències ecològiques, econòmiques i socials. I és que aquesta nova tipologia d'incendis tenen una característica molt clara, i és que superen la capacitat d'extinció. I avui més que mai..., sempre hem sentit a parlar que els incendis s'apaguen a l'hivern, però avui més que mai ja no es tracta d'apagar el foc, perquè hi ha situacions en què senzillament no es poden apagar. I, a més, tenint en compte que en els últims anys hem anat millorant molt l'operativa, hem anat apagant molts petits incendis. Això és una bona notícia, però també té un efecte col·lateral, i és que cada vegada s'ha anat acumulant més combustible als boscos.

I quan arriben aquestes situacions extremes com les que parlàvem ara, tenim..., ja no tenim a davant petits incendis, sinó grans incendis forestals. Per tant, ens hem especialitzat molt en apagar els focs, però no prou en evitar-los. És el que els experts anomenen «la paradoxa de l'extinció». I és aquí on hem de fer el canvi de paradigma. No podem continuar centrant-nos només en apagar els focs, perquè el veritable problema no és l'incendi, sinó que el tenim en el territori i en com tenim avui en dia al nostre territori.

Només una tercera part dels boscos catalans estan gestionats. I això en un país on el seixanta-cinc per cent del territori és forestal és un problema majúscul. Tenim acumulació de biomassa, tenim boscos densos i continus, tenim manca de mosaic agroforestal i tenim un sector agrari i ramader en perill per l'alt índex d'abandonament que hi ha en el sector per culpa de les dificultats que es troben. I, a més, els darrers mesos han sigut especialment il·lustratius.

Per un costat hem tingut moltes pluges, això ha sigut molt positiu, però per l'altre costat també han fet créixer molt el sotabosc. Tenim molt de combustible en sotabosc en els nostres boscos i, a més, les últimes fortes ventades que hem viscut han fet que una gran massa de fusta, de troncs, estigui a terra, impedint el lliure accés a les pistes forestals. Estan tallades, impracticables. I això fa que per un costat no puguin passar els vehicles d'emergència, però per l'altre costat..., fa menys de deu dies estava al Ripollès veient les conseqüències de les ventades a Campelles i el que ens trobàvem és que els ramats no podien pujar a muntanya perquè justament les pistes per on haurien de passar no hi poden passar. I això vol dir que també els ramats, amb la feina que fan de gestió forestal, tampoc la podran fer. Per tant, la situació que tenim avui en dia és clara: la pluja no resol el problema per si mateixa si no hi ha una gestió forestal.

La gestió forestal fins ara l'hem plantejada com una política agrària i ara hem de començar a veure-la també com una política de seguretat i, per tant, per això també interpel·lem avui el Departament d'Interior. Perquè els bombers necessiten espais segurs on treballar, necessiten camins i pistes forestals accessibles i necessiten punts estratègics i zones segures on poder-se posicionar per aturar el foc. I aquests espais són camps agrícoles, zones de pastura, mosaics agroforestals. Sense això no hi ha una operativa d'extinció possible. No estem parlant només de paisatge. Estem parlant de capacitat operativa i de seguretat dels serveis d'emergència. I per això pensem que Interior no només ha de ser reactiu, sinó que ha de ser proactiu, ha de liderar la prevenció, conjuntament, òbviament, amb la Direcció General de Boscos, amb el Departament d'Agricultura, però Interior ho ha de liderar.

Esquerra i PSC en molts temes tenim models diferents, en alguns iguals, en altres tenim models diferents. A Esquerra Republicana, el nostre model tenim molt clar que passa per la Catalunya sencera, per l'equilibri territorial, per poder garantir que tothom en aquest país pugui viure, guanyar-se la vida, estudiar, tenir els serveis públics de qualitat a qualsevol racó del nostre país. Per això, quan governàvem, vam fer un esforç en gestió forestal, també en tirar endavant l'estatut del municipis rurals, que vostès després han continuat, però és que ara no va només de model de país, va de seguretat, i per això interpel·lem avui el Departament d'Interior.

I sí que voldria apuntar, tot i que se m'està acabant ja el temps, quatre consideracions que nosaltres creiem que són urgents. En primer lloc: garantir la seguretat de manera immediata. Cal revisar l'estat de les pistes forestals, garantir els accessos als vehicles d'emergència, netejar les franges i els punts crítics, identificar zones prioritàries i executar els eixos de confinament. Això no és una qüestió de planificació a llarg termini, sinó que és de seguretat, avui. Seguretat per a la ciutadania i per als equips d'emergència.

En segon lloc, cal una estratègia de país i un finançament estable. Els experts calculen que caldria un finançament estable de més de 200 milions d'euros anuals per a la gestió forestal. I, de fet, això ja es va aprovar en l'últim Ple gràcies a una esmena d'Esquerra Republicana a una interpel·lació de Junts. Això representa aproximadament un 0,5 per cent del pressupost de la Generalitat, una inversió modesta si tenim en compte que estem parlant de gestionar més del seixanta-cinc per cent del territori del país. Invertim milions en carreteres o infraestructures grises, perquè les considerem essencials –i ho són–, doncs bé, els boscos també són una infraestructura crítica: regulen el clima, l'aigua, la biodiversitat i el risc d'incendi.

Però ara també s'ha de tenir en compte que no només hem de parlar de diners, sinó que cal una estratègia de país. És imprescindible aprovar una estratègia nacional i transversal de gestió del risc d'incendis que coordini tots els nivells institucionals dels diferents departaments de la Generalitat als quals ara fèiem referència, però també les diputacions, els consells comarcals, els ajuntaments i el sector privat.

En tercer lloc, estar al costat dels qui gestionen el territori. I qui gestiona el territori? El món rural: els pagesos, els ramaders, els propietaris forestals són imprescindibles; sense ells no hi ha mosaic agroforestal. I això implica crear mecanismes de pagament per serveis ecosistèmics. És a dir, aquests professionals no només produeixen aliments, gestionen el paisatge, redueixen combustible i protegeixen el territori. Si aquest servei és d'interès públic, ha de tenir un retorn públic.

No vull acabar sense parlar i introduir les necessitats dels ajuntaments rurals. Són la primera línia, però sovint sense recursos ni capacitat suficient tècnica, i també de recursos econòmics, per poder actuar. No els hi podem exigir responsabilitats sense donar-los eines. Per tant, necessiten més finançament, facilitat dels ajuts, bestretes, perquè moltes vegades no poden actuar si no tenen els recursos econòmics suficients. Menys burocràcia i un acompanyament tècnic real.

Quart punt –i vaig molt ràpid, que després ja entrarem més a concretar–, necessitem un sistema forestal viu i funcional. Això vol dir un sector forestal professionalitzat: formació, ocupació, però sobretot perquè la prevenció no sigui una acció puntual, sinó el resultat d'un sistema que funciona cada dia. Amb foc o sense el que necessitem és que els professionals es puguin guanyar la vida en aquest àmbit.

I acabo, president. Protegir el món rural, el territori, és la millor estratègia que tenim per prevenir incendis i garantir una Catalunya més segura, més resilient i més equilibrada. Per això, consellera, ens agradaria saber quines són les actuacions de prevenció d'incendis que han executat i quin és el seu model.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Interior i Seguretat Pública, l'honorable Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Molt bé; doncs, moltes gràcies. Bona tarda a tots els diputats i diputades. Aquesta és una interpel·lació que li agraeixo molt a la diputada Laia Cañigueral per la importància que té en el moment en el qual estem. És veritat que hi ha una part que està molt relacionada amb la gestió forestal i que afecta de manera més clara el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però bé, dintre del nostre àmbit, que és Interior, sí que li puc ja dir –i com bé sabem– que el dia 20 de maig compareixem tots dos a la Comissió d'Interior per explicar aquestes mesures que es duran a terme.

Vostè feia una diagnosi clarament encertada; és a dir, venim d'anys de sequera, un vint-i-vuit per cent d'arbres morts als boscos de Catalunya, una gran quantitat de fusta morta, una major quantitat de combustible gruix i, òbviament, les pluges que estem tenint durant els darrers mesos no estan contribuint –encara que sembli que sí– a apaivagar els riscos en relació amb aquests incendis que són simultanis, que es donen de manera simultània en el territori. Pensem en els dies previs a la revetlla de Sant Joan de fa un any: en quina situació, doncs, ens vam trobar i amb quina emergència vam haver de donar resposta simultània amb els nostres professionals, els quals hem de dotar de les millors condicions per desplegar la seva feina, seguretat, i també, sobretot, invertir en aquells recursos necessaris per poder fer bé la feina.

Aquí, com bé sap, al llarg de la legislatura, amb la feina prèvia que ja havien fet vostès quan estaven al capdavant del Departament d'Interior i de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, el noranta per cent dels objectius del pla bombers 2025 ja s'ha complert. Comptem amb un total de 2.300 efectius, 1.340 bombers voluntaris. I és ben cert que durant aquests vint mesos des del Govern hem impulsat el pla estratègic de bombers i bomberes 2030 amb la finalitat també de posar a punt totes les infraestructures perquè es pugui treballar en millors condicions, per poder fer front al futur desplegament, per arribar als quatre mil bombers i bomberes professionals, incloent-hi també, doncs, l'ampliació dels bombers i bomberes voluntaris i voluntàries, que s'hi sumaran reforçant el model mixt i, sobretot, també la importància de disposar dels mitjans necessaris.

Davant d'això, un dels aspectes clau per treballar de forma coordinada i, sobretot, que tot el que té a veure amb la gestió forestal compti amb el prisma i amb la visió de la feina que fa el Cos de Bombers i especialment, doncs, els equips especialitzats en l'extinció d'incendis forestals i dels grans incendis, es va constituir la Comissió de Gestió Forestal, on hem fet una diagnosi acurada per part del Cos de Bombers i dels professionals del nostre àmbit per incidir sobre aquelles qüestions que considerem que són del tot necessàries..., a impulsar en el marc de la prevenció, de la tasca preventiva.

La tasca preventiva s'ha d'enfocar, per una banda –com vostè ja apuntava–, en la millora de la gestió forestal. I aquí sí que podem dir que ja s'ha començat a treballar de forma clara en tot el procés de les cremes controlades per garantir aquells tallafocs naturals que han de facilitar la feina del Cos de Bombers. També s'està treballant en una estratègia d'incentivar l'economia de bosc, l'economia forestal, l'economia de la fusta –que vostè també hi feia incidència en la seva primera intervenció.

S'està treballant per recuperar un total de mil hectàrees de mosaic agroforestal, amb silvicultura, camins, que han de generar, en aquest cas, tota una sèrie de barreres naturals per evitar, doncs, que s'escampi el foc a la velocitat que habitualment ho fa per les característiques, a les quals vostè també feia referència, d'aquests incendis de nova generació.

Pel que fa a tot lo que és l'àmbit de les cremes controlades, la DGPEIS, de forma coordinada amb Agricultura, està efectuant enguany aquestes cremes per guanyar espais segurs i espais nets; és a dir, segurs, per una banda, perquè fan de tallafoc natural, i nets, per altra banda –tal com vostè comentava– per facilitar la feina dels operatius.

En total estem parlant de 138 hectàrees anuals que s'estan treballant a partir de les cremes controlades al conjunt del territori; tant els equips del GRAF de Girona..., Lleida, Barcelona i Tarragona estan treballant en aquesta lògica de les cremes controlades. En total, s'han dut a terme durant el 2025 un total de quinze cremes controlades, que han abastat, com li deia, una superfície total de 105,61 hectàrees. I, d'altra banda, en el transcurs del 2026, i fins al mes d'abril, s'han dut a terme dotze cremes controlades més al conjunt del territori, amb la lògica d'aquesta Catalunya sencera de la que vostè ens parlava, i que compartim, que abasten una superfície total de 102,09 hectàrees.

I, per tant, doncs, considerem que aquesta és una de les accions preventives que reforça l'estratègia de cara a que quan haguem de fer les tasques d'extinció, perquè malauradament les haurem de fer; ja ens apunten tots els models d'anàlisi meteorològica que tindrem un estiu de risc, un estiu amb altes temperatures que requeriran aquesta feina prèvia que s'està fent, no?

Ara entraré més a qüestions vinculades amb lo que s'està fent des de la conselleria del conseller Ordeig, que és tot el que té a veure amb lo que seria la concessió d'ajuts a 245 entitats locals, amb un pressupost de 887.000 euros per a la redacció dels plans de prevenció d'incendis forestals o bé els plànols de delimitació, que també són essencials de cara a la prevenció i protecció davant dels incendis.

Com bé sap, aquesta és una estratègia compartida amb els dos departaments que té en compte la visió de bombers. Per nosaltres això era molt important; és a dir que tota aquesta tasca preventiva tingui en compte la visió del Cos de Bombers. I així doncs s'està incorporant en el conjunt de l'estratègia que s'està desplegant també per part del DARPA.

Nosaltres en breu presentarem també, com ja he comentat, tot lo que és la campanya de mitjans, que és lo que ens toca pròpiament al Departament d'Interior. És a dir, nosaltres contribuïm en el disseny d'aquest territori que sigui més resilient també en la resposta als incendis. Ho estem fent, com ja he explicat, en el marc de la Comissió de Gestió Forestal. Ho estem fent assessorant i ho estem fent col·laborant. També aquí hem de reconèixer, doncs, per exemple, tota la feina que fan les ADFs. Crec que és de justícia posar-la en valor i destacar-la, de la mà del Departament d'Agricultura i també amb el Cos de Bombers, en totes les tasques preventives.

Apuntar, doncs, que de cara a la campanya de prevenció i extinció d'incendis, nosaltres volem reforçar tot lo que és l'estructura habitual de treball, amb la incorporació..., hem recuperat un dels mitjans aeris que més il·lusió ens fa, que és mitjà propi, perquè aquí també, doncs, garantir que tinguem mitjans propis per donar la millor resposta en situacions complicades és important, i més veient en la situació en la que es troba en moltes ocasions el mercat de mitjans aeris; i, per tant, la recuperació d'aquest helicòpter, que és un mitjà propi, també considerem que és una iniciativa important i adequada.

Estem treballant per incrementar els efectius de bombers professionals que treballaran en aquesta en aquesta campanya; bombers professionals voluntaris, que també sumem –un 4,5 per cent més de personal tindrem. Pel que fa als bombers de la Generalitat i als bombers professionals voluntaris, un 16,8 per cent, i també, doncs reforç en les diferents àrees operatives.

També és molt important tot lo que té a veure amb la feina que es fa preventiva per part de Protecció Civil en lo que són les urbanitzacions; Protecció Civil de la mà del Cos de Bombers, prèviament a la campanya forestal i la campanya de mitjans aeris que presentarem i de totes les franges de protecció que presentarem en

comissió el dia 20 i que presentarem també al conjunt de la ciutadania, han de permetre aquestes informacions preventives que es fan en les urbanitzacions. També els Agents Rurals, amb l'activació del pla Alfa, situar la població en aquesta cultura de l'autoprotecció que tan important és per evitar accidents, sobretot en els moments complicats en els quals es pot produir un incendi. I aquí hem de continuar insistint, perquè tenim molt recorregut de millora i és clau poder-ho fer.

Des del Departament d'Interior centrem la nostra intervenció en acompanyar el DARPA en l'assessorament tècnic i necessari, en contribuir i formar part d'aquesta preparació del territori, preparar-lo amb les cremes selectives, preparar-lo amb tot el que té a veure amb les franges de protecció en aquelles zones on tenim més risc perquè hi viu més població. I són aquestes franges de seguretat que s'estan impulsant en el marc de la Comissió de Gestió Forestal.

Per altra banda, també preparem els equips de bombers amb més mitjans perquè puguin dur a terme la seva feina amb seguretat i, sobretot, davant d'aquelles situacions en les quals sabem que la capacitat d'extinció humana queda fora de lloc, doncs preservar en tot moment la seguretat dels operatius que estan treballant.

Millorar la flota de vehicles també és un dels objectius fonamentals per fer front a les diferents característiques del territori. Hem incorporat un total de 290 nous vehicles lleugers en transformació, que representen la renovació completa de lo que seria aquests vehicles a totes les regions d'emergències. I també hem renovat dues unitats de càrrega pesant, que, com bé saben, són fonamentals per a totes les intervencions que es fan, així com les embarcacions de diferents tipologies i la resta de mitjans aeris que ja hi he fet referència.

Més mitjans, millor gestió del territori i, sobretot, una cultura de prevenció i autoprotecció que en els propers anys i mesos volem reforçar en aquesta línia de protegir millor les persones.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per fer la rèplica, és el torn de la diputada Laia Cañigueral Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, crec que hi ha qüestions que, òbviament, hi estem d'acord. Sí que m'agradaria acabar d'aprofundir en algunes qüestions que crec que són importants i que Esquerra Republicana hi volem fer èmfasi.

Situava, no?, que la meva intervenció es basava molt també en qüestions que tenen a veure amb el Departament d'Agricultura –ho sabem–, però també volem fer incidència en aquest canvi de paradigma que pensem que és molt important, que és el fet de que Interior, el Departament d'Interior, el Departament de Territori han de començar també a actuar encara amb més pressió sobre aquest tema, perquè tots els experts..., i vostè ha fet referència al Cos de Bombers i els experts del Cos de Bombers hi fan referència sempre que tenen l'oportunitat de parlar-ne, avui en dia ja no estem parlant d'extinció, sinó que estem parlant de com prevenim perquè no es produeixi el foc i com l'aturem gràcies, doncs, a les franges i aquest mosaic forestal. Per tant, és importantíssim.

Ha fet referència a la Comissió de Gestió Forestal, que, com sap també, altres governs tenien una comissió on es trobaven els diferents departaments. Nosaltres aquí volem fer esment d'un dels punts que vam aprovar justament en el monogràfic d'emergències ja fa més d'un any. En aquest punt, parlàvem de la taula nacional d'emergències, on hi havia d'haver els diferents actors. Crec que és molt important que es coordinin els diferents departaments de la Generalitat, però estem parlant d'una estratègia de país. Per tant, és importantíssim: u, que hi hagi també diferents partits polítics que validem aquesta estratègia, que participem d'aquesta estratègia, perquè ha de ser una estratègia a llarg termini i és la manera que cada vegada que

entri o hi hagi un canvi de govern, doncs, aquesta qüestió, que és de seguretat pública i de gestió del territori, no canviï.

I al mateix temps també crec que hi ha d'haver la diversitat dels actors que actuen en prevenció i extinció d'incendis. Crec que tenim un cos de bombers exemplar. Ningú en aquest hemicicle en pot dir res negatiu. Crec que és molt important escoltar-los, però també penso que és molt important que hi siguin presents tots els actors –vostè feia referència a alguns, eh?, també els ha anomenat–, però creiem que és imprescindible que hi hagi ADFs.

Però també hem d'escoltar els que estan en el territori gestionant-los: hem d'escoltar més els agricultors, els ramaders, els alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores de municipis petits, que són els que estan gestionant l'emergència quan la tenen allà, que ara mateix veuen com els seus boscos estan impracticables i ara mateix no tenen recursos econòmics per solucionar-ho. Per tant, hem d'agilitzar molt més aquestes ajudes. Hem de treballar molt més conjuntament. I, per tant, per nosaltres és imprescindible que s'accelerin qüestions. Per tant, aquesta taula nacional d'emergències, que ja està aprovada des de fa més d'un any i no s'ha tirat endavant.

La qüestió del Duprocims... El mes d'octubre del 2024 el Govern va anunciar que en dos anys tots els ajuntaments tindrien Duprocims actualitzats, i, avui en dia, no és que no els tinguin, és que no han sortit les convocatòries de subvencions que necessiten els ajuntaments per portar-los a terme.

També, per exemple, tenim qüestions com els aiguats o els incendis de Lleida, els aiguats i els incendis de Terres de l'Ebre, que, ara mateix, encara no han rebut les ajudes. Els alcaldes i alcaldesses estan preocupats perquè, més enllà de no haver rebut les ajudes que se'ls hi van prometre, aquest any han tingut menys fons per fer gestió forestal prèvia, i, per tant, estan molt preocupats.

També hi ha qüestions més concretes: el pla general de política forestal 2024-2040. Sabem que està en exposició pública el 12 de maig –creiem que és important accelerar-ne al màxim l'aprovació definitiva–; també haurem de parlar en algun moment en aquest Parlament d'actualitzar la normativa de prevenció d'incendis, especialment la de franges d'urbanitzacions i nuclis, a què vostè feia referència, la 5/2003, que està molt desactualitzada.

Per tant, creiem que, alguna vegada hi hem fet referència, és important que en aquest àmbit hi hagi menys anuncis, menys proves pilot, bolets, i més feina concreta i que es materialitzi.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera, l'honorable Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies. Bé, jo..., nosaltres portem vint mesos al Govern, i crec que no hem parat de fer feina, eh? Han sortit diferents qüestions que vostè apuntava. Una d'important: quan estem gestionant l'emergència, és complicat que ens puguem centrar en qüestions que han d'estar fetes prèviament. I aquí vostè té..., li dono tota la raó. Quan estem gestionant l'emergència, necessitem activar el Cecat, necessitem activar tots els recursos... Aquí, el Cos de Bombers s'ha dotat d'una estratègia que crec que és molt potent, que són el Siscom 3 i els centres de comandament central, quan tenim diferents incendis simultanis en diferents parts del territori, per coordinar l'operativa de tal forma que tots els recursos es puguin posar a l'abast de les necessitats.

És en el marc d'aquest Cecat i d'aquests centres de comandament que es té el contacte constant i permanent amb el món local, amb els alcaldes, les alcaldesses i amb el territori. Però aquí estem parlant de l'emergència.

Vostè em parlava de la prevenció, i en l'àmbit de la prevenció, tota la tasca vinculada a la gestió forestal que s'ha de fer, i aquí sí que és compartida amb el DARPA, s'està impulsant, i crec que anem en la bona direcció.

També bé sap que per poder dur a terme projectes ambiciosos es necessiten pressupostos, i els pressupostos que nosaltres vam presentar aquí, no? –ens ho hem de dir tot–, tant pel que fa referència a les emergències com pel que fa a l'extinció dels incendis... *(Veus de fons.)* Miri, la xifra que el Departament d'Agricultura –no hi és el conseller, però...– portava..., era un increment per a la seguretat i gestió forestal d'un 52,8 per cent, concretament, aquests 20,24 milions d'euros. I en l'àmbit de la DGPEIS, doncs, també contemplàvem un increment de 119,9 milions d'euros que van adreçats a l'increment de bombers, la renovació i ampliació del parc mòbil, les necessitats d'equipaments i recursos, i, sobretot, les obres i reformes dels nous parcs de bombers, que aquest no és un tema menor, i, com bé sap, alguns dels parcs necessiten millores de forma immediata, immediata per l'estat en el que es troben. Per tant, pressupostos i ambició, tota, per gestionar una realitat que, com bé sap, és complexa.

Recursos i plans Duprocim. Just hem estat treballant –i crec que aquí s'ha fet un esforç molt important per part de la Direcció General de Protecció Civil, i s'ha de reconèixer, i de la Secretaria General– per adaptar-nos a les necessitats que cadascuna de les diputacions o dels consells comarcals tenien per dur a terme aquests plans i aquesta implantació d'aquests plans.

Perquè lo important no només és tenir els recursos i la subvenció econòmica per fer el pla, i que el pla quedi al calaix, sinó que lo important és tenir els recursos per tal que el pla es pugui implantar. I d'aquí el repte que ens hem marcat, que aquesta setmana, doncs, donàvem la benvinguda al Departament d'Interior i a la Direcció de Protecció Civil als nous tècnics i tècniques de protecció civil, que treballaran de manera territorialitzada; un total de vuitanta noves persones que s'hi sumen. La creació de la Direcció Territorial del Penedès, que no la teníem creada; el reforç territorial de la feina que han de fer aquests tècnics d'acompanyament en la implantació dels plans de protecció civil, que és fonamental i cabdal, i, òbviament, el paper de les diputacions també és important. Hem signat recentment amb la Diputació de Barcelona. S'estan aprovant i homologant tota una sèrie i actualitzant plans de protecció civil. I en aquesta dimensió de treball i de feina preventiva s'està fent molt bona feina de la mà dels municipis.

Per finalitzar, jo crec que el missatge fonamental que aquí hem de dir és que Catalunya té la sort de comptar amb un sistema robust d'atenció a les emergències. Ho és el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya en el seu sistema mixt; ho és la col·laboració que hi ha amb altres agents del territori que juguen un paper fonamental, sector primari, òbviament –vostè hi feia referència: els agricultors, la gent que està en el territori–; també les ADFs, a les que jo he fet referència, per tota la feina de prevenció que fan i que els hi hem d'agrair la seva implicació, i, òbviament, doncs, totes les cremes, que jo abans apuntava, que s'estan fent, no és un tema menor. És una inversió important de recursos, és preparar el territori per donar la millor resposta, però també ens hem de preparar, com he dit, malauradament, a tenir, doncs, un estiu en el qual els incendis... –esperem que no sigui així, però miracles, doncs, potser no, tindrem eclipsi, però no miracles. I, llavors, doncs, aquí sí que haurem de poder disposar del màxim nombre d'efectius distribuïts en el territori a través de l'estratègia del Siscom 3, i continuar treballant en l'execució d'aquesta necessària política de gestió de gestió forestal.

Nosaltres, des de l'àmbit del Departament d'Interior, estem satisfets en aquesta direcció, perquè les nostres prioritats... –i ho era especialment del cap de Bombers, del David Borrell–, que s'escoltés... –el David Borrell o el Marc Castellnou, no?, que és un especialista reconegut arreu–, que s'escoltés el Cos de Bombers a

l'hora de planificar tota aquesta gestió forestal. I creiem, doncs, que anem en la bona direcció.

Li agraeixo la interpel·lació per la importància del debat. I a la seva disposició.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del Govern al dret de manifestació, als drets col·lectius i a les llibertats públiques

300-00293/15

Tot seguit, passem al setzè punt de l'ordre del dia, què és la interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del Govern al dret de manifestació, els drets col·lectius i a les llibertats públiques, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera. Bona tarda a totes i a tots. Mireu, avui..., bé, fa catorze anys, de fet, el 29 de març del 2012, milions de persones van –vam– sortir al carrer per denunciar una situació de crisi econòmica, social en una increïble vaga general que va aturar el país.

La resposta del Govern i del Departament d'Interior d'aleshores va ser la repressió. De fet, un dels seus predecessors, Felip Puig, va dir allò d'«anirem fins on permeti la llei i una mica més enllà», i el resultat va ser de cent cinc persones detingudes, sis persones empresonades, vuit de ferides, dues que van perdre un ull i seixanta-vuit persones que van ser exposades en una web de delació. De fet, a dia d'avui, set d'aquestes persones es troben pendents de judici, amb peticions de fins a quaranta anys de presó i 250.000 euros en sancions. Per això volíem començar, primer de tot, mostrant el suport a aquestes set persones i demanant la seva immediata absolució.

I és que el març del 2012 eren uns moments de conflictivitat social, de crisi, de precarietat i de mobilitzacions, i d'una repressió salvatge per part del Govern de la Generalitat, per part dels Mossos d'Esquadra i per part de Felip Puig, aquest predecessor seu, en una etapa duríssima del Departament d'Interior contra la mobilització política i contra la dissidència; una etapa d'Interior a la que, malauradament, la seva conselleria cada cop s'hi acosta més. Suposem que no tenen pensat tornar a publicar una web de delació, però sí que han fet una cosa que no es va atrevir a fer el conseller Felip Puig, que és posar la policia a les escoles. De fet, nosaltres pensem que el que s'ha de fer és posar la policia a fer les tasques que els hi corresponen i deixar tranquil·la la comunitat educativa.

I, mirin, vam veure l'acord al que van arribar amb els principals sindicats de Mossos ara fa uns mesos, i vam poder calcular l'impacte en hores de servei que tenia. Vam calcular la segona plantilla d'uns vint mil agents de policia que es perdien unes sis mil hores de servei policial diari –de fet, unes 2.500.000 hores a l'any– i el que pensem nosaltres és que si hi ha massa agents de policia, si sobren agents de policia, potser el que tocaria és deixar d'ampliar el nombre de mossos i destinar els recursos a més metges, a més infermers, a més educadors, a més mestres, perquè el que sabem segur que no es pot fer és posar mossos a fer classes de català o a operar per reduir les llistes d'espera. A nosaltres ens sembla que aquesta seria una qüestió que haurien de valorar.

I és que, de fet, a diferència de Felip Puig, que, malauradament, és de rabiosa actualitat, el seu departament ha aconseguit un mèrit que ell no va aconseguir, que és posar tothom o tractar a tothom per igual: pagesia; mestres; activistes en suport

a Palestina, en defensa de l'habitatge; antimonàrquics; independentistes. De fet, des dels sindicats d'habitatge fins a l'ANC. A tots els han sancionat aplicant la llei mordassa, a tots els han detingut, a tots els han gasejat i a tots els han colpejat, i a tots els han criminalitzat, denunciat públicament i mentit per justificar totes aquestes actuacions.

I tot plegat passa en un context que, en molts aspectes, és similar al del 2012. Ens trobem en un moment d'empitjorament de les condicions de vida, d'atomització i individualització de la societat, i d'intents per part de l'extrema dreta –i aquesta és la gran diferència– de capitalitzar tot aquest malestar social.

A nosaltres ens sembla que en aquest context de divisió, de trencament social, la comunitat organitzada, la mobilització i la protesta són el principal element que pot mantenir cohesionada aquesta societat i que pot, precisament, plantar cara a l'extrema dreta. I el que pensem és que des del seu Govern i des del seu departament el que fan és entorpir, criminalitzar i perseguir aquesta mobilització social i popular, i, a més, ho fan amb una dosi d'hipocresia, ja que de dia donen suport a les mobilitzacions i de nit els sancionen.

Classifiquen els manifestants entre «bons» i «dolents», generen repressió, generen més mala llet en aquesta societat i aplanen, en definitiva, el terreny a l'extrema dreta, amb les seves pròpies contradiccions en les polítiques que fan i també amb els seus interessos electoralistes.

I, miri, dins d'aquests elements, a nosaltres ens sembla que hi ha algunes qüestions que cal destacar. Primera, aplicació a tota màquina de la llei mordassa. Vostès han canviat el criteri d'aplicació de la llei mordassa. Apliquen la llei mordassa a tort i a dret. Ho fan contra qui es mobilitza i les entitats que convoquen, i ho fan fins i tot contra aquelles mobilitzacions que vostès han convocat des dels faristols i des del Parlament.

Per exemple, multen el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans per mobilitzar-se en suport a Palestina. Multen el professorat durant les darreres vagues. Només entre el febrer i març, com ens han respost en una pregunta parlamentària, van multar a professorat a Moià, a Tarragona, a l'Alt Camp, al Baix Penedès, a Girona, a Nou Barris, a Horta-Guinardó, a l'Eixample, a Gràcia, a Arenys, a Badalona, a Sabadell, al Segrià, a l'Alt Urgell, al Baix Ebre, a la Terra Alta, al Montsià, a Martorell, a Sant Feliu, a Molins de Rei, a Cornellà, a Esplugues... –només fins al 20 de març. Déu-n'hi-do, quin respecte té aquest Govern i aquesta conselleria al dret a vaga i a les mobilitzacions del professorat.

També veiem sancions contra la pagesia en les mobilitzacions contra Mercosur, una desena de sancions més. Centenars de multes a activistes en defensa de l'habitatge per intentar aturar desnonaments arreu del territori, per seure davant de la porta de les cases que perden els veïns i veïnes. I a l'ANC per mobilitzar-se contra la monarquia.

I també hem vist multes del seu departament per llei mordassa a l'Aliança contra la Pobresa Energètica per denunciar, precisament, els talls de llum que deixen sense electricitat els més vulnerables, mentre el seu Govern deixava caure un conveni amb Endesa. I aquí sí que permetin-me que m'aturi un moment, perquè voldria tenir un record per Maria Campuzano, de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, que ens va deixar fa pocs dies, i volem enviar-li una abraçada molt gran a camarades, a familiars, amics i amigues. *(Aplaudiments.)*

En definitiva, veiem una pluja de sancions, veiem un canvi de criteri que no entenem i que volem que ens expliqui, i veiem unes pràctiques policials que posen la mordassa aplicant una llei que el seu partit va dir que derogaria.

I una altra qüestió: la policia a les escoles –de rabiosa actualitat. A nosaltres ens sembla que aquesta és una iniciativa que no sabem ben bé com ha arribat, com ha aparegut. En tot cas, voldríem que ens aclarís si és una iniciativa que va provenir del Departament d'Interior. Si és així, expliqui'ns-la i plantegi'ns quin és l'element.

En tot cas, sí que volem informar-la que ja sabem que un dels instituts ha demanat que es retiri aquesta mesura. De fet, quatre claustres ja han votat en contra d'aquesta mesura, i una direcció d'un dels instituts, de l'Hospitalet, concretament, ja ha demanat al departament avui mateix que s'aturi aquesta mesura.

Una altra qüestió que ens preocupa enormement: que és la impunitat per part de l'extrema dreta i el dispendi de recursos en protegir-la. Ja és un element que li hem anat dient, que li hem anat traslladant i que li hem preguntat. Mentre veiem que hi ha una situació de racisme institucional evident, veiem com els impostos de tots els catalans els destina i es dedica a protegir l'extrema dreta, els seus discursos d'odi, i, precisament, s'actua contra qui ho denuncia als carrers.

De fet, veiem que volen posar policies a les escoles, però pensem que el que potser haurien de fer és posar policies per protegir les escoles de l'extrema dreta, perquè aquests dies hem vist com a Aliança Catalana a Torroella de Montgrí, amb una paradeta amb tot de gent que venia de fora –llavors no els importa que vingui de fora–, es van dedicar a amenaçar i a insultar alumnes menors d'edat. O fa uns mesos vèiem com VOX es dedicava a vomitar odi a Sabadell, a l'Institut Sallarès i Pla contra uns extraescolars i contra el barri. Vostès van permetre tant una actuació com l'altra amb absoluta impunitat. I el que pensem és que el que toca és que el Departament d'Interior, d'una vegada per totes, actuï contra l'extrema dreta.

També els hem preguntat i els hem demanat explicacions per la seva actuació a l'acte de Núcleo Nacional, aquesta organització neonazi, a Sentmenat. La seva resposta és que Núcleo Nacional no va cometre cap delicte, quan van estar vomitant feixisme, racisme, nazisme i el que és més evident que un delicte penal d'odi...

El president

Silenci; silenci, si us plau.

Xavier Pellicer Pareja

...contra gran part de la població i contra les minories. Per tant, el que sí que els hi demanem és que en comptes d'enviar policies a escoles, enviïn policia a actuar contra l'extrema dreta i a protegir precisament la comunitat educativa.

Ens preocupa també el racisme institucional. Ens preocupen les denúncies per perfilació racial a les identificacions. *(Veus de fons.)*

El president

Senyora Calvet, si us plau...

Xavier Pellicer Pareja

Sí, sí; per perfilació racial a les... *(Veus de fons.)*

El president

Silenci. Pot continuar.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, president. Per perfilació racial i per aquest racisme institucional present a la policia catalana. Quines mesures pensen emprendre?

També ens preocupa molt un element que s'ha posat aquesta setmana damunt la taula, que és la cinquantena llarga de morts en custòdia policial arreu dels Països Catalans en els darrers quinze anys, trenta d'elles en custòdia policial dels Mossos d'Esquadra. Prendran alguna mesura al respecte?

I, mirin, nosaltres pensem que tot aquest enfocament, tots aquests elements van acompanyats d'una gestió que és opaca per part del seu Govern i que ens sembla, com ja li hem dit altres vegades, que dona barra lliure a la policia. I ho destaquem en diversos elements.

Primer de tot, ens sembla que és un error restaurar el Gabinet Jurídic d'Interior. Segon –i vaig ràpid perquè se m'està acabant el temps–, ens preocupa l'element de dotar-se d'eines d'espionatge. Disposen o no de programari espia tipus Pegasus? El

senyor Trapero va dir que no. Després en pregunta parlamentària, ens van dir que sí. Tercer, ens preocupa l'opacitat absoluta. No pot ser que li haguem d'arrencar a tots els convenis, elements, informacions a través de la Comissió d'Accés a la Informació; faciliti'ns els protocols. Quart, ens preocupa el tancament de files total, acrític, davant les males praxis. I cinquè, ens preocupa també enormement la concentració de poder que s'està produint dins el Departament d'Interior dins la figura del senyor Trapero.

En definitiva, pensem que la seva gestió –i acabo, president– davant del Departament d'Interior suposa una retallada de drets, un augment de vulneracions, una persecució creixent de la protesta i una concentració de poder. Pensem que és opaca. Pensem que genera impunitat davant les males praxis i ens sembla que no és un model adequat.

Per tant, li preguntem: a vostè li sembla que aquest és un bon model policial? Vostè fa autocrítica?, fa algun tipus d'autocrítica respecte a aquest model? Aquest és el model «securitari» d'aquesta conselleria, d'aquest Govern i del PSC?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputat i diputats i diputades. Intentaré respondre algunes de les qüestions que ha plantejat i fer-ho de forma ordenada, també perquè s'entengui quina és la feina del Departament d'Interior en aquest cas, i de la Policia de la Generalitat de Catalunya al Cos de Mossos d'Esquadra, més que res per algunes de les afirmacions que vostè ha fet que no només no comparteixo, sinó que no s'ajusten a la realitat.

El Departament d'Interior, en aquest cas la Direcció General de la Policia i el Cos de Mossos d'Esquadra, treballen per garantir, per una banda, que el dret de reunió i manifestació es pugui dur a terme i que aquest dret es pugui exercir amb tota llibertat, però també és ben cert que, quan un està exercint un dret, aquest dret pot col·lisionar amb d'altres drets que requereixen la mediació de l'autoritat pública.

Per exemple, quan un decideix fer una manifestació en l'espai públic, per nosaltres i per la Direcció General d'Administració i Seguretat –que no depèn de la Direcció General de la Policia–, és important saber quan es farà la manifestació, a quina hora es farà, sobretot perquè..., si es tallaran vies o no es tallaran vies..., perquè això col·lisiona amb altres drets, el dret a la mobilitat que tenen les persones que no participen d'aquesta manifestació. O potser s'organitza una altra contramanifestació, que pot suposar una situació de risc pels mateixos manifestants.

I, davant d'això, nosaltres sempre demanem que, en la mesura del possible, es comuniquin les manifestacions que tenen lloc per acompanyar tot el procés que dona garanties a aquells que s'estan manifestant que ho puguin fer amb garanties de seguretat. Per això és tan important comunicar les manifestacions. Què fa el Departament d'Interior i la Direcció General d'Administració i Seguretat si no es comuniquen? Doncs les manifestacions es duen a terme. Per tant, estem en un país democràtic on, malgrat no comuniquis que faràs una manifestació, la gent es pot manifestar. Què volem nosaltres? Fer la feina fàcil. A qui? Doncs a l'equip de mediació que té el Cos de Mossos d'Esquadra.

De fet, el Cos de Mossos d'Esquadra disposa de la Divisió de Mediació i Diàleg, que habitualment el que fa és intentar –i sempre o majoritàriament, quasi sempre amb èxit– que les diferents manifestacions es puguin dur a terme d'una manera pacífica i segura; que hi hagi una interlocució amb els organitzadors d'aquella manifestació per agafar l'itinerari que és més segur, si no és estàtica i es mouen per

la ciutat o tenen diferents punts de trobada i diferents sortides a les capçaleres, per exemple. Què fa també la Divisió de Mediació? Intentar minimitzar el conflicte, perquè nosaltres entenem que estem en una societat en la que el conflicte s'ha de gestionar de forma positiva, però hem d'evitar la violència, i hem d'evitar la violència i l'enfrontament entre plantejaments polítics i ideològics diferenciats en moments en els que hi ha molta concurrència de població i de persones que es manifesten, i pot haver-hi moments en els quals, per molta bona voluntat que tinguin els organitzadors de que la manifestació surti bé, evitar-los problemes, i evitar-los sobretot mals també a tercers que potser no estan participant d'aquella manifestació però que poden rebre alguna agressió i aquesta és la feina que fa la policia.

La policia ni reprimeix manifestacions..., la policia ni va a donar cops de porra a les manifestacions; no és la finalitat de la policia, no l'és. Jo ja sé que és molt fàcil dir que la policia no té capacitat per poder fer feina comunitària..., que després també em sobta molt, perquè vostès venen aquí i demanen un dia la dissolució de la Brimo i després, quan la policia fa tasca de mediació, fa tasca de proximitat, fa tasca comunitària al servei ja sigui a un centre escolar..., al servei d'una associació de comerciants, els hi sembla també malament. Llavors aquí hi ha certa contradicció que a mi em sobta, no?

Per altra banda, qüestions que vostè comentava. Normalment, quan la DGAS rep una petició per realitzar aquesta manifestació i s'informa –i s'informa–, què és lo que fa? Doncs, com li deia, aconsellar en tema d'itinerari, aconsellar en tema de quina és la millor ubicació perquè tingui lloc la manifestació. Un aspecte important a destacar de totes les manifestacions comunicades que ha tingut el Departament d'Interior durant els darrers anys: el 2020, 5.440; el 2021, 7.701; el 2022, 6.676; el 2023, 5.328; el 2024, 4.557; i al 2025, 5.235. També és important dir aquí perquè la gent ho sàpiga que, en la majoria de manifestacions comunicades i no comunicades, no hi ha incidents. Es duen a terme de manera totalment pacífica, i, per tant, la feina que fa la policia acostuma a ser ben valorada pels propis organitzadors i organitzadores de la manifestació, perquè sembla que vostè està donant a entendre que cada cop que hi ha una manifestació a Catalunya, en qualsevol municipi o en qualsevol poble, en qualsevol ciutat, la policia surt a pegar els manifestants i això està molt allunyat de la realitat. La majoria de manifestacions que tenen lloc a Catalunya –que són moltes– es donen en una situació pacífica, festiva, reivindicativa i, en aquest cas, el paper de la policia és el d'acompanyar i garantir la seguretat de tothom.

En relació amb les sancions que instrueix la DGAS, totes aquestes sancions acostumen a ser a persones particulars que en algun o altre moment han incomplert part de la normativa de seguretat ciutadana a la que vostè feia referència. I a aquestes sancions –que acostumen a ser, òbviament, per via administrativa–, tothom té la possibilitat de presentar al·legacions, i aquestes al·legacions, si es presenten i són estimables, s'estimen; i si no, és una sanció econòmica, perquè s'han incomplert els mínims, perquè la celebració de la manifestació sigui adequada. Perquè si a vostè li sembla adequat que, en una manifestació a favor del poble de Palestina en la que surten els carrers més de setanta mil persones, hi hagi alguns individus que pugin a la zona alta de les rondes a tirar MacGyvers, doncs això no és normal. I, per tant, és normal... Sí, MacGyver és un còctel Molotov que es tira i es va tirar des de dalt del pont contra els Mossos d'Esquadra –tenim imatges d'això– o tirar pedres. Aquestes persones s'estan clarament ingerint en la bona feina que està fent la ciutadania, reivindicant un aspecte que és la llibertat del poble palestí, i ells van allà a rebentar la manifestació, perquè potser els hi agrada ser allò, el far de la policia, captar l'atenció de la policia, i el que fan és ser ells la notícia en comptes de la bona manifestació que s'ha dut a terme amb la participació del conjunt de la ciutadania, que és amb el que ens hem de quedar.

I llavors vostès diuen que la policia és dolenta perquè davant d'aquestes actituds actua amb proporcionalitat, però amb contundència. Perquè una persona que va amb la seva criatura a manifestar-se no ha d'estar –la seva posició, en aquella manifestació– en risc, perquè hi ha algú que considera que amb la violència aconsegueix més drets per al poble palestí, si és que és això, tirant pedres des d'un establiment comercial als propis manifestants. I llavors, davant d'això, doncs la policia, òbviament, actua i actua amb proporcionalitat i actua amb els mecanismes que ens aporta la llei.

Reivindico la feina de l'oficina de mediació en tots aquells àmbits en els quals habitualment aquesta mediació que es fa és beneficiosa i és valorada pels propis organitzadors de les manifestacions. Almenys així ens consta i ens consta a nosaltres i li consta a la Direcció General d'Administració i Seguretat i ens consta en general, al Departament d'Interior.

Per altra banda, vostè feia referència i situava en el Cos de Mossos d'Esquadra el pes de la problemàtica dels desnonaments. Les solucions a l'habitatge i a l'emergència habitacional s'han de donar, però en aquests casos els Mossos, com a funcionaris públics, actuen com a policia judicial i carregar sobre els Mossos d'Esquadra que actuïn com a policia judicial..., la responsabilitat de que hi hagi un desnonament és injust per als funcionaris de la Generalitat, que són servidors i servidores públiques, que són el Cos de Mossos d'Esquadra.

Quan vostè, que sempre defensa els drets de la classe treballadora, qüestiona que les jornades al Cos de Mossos d'Esquadra siguin adequades al risc que tenen i que, per tant, puguin conciliar de la forma adequada i ho contraposa a altres collectius que tenen dret a defensar els seus drets, vostè no està fent una bona feina per al conjunt del país, perquè el Cos de Mossos d'Esquadra, els mossos i les mosses, que per cert, molts són mestres, integradors socials, tenen estudis universitaris en l'àmbit comunitari i en l'àmbit de la mediació, que vostè els menysprea. Sembla que els Mossos d'Esquadra hagin sortit de les cavernes, no tinguin formació. No és just ni és de rebut que vostè posi funcionaris públics a competir i que qüestioni que els Mossos d'Esquadra tinguin dret a una conciliació de la seva vida laboral i familiar i que el que digui és que..., si els donen més hores, doncs que desapareguin els Mossos, perquè la gent no pensa així. Els alcaldes i les alcaldesses del conjunt del territori, de tots els colors polítics...

El president

Ha d'acabar, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, disculpi.

El president

Tindrà un segon torn.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

No pensen així. Després continuaré amb algunes qüestions més que han sortit.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Gràcies, consellera, per les respostes. En tot cas, segurament portava més una resposta preparada per la qüestió del titular de la interpel·lació. Nosaltres li hem preguntat una sèrie de qüestions i sí que ens sembla important incidir-hi.

Primera de totes. Quan l'Administració canvia de criteri –i això és un principi general de l'Administració–, ho ha de justificar. El criteri de tramitació de les sancions per llei mordassa ha canviat dins el Departament d'Interior –ha canviat.

A la legislatura passada, 300.000 euros en sancions econòmiques al moviment per l'habitatge, al moviment independentista, a la mobilització social van decaure, perquè es van aplicar criteris de respecte als drets fonamentals, per no vulnerar el dret de manifestació sancionant-lo a través de la llei mordassa; moltes d'elles es van fer des de la pròpia direcció i sense haver de fer recursos. Per tant, si canvien els criteris, li demanem que ens expliqui quins són aquests criteris i per què el seu Govern aplica a tota màquina la llei mordassa contra la mobilització.

Vostè m'ha donat la sensació que ens barrejava, quan parlava de sancions, qui llençava MacGyvers i pedres. M'està dient que han sancionat a qui llançava MacGyvers i pedres amb una sanció a través de la llei mordassa? M'està dient que el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, a través del seu NIF, va llançar una pedra o un MacGyver o un agent dels Mossos d'Esquadra? *(La consellera nega amb el dit.)* No. M'està dient que als manifestants que s'hi han aplicat sancions per seure en una porta en un desnonament estaven llançant pedres als agents dels Mossos d'Esquadra? Els que han sancionat per desobediència a l'autoritat? Sembla que la proporcionalitat del criteri amb l'actuació, amb la qualificació jurídica no quadraria. En tot cas, li demanem per una qüestió molt concreta.

Un altre element. A nosaltres ens sembla que és una bestialitat restaurar el Gabinet Jurídic per tal de seguir amb les acusacions contra manifestants absolutament desproporcionades. Aturaran aquesta mesura que està impugnada als tribunals?

Tercer, li hem parlat de transparència. Per què no fan públics els protocols de gas pebre? No el que estan elaborant ara per tapar que ho van fer malament en el seu moment; el que hi havia en el moment que el van utilitzar. Perquè si hi havia un protocol i es va fer una actuació, s'havien de subjectar a aquell protocol; si no està publicat i no el volen publicar, és evident: no van seguir el protocol, van actuar malament i ho volen amagar. Estem farts d'anar a la Comissió d'Accés a la Informació perquè donin aquelles informacions que el seu departament està obligat a donar: actuïn amb transparència.

Un altre element. Li hem preguntat per la prova pilot. Què opina vostè de la prova pilot de Mossos a les escoles? És una proposta d'Interior? D'on ha sortit aquesta prova? A nosaltres ens dona la sensació que, avui al matí, fins i tot una pregunta que anava dirigida a vostè, l'han reenfocat cap a Educació. Volem saber d'on ha sortit aquesta prova, si és des d'Interior que es va fer aquesta prova, si això va sortir sense massa coordinació i s'ho han trobat damunt la taula i ho han hagut de justificar com podien, quina és la posició d'Interior al respecte i d'on ha sortit.

I cinquè element, l'actuació contra l'extrema dreta. L'hi hem dit, l'hi hem reiterat: per vostès és una prioritat actuar contra l'extrema dreta? És una prioritat protegir els menors? És una prioritat protegir la comunitat educativa? Per què no actuen contra aquells que van a cometre delictes d'odi davant de les escoles? I alguns els tenim aquí. *(L'orador assenyala el sector dret de l'hemicicle.)* I és més que evident que és un delicte. Per què no actuen; i, en canvi, no tenen cap problema en actuar contra qui s'hi mobilitza en contra? És el món al revés, és la hipocresia absoluta, és alimentar precisament allò que diuen voler combatre.

I, miri, vostè ens parla de que contraposem: contraposem funcionaris, fem un flac favor a la classe treballadora... Qui contraposa funcionaris són vostès: que retiren educadors socials de les escoles i al cap de sis mesos hi envien policies; que aproven millores per a un col·lectiu de vint mil que tenen un impacte econòmic que és el mateix que el que els ofereixen a quasi cent mil. Vostès són els que contraposen i desvaloren funcionaris posant-los en diferents nivells.

I òbviament que sabem que les solucions en habitatge no depenen de la policia. En tot cas, el que els demanem és que, com a mínim –com a mínim–, no apliquin la llei mordassa a aquelles persones que estan intentant substituir l'Administració per defensar els drets de les persones que no poden accedir a un habitatge digne, com a mínim, perquè això sí que és de la seva competència.

En definitiva –i tindrem temps de parlar-ne en la propera moció–, nosaltres pensem que la gestió en el Departament d'Interior per part del seu Govern suposa una retallada de drets, un augment de les vulneracions, una persecució creixent; i, de fet –i això no l'hi hem dit–, trobem a faltar que demanin disculpes, que rectifiquin respecte a unes declaracions que van fer en seu parlamentària, mentint. Per això ens van enganxar, faltant a la veritat, per això ens vam enganxar. Després, judicialment, va sortir una resolució que ens donava la raó del que li vam dir: el senyor Forcades no duia un objecte contundent. El senyor Forcades duia una canya de pescar. El senyor Forcades *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* no va colpejar un agent dels Mossos d'Esquadra –i acabo, president–; el senyor Forcades va ser absolt perquè qui va agafar aquell element va ser un propi mosso d'esquadra.

Per tant, disculpin-se, retractin-se, facin autocrítica i, per tant, actuïn d'una vegada per totes davant dels atestats falsos, davant de les males praxis policials i davant de l'opacitat dins del Departament d'Interior.

Gràcies.

El president

I, finalment, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. A veure, jo he intentat que la meva interpel·lació fugís de lo que vostè està acusant el Departament d'Interior, que és d'opacitat. He intentat explicar amb transparència com funcionava la DGAS pel que fa a la tramitació i resolució de les sancions; ho faré amb més detall.

La DGAS el que fa i al que s'ajusta, tant pel que fa a la tramitació i la resolució de les sancions, és a l'aplicació de la legalitat vigent i de la jurisprudència establerta per jutges i tribunals: la Llei orgànica 4/2015, a la que vostè feia referència, de protecció de la seguretat ciutadana; la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques, pel que fa a les sancions administratives; la 4/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic; la 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques; i, per tant, en el moment en el que es tramita una sanció de caràcter administratiu és un acte de l'Administració pública i, per tant, aquesta sanció no es pot deixar caducar. Les sancions no s'han de deixar caducar. Les sancions, si un no està d'acord amb la sanció, presenta unes al·legacions. I si aquestes al·legacions són estimades per la Direcció General d'Administració i Serveis, doncs correcte. Que no? Doncs s'ha de pagar la multa, perquè un ha incomplert alguna de les tipologies associades a mala actuació, comportament inadequat, agressió a un agent de l'autoritat o múltiples circumstàncies que ens podem trobar en el decurs d'una manifestació.

Però és que lo més greu de la seva exposició, sota el meu punt de vista, és que –hi insisteixo– més de cinc mil manifestacions comunicades a Catalunya, en la majoria no hi ha incidents. I quan hi ha incidents, pel que fa a les manifestacions, és amb persones que es comporten amb actituds clarament violentes o que no s'atenen a les instruccions que estan donant els equips de mediació de la Policia, de Mossos d'Esquadra, per evitar problemes majors o danys als propis manifestants. Per tant, home, siguem coherents: quan hi ha incidents, doncs hi ha sancions. Si aquestes sancions no les compartim, presentem al·legacions, però no actuem contra els procediments administratius de la pròpia Administració pública, perquè llavors això és un «sensesentit». Per tant, no hi ha canvi de criteri –no hi ha canvi de criteri–: les sancions es posen, es tramiten i es cursen. No es deixen caducar, perquè això també va en contra de la feina que fa la policia, i la policia fa una bona feina per garantir l'ordre públic i per garantir la conciliació de drets i evitar la col·lisió de drets.

Jo ja sé que a vostè no li agrada que la policia protegeixi determinades persones perquè pensen de forma diferent a vostè. A mi potser no m'agrada com pensa VOX; no m'agrada, i tinc els espais per debatre, com a vostè no li agrada el que penso jo, i ho fem aquí. El que no és de rebut és que vostè pretengui que, quan van determinades persones a agredir als que estan en una carpa fent activisme polític, la policia no hi vagi. Això és el que hem de fer, segons el seu criteri? *(Veus de fons.)* Això és el que hem de fer? Deixar que els peguin? Això és la manera de defensar les diferències i les discrepàncies polítiques? Doncs sota el nostre punt de vista, no.

I si hi ha una manifestació que, en aquest cas... No, no em faci així amb el cap, perquè és que ho hem vist; és que, malauradament, estan els vídeos. I el que fa sempre el Cos de Mossos d'Esquadra és mediar en aquestes circumstàncies. I mediar quan es va amb una pancarta a una escola a molestar els alumnes, també s'hi va, i també es fan identificacions, si s'escau; però no distorsionem la realitat; perquè és responsabilitat del Cos de Mossos d'Esquadra protegir les persones i els béns i evitar els conflictes i evitar la violència.

I amb relació al projecte, que han explicat perfectament la consellera i també el president durant la sessió de control, de la participació d'agents no uniformats, no armats, no a les aules –no a les aules–, és que ho han explicat degudament ells. Surt d'una proposta dels serveis territorials. Nosaltres som un cos disposat a col·laborar. Som un cos que ens agrada fer..., al Cos de Mossos d'Esquadra li agrada fer mediació comunitària. Se'ns planteja... És una prova pilot. S'ha explicat extensament. I, per tant, no té més. Qui vol ho fa, qui no vol no ho fa.

Li he de dir que fa ja molts anys que les policies locals treballen amb els agents tutors, amb experiències que són molt reeixides, amb els claustres educatius, amb els instituts de secundària, i, que jo sàpiga, les aules no s'han militaritzat per això. Per tant, aquesta visió tan contrària a la policia, a la feina de la policia; aquesta visió tan antiga de la policia jo espero –i l'hi dic de veritat, eh?– que –quan acabem la sessió de control parlaré amb vostè una estona– la puguem canviar, que la puguem canviar en el sentit de dir: «Escolta, més transparència, tota la que vulguin.» Jo aquí avui ho he intentat, però aquesta visió de que la policia va armada a les classes i que vol militaritzar els alumnes, tot això està una mica fora de lloc, i és injust per la feina de mediació cultural, social i diària que fa el cos de policia a través de les unitats d'atenció a la víctima, a través de les unitats d'acció comunitària. En municipis on fins i tot tenen alcaldes, parlin amb ells i els hi diran.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i nou minuts.